

Bạch Si

Contents

Bạch Si	2
1. Chương 1: Ta Thu Dưỡng Một Người Ngu Ngốc	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	27
13. Chương 13	32
14. Chương 14	36
15. Chương 15	40
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	70
24. Chương 24	73
25. Chương 25	76
26. Chương 26	80
27. Chương 27	86
28. Chương 28	96
29. Chương 29	99
30. Chương 30	103
31. Chương 31	106
32. Chương 32	112
33. Chương 33	115
34. Chương 34	118
35. Chương 35	124
36. Chương 36	127
37. Chương 37	133
38. Chương 38: Hoàn Chính Văn	137
39. Chương 39: Phiên Ngoại Lục Bách Đông : Bí Mật (phần 01)	140
40. Chương 40: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 2)	143
41. Chương 41: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 3)	147

42. Chương 42: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 4)	151
43. Chương 43: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 5)	153
44. Chương 44: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 6) – Hoàn Truyện	157

Bạch Si

Giới thiệu

Editor: Silver Moon (Vân Anh)Chú thích: Bạch si nghĩa thông thường là ngu ngốc, ngờ nghệch. Tóm tắt truyện:Ta vừa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-si>

1. Chương 1: Ta Thu Dưỡng Một Người Ngu Ngốc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ “ngu ngốc” này không phải dùng để mắng chửi người khác, mà là danh từ đích thực dùng để chỉ một con người đó. Ngay lúc này đây, ngồi trước mặt ta, nam nhân đang ngậm một cây kem đối với ta cười khúc khích, đích thực là một người ngu ngốc.

“Cái gì mà ngu ngốc!”

Mẫu thân đại nhân không chút nương tay tặng cho ta một quyền ngay đỉnh đầu, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Đông Đông chỉ tạm thời đánh mất ký ức thôi, đâu phải là ngu ngốc.”

Mẫu thân đại nhân lập tức bẻ lại suy nghĩ “sai lầm” này của ta, nàng đang tức giận tận trời, đại khái là hai chữ “ngu ngốc” này vừa vụn vỡ vào tử huyệt khiến nàng phát động địa lôi đây mà!

Ta bụng đầu nhìn hắn, hắn phát hiện ánh mắt ta, lập tức hươ tay múa chân lôi cây kem từ trong miệng rút ra, liều mạng hướng ta phát tay lia lịa. Ta nhìn khuôn mặt đầy nước bọt của hắn, hung hăng nhứ mảy.

“Người nói thử xem, đại nhân hơn hai mươi tuổi ấu trĩ như thế, không phải ngu ngốc thì là gì?”

Giọng của ta rất ác ý, đáng tiếc hắn lại nghe không hiểu, đem vệt kem tống lên lỗ mũi của ta.

“Thích, thích.”

Về mặt hắn khát vọng nhìn ta bị hắn dùng tay bôi kem tùm lum, hầu như nhìn không được ra hình dạng của ta nữa, dạ dày ta đảo một trận, ta cố gắng hắt “ma trảo” của hắn ra.

“Thiên Thu!”

Mẫu thân đại nhân lại quát lớn, ý bảo ta ngưng lại.

Thế nhưng vẫn không kịp, kem từ trong tay hắn bay ra ngoài, hoàn mỹ hình thành một đường pa-ra-bôn rơi “bẹp” xuống đất. Hắn ngây ngốc nhìn ta như không thể lý giải rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Đến khi tầm mắt hắn nhìn qua lại mấy chuyến giữa cây kem đã anh dũng “tử trận” và thủ phạm là ta, hắn mới phảng phất hiểu được, mếu máo lên tiếng khóc lớn.

“Ai, Đông Đông, người đừng khóc, a di mua kem cho người nha.”

Mẫu thân đại nhân vừa nói vừa lưu loát rút tấm giấy vệ sinh ra, một bên lau đi nước mắt trên mặt hắn, ngay cả nước mũi, nước bọt cập và loại chất dịch không biết tên, còn không quên bớt chút thời gian thưởng cho ta vài cú liếc mắt cảnh cáo.

... Ta ngày hôm nay đã chọc tới ai vậy?

“Thu, thu!”

Người này được tiện nghi liền khoe mã, một mặt thút thít vuốt mắt đã được lau khô, một mặt chăm chú quan sát ta, bộ dáng kia nhìn thế nào cũng có điểm thương cảm. Chẳng biết vì sao, ta nghĩ đến khi xưa hân ương ngành không ai bì nổi, đối lập với hiện nay giờ chật vật nghèo túng, cuối cùng cũng có chút nhẹ dạ.

“Người lại khóc nữa, ta vĩnh viễn sẽ không để ý tới người.”

Ta đe dọa.

Phương pháp uy hiếp rất hữu dụng, hân vừa nghe ta nói, sợ đến không dám thút thít nữa, ánh mắt ngân ngấn nước trông rất vô tội, bộ dạng vô dụng như khi hân còn bé.

“Thiên Thu, người để Đông Đông tới ở với người đi.”

Tám phần mười là mẫu thân đại nhân đã nhìn ra được thái độ của ta đã mềm hoá, quả nhiên cao thâm, đánh rắn tùy côn, không phụ hình tượng nữ cường nhân cáo già thương trường.

“Thời gian hân ở với ta, mỗi ngày đều hỏi ta người chừng nào thì trở về, cả ngày đều ngồi bên cửa sổ để chờ người. Ta nhất nói với hân người tối hôm nay sẽ không trở lại, hân lại khóc lớn, ta thế nào cũng không có cách hống được.”

Mẫu thân đại nhân còn không quên lấy giấy vệ sinh chấm chấm lên khóe mắt bày ra vẻ đau lòng cho dù mắt nàng không có một xú nước nào hết:

“Thiên Thu, nếu không không có biện pháp, mẫu thân cũng không muốn phiền người, người cũng biết ở Đài Loan, ta và người là thân nhân duy nhất của hân mà. Ai, đứa bé này thật vất vả gặp phải đại nạn lớn, hân hiện tại trở thành như vậy, ta không biết sau này xuống dưới ăn nói làm sao với a di của người ...”

Nói đến “đau” lòng, hai người kia rất ăn ý, bắt đầu khóc rống lên nếu như mắt ta không nhìn lầm, mẫu thân đại nhân ở bên hông hân véo một cái rất mạnh, thoát nhìn thực sự rất “đau”.

“Ta không có thời gian để chiếu cố tiểu hài tử.”

Mặc dù ta nhẹ dạ nhưng miệng còn mạnh vô cùng.

“Hơn nữa, ta tiền lương với ta vốn đã ăn không đủ no, ta làm sao nuôi được thêm một người khác nữa chứ.”

“Cùng lắm thì mỗi tháng đều bỏ tiền ra cho người, “

Mẫu thân đại nhân rất có khí thế thương thuyết:

“Một vạn!”

“Hai vạn.”

Ta cò kè mặc cả.

“Một vạn năm, nhiều hơn thì ta không có.”

Ta thả cho mẫu thân một con ngựa, vuốt cảm suy tuy một chút, miễn cưỡng gật đầu:

“Được rồi.”

Tên kia ngậm ngón tay đứng một bên lảng lảng xem ta và mẫu thân đại nhân trả giá, cái tên ngu ngốc này, bị người bán mà cũng không biết.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Người bây giờ nếu đến ở nhà ta, phải theo quy củ của ta.”

Thật vất vả đối phó với mẫu thân đại nhân, đàm phán mỗi người nhường một bước, nói xong cảm giác muốn hụt cả hơi, ta lập tức muốn đối với vị khách không mời mà đến này ra oai phủ đầu cái đã.

“Thu Thu. “

Khách không mời mà đến bắt được góc áo ta, ngoan ngoãn hỏi:

“Quy củ là gì?”

Nghe vậy, ta muốn “sụm” chân luôn, nhưng vẫn “kiên cường” biểu tình đứng đắn.

“Quy củ là không được gọi Thu Thu.”

“Ta không được gọi sao?”

Người này cư nhiên bĩu môi với ta! Người không biết người là kẻ đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta hả?

“Người, nếu không nghe lời, ta liền đem người đuổi ra ngoài.”

Ta lần nữa uy hiếp hần.

Lần này hần không nói, bất quá trề môi, biểu tình của một tiểu quý tùy hứng, điểm chết người là vẻ mặt này lại xuất hiện trên mặt một tên nam nhân trưởng thành, thực đúng là thử thách ta mà!

“Người, phải gọi ta là Thiên Thu ca.”

Quên đi biểu hiện trên mặt hần, ta dùng khẩu khí nghiêm khắc nói:

“Người cũng có thể gọi ta là biểu ca.”

Hần ngoẹo đầu xem ta, mắt sáng trong suốt.

Nói thật, sau khi trưởng thành, ta đã lâu không tỉ mỉ nhìn mặt hần, tên này lớn lên cũng không tệ. Bất quá, nước mũi này là thế nào đây? Ta cầm giấy vệ sinh lên loạn lau qua mặt hần xóa sạch, hần hình như hơi cứng người một chút nhưng thái độ vẫn là thuận theo để ta xử lý.

“Được rồi.”

Ta vò giấy vệ sinh hướng thùng rác ném, hài lòng vỗ vỗ tay.

“Ta còn một chút công tác muốn làm, người ngoan ngoãn chơi một mình đi, đừng tới quấy rầy ta.”

“Thu Thu, cái gì là công tác?”

Hần giương mắt nghi ngờ hỏi ta.

“Ta đã nói người không được gọi ta là Thu Thu!”

3. Chương 3

Ta đứng một bên nhìn hấn bận rộn từ trong túi đeo lưng lấy ra bút sáp màu và giấy trắng, xác nhận hấn sẽ không vẽ lên tường hoặc sàn nhà, yên tâm trở về phòng với “sự nghiệp cao cả”, chơi điện tử.

Ngày nghỉ nhàn nhã là thế này đây, đang tính toán trước màn hình nạp điện tinh thần liên tù tì cả ngày, như vậy lúc sau mới đầy đủ tinh lực mà đối phó với công tác chứ! ... Đáng tiếc, ta đã quá coi thường lực phá hoại của tên kia.

“Thu Thu.”

Hấn ở ngoài cửa “ám” ta, may sớm dự kiến trước, sợ hấn bị kích thích lập tức xông vào phá hư chuyện, nên trước đó đã khóa cửa phòng rồi.

“Việc gì?”

Ta hỏi hấn một tiếng có lẽ.

“Thu Thu!”

Lần này thanh âm hấn nghe càng nóng nảy, hơn nữa còn đầu âm không rõ ràng, hình như có một chút không thích hợp. Lý trí nói cho ta biết, nên lập tức ra xem một chút, nhưng tình cảm lại nói với ta, chờ thêm chút nữa, còn có con quái cuối cùng phải dứt điểm ...

“Thu...”

Thanh âm hấn đột nhiên ngừng lại, im lặng một lát, tiếp theo chính là tiếng khóc “kinh thiên động địa” vinh dự “điền” vào khoảng ngắn ngủi trầm mặc quý giá đó, tay ta kinh hoàng run rẩy một cái, mắt mở trừng trừng nhìn trên màn ảnh đại biểu ta của ta bị địch quân một kiếm đâm thủng ngực vật ra.

FUCK!

Ta nổi giận đùng đùng nhắm phía cửa, hung hăng kéo cửa ra khỏi bản lề.

“Ngươi nháo cái gì!”

Ngoài cửa, hấn hình như càng hoảng sợ, dừng tiếng khóc, hai mắt đầm lệ lưng tròng nhìn ta. Ta hoả tốc quan sát một lần hấn từ trên xuống dưới, tóc cũng không mất cọng nào, hấn rốt cuộc làm sao mà khóc tể thảm thiết đến vậy ——

“Thu Thu, ta đi tiểu một chút.”

Hắn xấu hổ nói.

Mây đen trên đầu ta đích thị đang quần vũ kiên đánh sét âm âm, tròng mắt nhìn, trên mặt đất vừa mới được thêm vào dịch thể “không xác định”.

4. Chương 4

Không nghĩ tới ta, Trình Thiên Thu sống đến tận bây giờ, cứ nhiên bị thảm tới mức phải giặt đồ ướp nước tiểu một ngày đêm.

Ta một bên ôm nỗi hận thâm nghĩ, một bên phát tiết bằng cách chà xát quần áo đã dơ. Đại khái là bị cơn thịnh nộ của ta dọa giật mình, tên kia lúc này đang ngoan ngoãn ngồi trong bồn tắm, hít thở cũng không dám lớn tiếng.

“Người xem người mấy tuổi, còn tè ra quần, thực sự là chuyện nhục cười chết người.”

Ta chanh chua nói, quay đầu thấy hắn vẻ mặt mờ mịt, lồng ngực một ngọn lửa vô thanh càng đốt càng vượng.

“Ta năm tuổi.”

Hắn dút một ngón tay vào trong miệng nói ngữ, còn lại bốn ngón đưa đến trước mặt ta.

Ta cảm giác xung quanh lông mày cũng muốn bị lửa trong người bùng lên đốt trụi rồi! Liên tục bội nạt thêm.

“Rốt cuộc là năm hay bốn?”

Hắn nghiêng đầu nghĩ, năm ngón tay từ từ mở ra như nhánh trên một cái cây.

“Năm tuổi.”

Hắn vui vẻ nói, lần này đúng thực là năm ngón.

So với hắn tinh thần thoải mái, ta cười không nổi. Ta đi tới trước mặt hắn hỏi:

“Là ai nói cho người biết, người năm tuổi?”

Hắn ngoẹo đầu suy nghĩ một chút.

“Một thúc thúc.”

“Thúc thúc nào?”

“Một bạch y phục thúc thúc.”

Hắn nói.

... Ở đâu tới một tên cổ quái thúc thúc thế hử?

“Lục Bách Đông.”

Ta kiên nhẫn nói cho hắn biết.

“Người không phải năm tuổi, người đã hai mươi lăm tuổi.”

Hắn nhìn ta, chữ hiểu chữ không, nhãn thần hàm hàm.

“Thu Thu, ta thêm gà chiên.”

Hắn nói.

5. Chương 5

Sự thực chứng minh, coi như là đánh mất ký ức hoặc là trí năng bị thoái hóa chẳng nữa, thói quen của động vật ăn thịt không dễ dàng bị thay đổi.

“Người muốn ăn tươi.”

Ta cố ý rút rau xà lách ở giữa hamburger đổ ra trước mặt hắn, hắn lại mang về mặt thiên chân vô tà mà nhìn ta.

“Ta đem bỏ.”

“Nếu như không ăn cái này, đừng nghĩ đến việc Coca.”

Ta ỨC HIẾP HẮN, HÀI LÒNG THẤY HẮN Ử RŨ CÚI ĐẦU, BỎ RAU XÀ LÁCH VÀO MIỆNG.

“Còn cái này nữa.”

Khi dễ hắN lên NGHIỆN, rau xà lách của ta cũng lấy ra đưa cho hắN.

“Vậy người cũng không thể uống Coca.”

HắN lý trực khí tráng nói, hình như là nghĩ gậy ông đập lưng ông, đáng tiếc hắN không biết câu đạo cao một thước, ma cao một trượng.

“Ta không uống Coca, uống thứ khác.”

Ta nói xong, dương dương đắc ý trước mặt hắN uống một hộp lớn.

HắN mở trừng trừng hai mắt, từ nhỏ đến lớn, ta thích nhất nhìn biểu tình này của hắN.

“Người nhớ kỹ, nếu như người ở nhà của ta, ta sẽ không cho phép người làm sai luật, cũng không cho phép người tùy tiện tè ra quần.”

Ta và hắN ước pháp tam chương.

“Ta không có tùy tiện tè ra quần.”

HắN nói, thật giống như ta đang vu khống hắN vậy.

“Phải không?”

Ta tận lực kéo dài âm cuối khiến hắN đỏ mặt.

“Đó là bởi ta không biết WC ở nơi nào...”

HắN càng nói âm thanh càng nhỏ.

“Lần sau người còn tè ra quần, người phải quần tã.”

Ta nói đồng thời cười hai tiếng, hấn lại sợ đến mức nhảy dựng lên.

“Ta không muốn quần tã!”

Hấn kịch liệt phản kháng.

Hanh, biết sợ là tốt.

6. Chương 6

Buổi tối khi xem truyền hình, người này hình như đã rất mệt mỏi nên ngủ khoèo, ta cũng không nhin được mà ngáp liên tục.

Bị hấn dẫn vật nửa ngày, thể lực quả thực sẽ tiêu hao hết phân nửa. Ta trước khi đi ngủ, hảo tâm để lại gối đầu và chăn bông cho kẻ đang ngủ như chết ở trên ghế sa lon.

Vừa đặt đầu xuống là muốn dán người xuống giường luôn, ta muốn bất tỉnh nhân sự tới nơi rồi, cứ nghĩ sẽ làm một giấc đến hừng đông luôn, nửa đêm bỗng nhiên lại giật mình tỉnh giấc.

“Thu... Thu...”

Trời à, tiếng khóc y chang Lệ quý lấy mạng ngoài cửa truyền đến, ta vốn không tin mấy chuyện ma quỷ, lúc này da gà cũng nổi lên rần rần, điều duy nhất đáng được ăn mừng là cái cửa của ta khá là dày, con quỷ này hình như vô pháp tự do xuyên cửa.

“... Thu... Thu...”

Điều gì đó thuyết phục ta rằng không phải là ảo giác, con lệ quý này tiếng khóc hình như là hơi kỳ quái, ta thế nào lại cảm giác tình cảnh này hơi quen thuộc ...

“Lục Bách Đông?”

Ta thử kêu một tiếng, người ngoài cửa càng gào khóc thê thảm để “chứng minh” cho suy đoán của ta tỷ lệ chính xác rất cao.

Nếu xác nhận không phải quý, tính nhẫn nại nhất thời mất hết, một bụng khó chịu xuống giường mở cửa.

“Người chẳng lẽ tè ra quần nữa hả?”

Ánh mắt ta sắc bén nhìn xuống đũng quần hắn.

Người này ra sức lắc đầu muốn chứng minh cho sự trong sạch của bản thân, ta xử hắn là không có biện pháp rồi, không thể làm gì khác hơn là thở dài.

“Vậy người khóc té thê thảm thế này làm chi?”

Ta thập phần bất đắc dĩ hỏi.

“Tối, tối quá, sẽ có, sẽ có quý ... “

Hắn xoa đôi mắt sưng vù vì cơn trút nước ban nãy, hình dạng uất ức nhìn thế nào cũng thấy thật vô dụng.

“Người không cần sợ.”

Ta thoải mái trấn an hắn.

“Quý sợ nhất kẻ ngu đó.”

Hắn nghe không hiểu mấy câu nói thiếu đạo đức của ta, chỉ ngây ngốc nhìn. Ta quay đầu sang chỗ khác, rút tờ khăn giấy.

“Lau mặt đi.”

Ta như mẫu thân đại nhân cầm giấy vệ sinh đưa tới trước mũi hắn, hắn trái lại nghe theo, thân thể cao hơn ta nửa cái đầu phối hợp hơi khom lưng, mặt trên tờ giấy vang lên “âm thanh” kéo theo đó là một xấp đầy nước mũi.

Dáng dấp hắn nhu thuận như vậy khiến ta nghĩ đến hắn khi còn bé, vóc dáng bé nhỏ, luôn luôn thích ái đi theo ta, cũng là cái tính làm nũng khóc nhè còn thêm sợ quý.

“Quý ở dơ.”

Ta mất hứng ta ném tấm giấy vệ sinh những nước mũi vào hắn, hắn vẽ mặt không biết gì lại nhìn ta có vẻ

tức giận, liền lôi kéo tay của ta.

“Thu Thu.”

Hắn kéo ta.

“Người tên kẹo cao su sao?”

Ta cố ý gắt gỏng với hắn.

Hắn ngậm miệng, giương mắt vô tội lại nhìn ta. Đáng tiếc lòng ta rất cứng rắn, hắn có mở miệng cầu ta chẳng nữa, ta cũng sẽ không để hắn bò lên giường đâu.

Hắn ngược lại cũng quật cường, không nhúc nhích đứng tại chỗ, đóng cọc như vậy mà nhìn.

Ta kéo chăn đắp qua đầu, giả vờ như ngủ say. Không hiểu qua bao lâu, bên giường truyền đến âm thanh sột soạt, ta cảm giác được bên giường hơi trầm xuống một cái, tên trộm kia thận trọng thấp giọng hỏi:

“Thu Thu?”

Ta không để ý tới hắn, bởi vì ta “đang ngủ”.

Ta chỉ là không cẩn thận lật cả người, vừa vặn nhường ra nửa cái giường thôi nha.

7. Chương 7

Buổi sáng, đầu óc quay cuồng, đại khái hôm qua suốt đêm đều ngủ không được an ổn.

Ta huyết áp thấp, tựa ở đầu giường ngồi một hồi, đầu óc dần thanh tỉnh. Tên ngu ngốc kia thật tốt số, tiếng chuông đồng hồ báo thức chói tai nháo nửa ngày cũng không đánh thức được, hắn ôm gối đầu ngủ say sưa. Bộ dáng kia của hắn, nội tâm ta mơ hồ chao đảo, hung hăng hướng cái mông của kẻ đáng ghét kia đá lên một cước, mới phát giác cơn giận được “an ủi” phần nào.

Từ phòng tắm đi ra, rửa mặt chải đầu, cuối cùng cũng thần thanh khí sảng, tên kia hình như bị ta đá cho một cước, ngồi bên giường vuốt mắt lẳng lẳng chờ ra.

Hắn lúc không nói chuyện, người khác sẽ nhìn không ra hắn có vấn đề, chỉ cảm thấy hắn đáng đáp hảo, khí

chất hảo, nhưng chỉ cần vừa mở miệng, mặc kệ hần dán dập tốt cũng vô ích.

“Thu Thu.”

Hần kỳ dị gọi. Âm thanh như vậy rất cổ quái, như kẻ là đã lớn còn cố ý giả vờ nén giọng như tiểu hài tử, chẳng ra sao, nghe thế nào cũng vào tai ta là âm thanh kỳ quái.

“Chuyện gì?”

Ta và hần mắt lớn trừng mắt nhỏ, không bao lâu, hần ủy ủy khuất khuất nói:

“Ta đói bụng rồi.”

Hơ hơ, người đúng là cậu ấm!

Theo dõi hần đánh răng rửa mặt, ta trong ngăn kéo sờ soạng cả buổi, vất vả mới tìm được một nửa ổ bánh mì mốc meo đem đi nướng, miễn cưỡng đưa bánh kem cho hần nếm. Hần đối với lần này không ý kiến gì, rất hiền hoà một ngụm bánh mì nướng, một ngụm bánh kem, từ đầu tới đuôi mắt không rời TV một giây, còn có thể chìm đắm theo nhân vật phim hoạt hoạ mà cười khúc khích.

“Đông Đông a.”

Ta thận trọng nhìn vẻ mặt hần.

“Một chút ta đi làm, người có thể ở nhà một mình chứ?”

Hần theo TV rung đùi đắc ý, không biết rốt cuộc có nghe lọt tai lời của ta hay không.

Ta không có biện pháp, tạm thời tắt đi TV, hần mắt hứng nhìn ta.

“Một mình người có khả năng giữ nhà không đây?”

Ta hỏi, hần dùng lực gật đầu. Ta nghĩ có điểm không thỏa đáng, lại hỏi một lần nữa.

“Người xác định người thực sự có thể?”

Hần lần này gật đầu ra sức hơn, mặc dù có chút hoài nghi, nhưng vẫn cảm giác ít ra lời nói của ta hần đã nghe lọt được. Ta ném điều khiển từ xa trả lại cho hần, đem “tài sản thực phẩm” trong nhà có thể ăn bánh

bích quy, “khai quật” toàn bộ, xếp thành một hàng trên bàn trước mặt hắn, như vậy khi ta tăng ca tối nay trở về, người này cũng không đến nỗi đói chết.

Trước khi đi, ta còn không yên tâm hướng hắn hung hăng bỏ lại một câu:

“Nếu như ta tối nay trở về trễ, không thấy được ngươi, ngươi nhất định phải chết.”

Nhưng mà hưởng ứng lại với ta, cũng chỉ có tiếng cười của đứa ngốc hắn.

8. Chương 8

Mặc dù ngực ít nhiều cũng có chút thấp thỏm bất an, nhưng đến nơi làm việc, bị lão bản sai sử không chút khách khí mấy chuyển, ta cơ hồ quên chuyện Lục Bách Đông quên không còn sót một mảnh.

“Ai, của ngươi tới đây.”

Ta vừa từ thương khố đi ra, vị lão bản kia kiêm cửa hàng trưởng hảo hữu A Dịch lập tức thần bí hề hề ra hiệu, như bị rút dây thần kinh hướng cửa ra vào nháy nháy mắt liên tù tì.

Ngay từ đầu ta không thể giải mã được cái đoạn codes nháy nháy đó muốn nói gì, đến khi nhìn theo ánh mắt của hắn, thân ảnh của một vị sinh mãnh khốc nam nhân nhảy vào phạm vi trường nhìn của ta, ta hướng hắn mà mấp máy miệng.

“Ngươi cần giúp tư vấn không?”

Ta dựa gần, xuất ra chiêu bài vốn thường mang khả năng thuận lợi cao, đáng tiếc vị khốc nam nhân này một cái liếc cũng không nhìn đến ta, dùng âm thanh trầm thấp như khối băng tuyết ngàn năm:

“Không cần.”

Cho dù lãnh khốc dọa người, ta vẫn bị mê man tê dại, đại khái chắc là ta hơi có chút chút thiên hướng thể chất M. Một chút thôi nhé!

“Hiện giờ cầm trên tay ta là bộ sưu tập mùa đông sáng giá của cửa hiệu, ngươi thử nhìn một chút màu của nó đi, cùng màu da ngươi tương đối hài hòa.”

Mặc dù vị khốc nam nói không cần giới thiệu, nhưng ta sao lại chịu buông tha cơ hội rút ngắn khoảng cách với hắn chứ, liền nhờ động tác hướng hắn gần sát ta. Hắn cuối cùng cũng giương mắt nhìn ta, vùng xung

quanh lông mày hơi co rúm, đại khái là biểu tình sinh động nhất của hắn hôm nay rồi.

“Vậy thì lấy món trên tay người đi.”

Hắn không che giấu ánh mắt muốn đuổi người, ta tầm tắc, người này thật có cá tính nha!

“Cần mặc thử không?”

Ta tận lực bảo trì sắc mặt nghiêm chỉnh, đè nén tâm tình mong đợi.

Đại khái ta đoán vô cùng có khả năng hắn sẽ mặc thử nên đối với hắn động tay động chân, khốc nam nhân trực tiếp xuất ra thể tín dụng.

“Không cần, cứ như vậy bọc lại.”

Ta rất hối hận mà tính tiền.

Nhìn theo khốc nam nhân đi ra ngoài tiệm, A Dịch lập tức không nín được, cười rộ lên, ta hung hăng trừng hắn liếc mắt, nên thử tiêu loại bạn xấu xa không hiệp nghĩa bỏ đá xuống giếng này cho rồi.

“Ta còn tưởng rằng người lần này sẽ thành công để hắn một lần trả lời được hơn hai câu.”

Hắn giả bộ đáng tiếc rung đùi đắc ý.

Ta thở dài.

“Ta cũng nghĩ thế.”

Từ khi vị khốc nam nhân mấy tháng trước lần đầu tiên vào tiệm, ta bắt đầu chú ý hắn. Hắn luôn luôn ăn mặc tây trang xa xỉ, luôn luôn qua khỏi một tiếng nghỉ trưa thì vào tiệm, mỗi lần đều chỉ mua một bộ y phục, bình quân một tuần tới một lần. Hắn và không giống với những khách nhân khác trong cửa hàng.

Cửa hàng này ở vào khu hành lang phía Đông, cha A Dịch cấp vốn ban đầu giúp hắn mở, giữ độc quyền về ... trang phục chuyên dành cho Nam, giá hơi cao, nhưng tuyệt đối tiền nào đồ nấy.

Vốn khách hàng đến đây đều bị cuốn theo trở thành vui vẻ mua đồ, bởi vì lão bản có sở trường tây trang không, mỗi yêu thích của hắn chính là áo sơmi, hiểu được những người khách nhân tới cửa hàng đều có một sự kỳ vọng, người thì muốn nhã nhặn, người thì muốn nhìn thật bảnh bao. Nói chung là mỗi người đều có một loại sở thích, chỉ cần tinh tế đáp ứng sở thích của họ, ai bảo lão bản đã đào tạo đội ngũ nhân viên số

khổ khiến cửa hàng giờ đúng là “yêu khí ngút trời”.

Haiz, giờ ngay cả khách cũng đúng là yêu tinh, khốc nam nhân từ trên trời giáng xuống, ngũ quan đẹp mắt, khí chất lạnh như băng, hơn nữa khi móc ra thẻ tín dụng sẽ không có thói quen nhếch lên ngón tay “liên hoa” ẻo lả, đương nhiên hẳn trở thành khách nhân đứng đầu bảng đối tượng trên giường.

“Ta hôm nay về sớm một chút được không?”

Mất thấy trong cửa hàng không có một người, hôm nay sinh ý đại khái thanh thanh đạm đạm, ta nhân cơ hội đưa ra yêu cầu về sớm.

A Dịch liếc mắt.

“Hôm nay có hẹn sao?”

Ta ừ một tiếng, hẳn bắt quái cười rộ lên, lấy cùi chỏ đánh đánh ta.

“Ây do? Cho ta xem đi?”

“Biểu đệ ta.”

Ta công bố cho hẳn một cái đáp án cực mất hứng.

“Người bị tai nạn xe cộ đó hả?”

“Người bị tai nạn xe cộ.”

Ta cũng chỉ có một tên biểu đệ như thế.

“Ác.”

Hắn mất mặt, nhưng vẫn khách sáo hỏi một tiếng.

“Hắn khỏe không?”

Ta nhún vai một cái.

“Hắn luyện thành công phu cải lão hoàn đồng rồi.”

Đại khái nghĩ ta đang nói đùa, A Dịch xuy một tiếng, cũng không hỏi tiếp, dùng bút điện tử chuyên tâm viết trên diễn đàn đồng chí. Ta buồn chán tiến tới, cùng hắn bình luận mỗ xẻ ngang dọc các hình ảnh nam nhân trên màn hình.

Một lát sau, A dịch hình như nhớ tới cái gì thân thủ đó, trong ngăn kéo tìm ra một tờ giấy đưa cho ta. Ta nhận lấy, liếc mắt nhìn, thì ra là tờ báo danh thi thiết kế sư hàng hiệu quốc nội.

“Người rảnh rồi tới nhìn thử đi.”

Hắn tùy ý nói.

“Ác.”

Vì vậy ta cũng rất tùy ý nhét nó lung tung vào trong túi tiền.

9. Chương 9

Trước khi tan việc, ta gọi điện thoại về nhà, chuông vang lên nửa ngày không ai nhận. Ta không tin, lại gọi thêm vài lần, đều một kết quả giống nhau.

Trong lòng ta cảm thấy không ổn, còn có điểm sợ hãi nữa, lập tức sai bước ra chỗ xe máy vượt vài lượt đèn xanh đèn đỏ lao về nhà.

Ở dưới lầu ta nhìn thấy đèn trong nhà không sáng, tâm đã lạnh đi phân nửa, cuống quýt mở cửa nhà tỉ mỉ tìm một vòng, quả nhiên quỷ ảnh cũng không phát hiện ra, ta tức giận đến mức đem đồ vật chướng mắt hướng mặt đất ném xuống, cầm chìa khóa lao ra cửa.

Hoàn toàn không biết hướng đi của hắn, ta không đầu không đuôi đi tìm chỗ mấy con phố, một cọng lông cũng tìm không thấy.

Ta phiền não vò đầu bứt tóc, gần hè khí trời về chiều ngày càng oi bức, mồ hôi chảy đầy đầu, gờ tay lên sờ một cái, chết tiệt! ... quả nhiên lo lắng đến mức đổ cả mồ hôi lạnh.

“Lục Bách Đông!”

Kẻ đó không đoái hoài tới tiếng gọi cũng chẳng thấy mặt mũi đâu, ta hô to tên của hắn. Chỉ có cảnh vật xa lạ chường mắt sờ sờ hiện hữu, ta nghĩ ngay cả bên trong mạch máu cũng từ từ bắt đầu chuyển lạnh luôn rồi.

Thăm, thăm, mới ngày thứ hai liền để mất hắn.

Ta cắn răng, không biết là hận tên ngu ngốc kia nhiều một chút, hay là tự hận bản thân nhiều một chút đây.

Biết rất rõ ràng hắn hiện tại cùng một tiểu hài tử năm tuổi như nhau, thế nhưng ta tiềm thức lại coi hắn là tên Lục Bách Đông hai mươi lăm tuổi, cái kẻ vốn trước đây độc lập đến mức chẳng cần liếc mắt nhìn ta một cái, ta rốt cuộc đang làm cái gì?

Ta tinh thần rối loạn, chật vật bứt tóc.

“Người thử nhớ lại một chút, hắn bình thường thích đi nơi nào?”

Xa lạ phu nhân bị ta nửa đường ngăn lại hỏi, hảo tâm nhắc nhở ta.

Thích đi nơi nào sao? Ta trong đầu trống rỗng.

Nếu như là khi còn hắn bé, ta đương nhiên biết rõ hơn bất cứ ai, nhưng bây giờ kẻ đi lạc chính tên lớn Lục Bách Đông kia, ta sao có thể biết hắn thích đi nơi nào chứ ...

Ta bỗng nhiên dừng bước.

Nếu như hắn vẫn như khi còn bé, ta nghĩ, ta biết hắn sẽ ở nơi nào rồi.

10. Chương 10

Người đến người đi qua cánh cửa quán ăn, ta căn bản không cần đi vào trong đã nhìn kẻ ngu ngốc kia đang sững sờ nhìn chằm chằm vào menu. Ta không gọi hắn, chỉ đi tới bên cạnh hắn, âm thầm nhìn xuống kẻ gây họa mà còn không biết kia. Không lâu lắm, hắn phát hiện đường nhìn của ta, một điểm ý thức về nguy cơ cơn bão sắp đến cũng không có, hài lòng lôi kéo ta nói:

“Thu Thu, ta muốn ăn gà chiên.”

Gà chiên cái đầu người! Ta nhện xuống cơn tức giận đang dâng trào như dê vỡ, cố sức kéo tay hắn ra khỏi

tiệm.

“Còn không nhanh quay về.”

Ta lạnh lùng nói.

“Không muốn!”

Hắn lại bốc đồng kêu to.

“Ta muốn ăn gà chiên! Ta muốn ăn gà chiên!”

Hầu như mọi người trong cửa hàng đều quay đầu nhìn chúng ta, ta đang tức muốn trào máu, còn được bonus thêm cảm giác mất mặt, máu dồn lên tới não rồi, ta giơ tay cho hắn một cái tát.

Một tiếng thanh thúy “Ba”, tựa hồ toàn thế giới vì cái tát kia mà yên tĩnh lại.

Hắn bị ta đánh ngay cả mặt cũng nghiêng sang bên, quả nhiên xuống tay rất nặng, ta vừa ra tay đã cảm thấy hối hận, nhưng ta không muốn nói xin lỗi với hắn, ta như không có việc gì mà dắt tay hắn đi.

“Mau cùng ta về nhà.”

Ta nói.

Hắn trừng mắt nhìn ta, như cùng ta có thâm cừu đại hận, ta bị hắn trừng liên chột dạ rút tay về, nhưng hãy còn mạnh miệng hỏi ngược lại hắn:

“Người nhìn ta như vậy làm gì?”

Hắn không nói một lời, chỉ là trong mắt bắt đầu ngân ngát nước.

Trong nháy mắt, ta chỉ biết có chuyện không đúng sắp xảy ra tới nơi, quả nhiên, một giây sau chính là tiếng hắn ứa máu khóc lớn.

“Thối Thu Thu! Thối Thu Thu!”

Hắn vừa khóc vừa mắng không rõ lời.

Chung quanh mấy đạo cặp mắt như dao phóng vèo vèo về phía ta khiến trách, ta thật sự chật vật tránh né mấy loạt phi đao vô ảnh đó, một mạch lùi kéo hẳn trở về nhà.

Sau ngày hôm nay chắc hẳn ta được mang một đồng thù hẳn nhờ tên này rồi, ta trong lòng thầm nghĩ.

Co ro trong phòng tắm, hẳn ngồi trên nắp bồn cầu đưa lưng về phía ta, ta gọi hẳn thế nào chẳng nữa, hẳn cũng không quay đầu lại.

Nhìn hẳn quật cường như vậy, ta cũng tức nghẹn trong lòng đây, ta đánh hẳn là ta không đúng sao, hẳn có từng nghĩ được ta vì tìm hẳn hầu như lật tung hết ba con phố, ta sợ đến mức muốn mất đi nửa cái mạng luôn rồi, thật là một kẻ ngu ngốc!

“Nếu người không tắm, đi ra ngoài xem ti vi đi.”

Ta phục vụ quên mình, giọng ra lệnh mà nói.

Hẳn vẫn không để ý tới ta, người này, bây giờ là đang cùng ta chiến tranh lạnh hay sao đây?

Ta trọng trọng hừ một tiếng, xoay người đưa lưng về hẳn, thoải mái tắm. Từ nhỏ đến lớn, cùng người này chiến tranh lạnh, ta chưa từng cúi đầu, đương nhiên lúc này cũng không ngoại lệ.

Thật vất vả tẩy đi một thân dính dớp mồ hôi, cả người thoải mái, ta mừng rỡ ngâm nga hát, lén nhìn hẳn, hẳn vẫn cũng không nhúc nhích, duy trì nguyên lai tư thế.

Ta có chút chạnh lòng, nghĩ hảo hán không đấu kẻ ngốc, coi như ta không thèm chấp hẳn đi.

“Đông Đông a. ”

Ta nhẹ giọng gọi hẳn.

“Người nóng không? Để biểu ca giúp người tắm nha.”

Hẳn không chút động đậy, phảng phất nhập định như lão tăng.

“Người không tắm thì phải ngủ ở phòng khách.”

Ta xuất ra tuyệt chiêu.

Điểm này thì cuối cùng cũng khiến hắn dao động, do dự xoay người nhìn ta.

“Người đánh ta, cũng không nói xin lỗi.”

Hắn đưa ra điều kiện giảng hòa.

Bị chỉ số thông minh của tên chỉ có năm tuổi bắt đúng chỗ, mặt của ta hiện giờ lúc trắng lúc xanh.

“Vậy việc ngươi đã chạy loạn, cũng không hề đối ta nói lời xin lỗi thì sao đây.”

Ta lý luận.

Không nghĩ tới, hắn không hề cò kè mặc cả, ngoan ngoãn mở miệng nói xin lỗi, khiến ta cũng không thể không cúi đầu, nhỏ giọng nói xin lỗi với hắn.

11. Chương 11

Đang gọi đầu cho hắn, ngón tay ta mò thấy ần ần nổi lên thứ gì đó. Ta cúi người xuống, đẩy ra tóc của hắn, nhìn thấy một vết sẹo dữ tợn, ta bị dọa đến giật mình, liền nhớ đến tai nạn xe cộ ngày đó, may mà vết thương đã được che phủ không sai biệt lắm.

“Ngươi có đau không?”

Ta hỏi hắn, đầu ngón tay tiểu tâm lướt qua chỗ vết thương.

Hắn lắc đầu.

“Hơi ngứa một chút.”

Vết thương lớn như thế sao có thể không đau đây?

Ta cau mày, nhớ tới ta đi bệnh viện thăm hắn lúc hắn bị tai nạn xe cộ mấy ngày trước, khắp mặt quần băng trắng, toàn thân cao thấp cắm đầy những ống kỳ quái, rõ ràng còn hô hấp, thế nhưng không khác gì người đã chết cả.

Khi đó ta cho là hắn vĩnh viễn sẽ không mở mắt được nữa.

“Người đó, mỗi lần tự mình tìm phiền toái.”

Ta thở dài.

Đang cúi đầu tập trung chuyên môn thì hần lại ngậy ngốc ngẩng đầu lên.

“Cái gì gọi là tự mình tìm phiền toái?”

Ta dùng sức đánh vào đầu buộc hần cúi xuống như cũ.

“Đó là không nghe lời của ta chạy loạn khắp nơi, hại ta trở về tìm không được người.”

Ta ghi hận nói.

“Bởi vì ta đói bụng.”

Hần hàm hàm nói.

Không nghĩ tới bụng hần lúc này ngược lại cũng vô cùng phối hợp, âm thanh *cầu nhàu* vang lên.

“Ta không phải ở trên bàn để lại bánh bích quy cho người ăn sao?”

Ta dùng hai tay nâng đầu dậy, hoài nghi nhìn hần, hần nhìn ta nháy mắt một cái.

“Ta thèm là gà chiên mà.”

Cái này rõ ràng là kén cá chọn canh, phần tử này phải bị nghiêm trị! Ta không thèm để ý trên tay đầy bột xà phòng, hung hăng gõ lên trán hần một cái, hần hét thảm, hai tay ai oán bảo vệ chỗ đau.

“Người lại đánh ta nữa!”

Ta lúc này mới nhớ đến vết thương đáng sợ ban nãy, vội vã nhìn mặt hần, một mảnh trơn truột không tỳ vết, không có chuyện gì.

“Ta muốn đánh người thì liền đánh người thôi, khó chịu thì cắn ta đi.”

Ta ra vẻ bất cần đời, hù hần sưng sốt một chút, ủy khuất bắt đầu “khởi thủy”. Ta thích nhất nhìn bộ dáng

hắn không được tự nhiên, cười cười lau cái mũi đầy bong bóng xà phong của hắn, hắn cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì, trừng mắt nhìn ta.

Thừa dịp tên kia đang thoải mái tắm, ta nhận mệnh ra ngoài vì tên cậu ấm này mà xử lý bữa cơm.

Ta mua cho hắn gà chiên mà hắn thích, hamburger, khoai tây chiên, kem, bữa cơm có ý nghĩa tương đương với cầu hoà. Nghĩ ta càng sống càng không có tiền đồ, tới giờ chỉ có Lục Bách Đông lấy lòng ta, nào có chuyện ta chủ động cầu hoà với hắn? Hắn sau khi bị tai nạn, tình thế hoàn toàn nghịch chuyển, ta từ địa vị của đại gia một đường thua trong tay một tên nhóc tè trong quần.

“Lau tóc khô chưa?”

Đại khái là nghe thấy được mùi vị của thịt, hắn vui sướng từ trong phòng tắm lao tới, không trả lời ta, vòng quanh bàn ăn. Ta không có biện pháp, cầm lấy máy sấy để hắn xuống ghế salon bắt đầu sấy tóc. Hắn ngược lại cũng thật nghe lời, trong tay cầm lấy một cái đùi gà cứ như vậy an tĩnh ăn.

“Chờ một cái cho ta chứ.”

Ta lại gõ trán hắn.

Đang lơ đãng liền nở nụ cười nịnh nọt.

“Thu Thu, ta thích người nhất.”

Hắn nói.

Vốn biết rất rõ ràng hắn nói bởi vì ta là người cho hắn ăn. Ta cười khổ một tiếng, đã nhiều năm như vậy, vẫn không chống đỡ nổi hắn.

“Ai thèm cái thích đó của người.”

Ta ghét bỏ mà nói với hắn.

Bên ngoài đã một ngày đêm, hắn đại khái cũng mệt mỏi, mới chín giờ đã sớm gà lên chuồng, cả người không hề khách khí giường thành hình chữ đại – nằm dang tay dang thượng phịch lên giường của ta. Ta nhú nhú mày, cố hết sức gà còi đẩy hắn sang bên, hắn lăn lông lốc, sau đó giống như bị cái gì hút trở về, lăn ngược lại dán bên cạnh ta, khiến ta vừa tức vừa buồn cười.

“Ngu ngốc.”

Ta nhẹ giọng mắng hấn.

Hấn nhú mày một cái, phảng phất dù đang ngủ cũng biết là ta đang nói gì bậy bạ về hấn.

Ta dùng ngón trỏ đẩy điểm giữa hai chân mày đang nhăn của hấn, lông mi hấn run lên một cái. Ta nhớ kỹ thời gian khi hấn ở bệnh viện, ta thích nhất đùa lông mi của hấn, từ đuôi đến khóe mắt, một đường nhẹ nhàng mà xoa lên.

Ta xem qua một tiết mục thực nghiệm của Nhật bản, người đang ngủ say, phương pháp nhanh nhất để khiến hấn tỉnh lại chính là chạm đến lông mi của người đó. Ta vẫn nhớ chuyện này, sau một tháng hấn bị tai nạn xe, chỉ cần ta ở trong bệnh viện bồi hấn, ta luôn không ngăn được việc mình xoa lên lông mi hấn, ta nghĩ hấn chỉ cần thấy được đầu ngón tay ta hạ xuống liền tỉnh lại.

Quả nhiên ngày đó hấn rốt cục đã tỉnh lại, đôi mắt màu đen xinh đẹp, ta nhìn thấy thật rõ ràng, nhưng ta lại sợ, ta xoay người né tránh, từ đó về sau ta không hề vào bệnh viện thăm hấn nữa.

Mẫu thân đại nhân nói, hấn đã tỉnh, hấn hình như đang tìm người.

Mẫu thân đại nhân nói, hấn có thể nói, câu nói đầu tiên chính là Thu Thu.

Mẫu thân đại nhân lại nói ...

“Lục Bách Đông. ”

Ta nói nhỏ:

“Người đó, tên ngu ngốc này.”

Sau đó dùng lực kéo mũi hấn một cái.

Hấn đau đến tỉnh lại, hãy còn buồn ngủ. Ta híp mắt giả bộ ngủ, hấn hoài nghi nhìn ta vài lần, cuối cùng vẫn là tìm không được manh mối, trái lại càng khóa chặt bên cạnh ta hơn.

Tuy rằng Lục đại thiếu gia bây giờ chỉ số thông minh không khác gì trẻ nhỏ năm tuổi, nhưng thân hình hấn khổng lồ, ta không có biện pháp lừa dối mình dối người mà đưa hấn đi nhà trẻ. Ta và mẫu thân từng thương lượng, bình thường ta trưa tiên đưa hấn đến nhà nàng ở phía Nam, đợi được ngày nghỉ sẽ đem hấn về Đài Bắc, đương nhiên chủ ý này lập tức bị bác bỏ.

Ta không có biện pháp, giả bộ bệnh xin nghỉ ở ở nhà một ngày đêm bởi Lục Bách Đông, hấn hài lòng vô cùng, rau xanh cũng đều nguyện ý ăn nhiều hơn hai chén, hấn lúc thức dậy thực sự rất quần người.

Buổi tối ta dùng máy tính, hấn không chịu được cô đơn liền mang theo bút sáp màu và giấy trắng vào trong phòng. Ta mặc kệ hấn, chuyên tâm trầm mê trong thế giới mạng, vờ như không phát hiện thấy hấn thường xuyên ngẩng đầu nhìn ta một chút, như là đang xác nhận ta có còn ở đó hay không.

Ta luôn như vậy, biểu hiện vờ như một bộ vân đạm phong khinh, ngược lại ta không thể không lo.

Được một thời gian, khi ta xong việc vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Lục Bách Đông ngồi ở trên giường nhìn ta, ánh mắt như ghim chặt vào người.

“Người, người tỉnh rồi à?”

Ta không biết trong lòng có chút cảm giác không thoải mái liền nói lắp.

Hấn mím môi nhảy xuống sàn.

“Ta cũng muốn đi.”

Ta bắt hấn lại.

“Người muốn đi đâu?”

“Đi làm cùng người.”

Ngữ khí của hấn thật kiên định.

Tình thế như vậy, ta ngày hôm qua vốn ân cần khuyên bảo hấn hình như vào trong tai hấn chỉ động lại có phân nửa thôi sao.

“Hôm qua không phải ta nói với người rồi? Người ở nhà trông cửa, ta trở về sẽ mua gà chiên mà người yêu nhất làm cơm tối.”

Ta xuất ra lợi thế tiến công dụ hấn, hấn lại không chút nào tâm động.

“Ta muốn cùng người đi làm.”

Hắn cố chấp.

Hắn từ nhỏ chính là như vậy, tuy rằng hắn và nữ hài tử đều xinh đẹp như nhau, tùy tiện đều sẽ phun mưa, thế nhưng một ngày khi hắn đối với sự vật nào đó kiên trì, thì dù mười cỗ xe bò đều kéo hắn không dịch chuyển được một phân.

Ta thở dài, thật bó tay.

“Vậy còn không nhanh đánh răng đi.”

Hắn nghe giọng ta đã buông lỏng, hoan hô một tiếng, liền hướng phòng tắm chạy tới.

Ta nhìn bóng lưng hắn âm âm cười một thoáng, ta nếu tốt bụng mềm lòng thánh mẫu như thế còn gọi là Trình Thiên Thu sao?

“Người chỉ có hai phút thôi nha.”

Ta thanh thoi đi qua phòng tắm, còn không quên dọa hắn. Nghe âm thanh đánh răng gia tốc, ta một bên cố nén cười hướng cửa chính đi tới, cấp tốc khóa trái lại, để hắn ở bên trong.

Trong vòng mấy giây, ta nghe ở cửa khác truyền đến tiếng bước chân, sau đó nghe hắn mồm miệng không rõ kêu:

“Thu Thu, Thu Thu!”

Ta nín cười, xác nhận hắn ở bên trong không mở ra được cửa, nhanh chóng xuống lầu.

Ban đầu còn nghe hắn mang theo tiếng khóc gọi theo, đi ngày càng xa cũng không nghe thấy nữa.

Ta ở dưới lầu khởi động xe máy, theo bản năng nhìn lên sân thượng, không nghĩ tới hắn ở chỗ đó nhìn theo ta, lan can sắt che khuất một phần gương mặt hắn. Ta kéo mặt nạ nón bảo hộ xuống, lên ga lái xe ra đầu hẻm.

12. Chương 12

Dọc theo đường đi, ta đặc biệt gặp hơi bị nhiều lượt đèn đỏ. Ta phiên toái gõ gõ ngón tay lên tay ga xe, nhìn nhiều lần loại xung động muốn quay đầu lại.

Có nhất thiết phải làm như thế, ta có biện pháp nào mang theo hấn bên người cả ngày cả ngày không?

Ta vừa đi vừa đấu tranh nội tâm.

Sau khi rẽ qua một con đường khác, lại đụng đèn đỏ nữa.

Ta thăm mắng một tiếng, liền quay đầu xe.

Ta trốn trong con hẻm nhỏ sát cửa tiệm rồi gọi điện thoại báo cho A Dịch biết tình hình trước mắt, hấn không nói hai lời, sẵn khoái nói ta tiến vào đi. Ba mươi giây sau, khi ta và Lục Bách Đông hiện thân trong cửa hàng, A Dịch miễn cưỡng ngẩng đầu khỏi tờ báo, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời.

“Nói thúc thúc hảo đi.”

Ta ra chiều trước một giây, cản trước mặt tên A Dịch đang cố gắng xáp tới gần Lục Bách Đông tung mị nhẫn.

Lục đại thiếu gia rất khéo léo nói:

“Thúc thúc hảo.”

Ta liếc trộm A dịch, thấy hấn thiếu điều nhũn ra tới nơi rồi, đại khái bị một tiếng thúc thúc này ép tới sắc dục toàn bộ tiêu.

Đẩy Lục Bách Đông nhét vào trong góc cửa hàng, dàn xếp tốt xong, ta theo dõi hấn lấy ra bút sáp màu và bức tranh bắt đầu vẽ, ta mới quay trở về quầy hàng, phát hiện vẻ mặt A Dịch quái dị.

“Ngươi làm gì thế?”

Ta cau mày.

“Biểu đệ ngươi bị sao vậy?”

Hấn kéo ta sang một bên, nhỏ giọng truy vấn.

Ta không có gì để nói hơn là sự thật trần trụi.

“Hắn bị chấn thương đầu do tai nạn xe, hiện tại tâm trí biến thành tiểu bằng hữu năm tuổi.”

“Oa khaó.”

Hắn há hốc mồm bày tỏ không thể tin được.

“Loại tình tiết phim truyền hình nhiều tập chiếu lúc tám giờ mà cũng xuất hiện ở đây, thế biểu đệ ngươi là người sống ở thời đại nào vậy?”

Ta đang đắm chìm trong suy tư về vụ án mất trí nhớ thì liên quan quái gì đến vụ thời đại, lại nghe A Dịch hỏi dồn:

“Biểu đệ ngươi cũng “vậy” sao?”

Chuyện này vốn mập mờ, thế nhưng người trong giới vừa nghe liền biết ngay. Ta lười cùng hắn nói chuyện vòng vèo, trực tiếp lắc đầu:

“Nếu hắn thuộc diện như lời ngươi nói thì nam nhân trên thế giới này không thể yêu nữ nhân hết rồi.”

A Dịch đáng tiếc tấm tắc hai tiếng, bị ta trừng mắt, rất thức thời vòng vo chuyển trọng tâm câu chuyện.

“Hôm nay Tiểu Lục hẹn buổi tối uống rượu, ngươi đi không?”

Ta cười khổ.

“Ta về nhà còn phải nấu cơm và chăm tiểu hài tử, làm cách nào mà đi?”

A Dịch cười rộ lên, tặc mi tặc nhãn.

“Bằng không ngươi đem tiểu hài tử này đi cùng đi, đại ca ca rất thích dạy cho hắn một ít sự tình người lớn mới có thể làm ...”

Ta không khách khí một quyền vung tới, cuối cùng cũng khiến hắn câm miệng.

Qua khỏi bảy giờ tối, đến giờ tan tầm, trong cửa hàng vẫn còn tam tam lưỡng lưỡng khách nhân đi vào. Ta sợ để Lục Bách Đông trong cửa hàng sẽ vướng tay vướng chân nên hướng A Dịch nói muốn tan ca sớm,

không hổ là hảo anh em, mi cũng không nhẫn liên gật đầu đáp ứng ta.

Hôm nay Lục Bách Đông rất trầm mặc, ta nhìn hắn nhiều lần, hắn chỉ mím chặt môi gục xuống bàn vẽ. Ta nhớ kỹ khi hắn còn nhỏ, mỗi lần chúng ta cãi nhau, không tới, hắn nhất định sẽ mang theo cống phẩm chủ động cùng ta cầu hoà.

Nhưng thời gian không thể quay về nữa.

Ta hoài niệm híp mắt, đậu máy xe ở bãi xe trước cửa siêu thị.

Thời gian còn sớm, hơn bảy giờ rưỡi một chút, nếu như chỉ sao ít đồ, khoảng chừng tám giờ tả hắn là có cơm nóng ăn rồi. Ta trong lòng tỉ mỉ tính toán thời gian, Lục Bách Đông đi ở bên cạnh ta đã như ngựa hoang cưỡi được dây cương, vui vẻ chạy về trước vài bước, lại lập tức quay nhìn ta.

Ta lung tung đối hắn khoát tay, lấy giỏ thức ăn tác phong phi thường hiền thê lương mẫu, lấy trên kệ thịt phẩm rau dưa. Ta lại không nghĩ rằng hắn luôn ở bên cạnh, nhắm mắt cũng phải theo đuôi ta.

“Đi lấy đồ ăn vặt đi.”

Ta cổ vũ hắn, hắn chỉ lắc đầu.

Không hiểu nổi hắn tại sao lại khác thường, ta gãi gãi đầu, suy đoán có lẽ do hắn tìm không được đồ ăn vặt, rất hảo tâm lôi kéo hắn đi tới khu đồ ăn vặt rồi nắm vai hắn đẩy về phía trước.

“Người tùy tiện muốn ăn thì cứ lấy, chỉ hôm nay thôi đó.”

Ta như gà mẹ mà dạn dò, hành động này của ta cũng rất rõ ràng mười phần là ý tứ muốn bồi tội.

Ta vừa miên man suy nghĩ, vừa quay về khu thực phẩm.

Bên người truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Lục Bách Đông.

“Người làm gì thế?”

Ta không giải thích được nhú mày.

Hắn hai tay trống không, nhìn thế nào cũng không như quá phần khích vì đồ ăn vặt mà không biết lấy cái nào.

Hắn khẽ lắc đầu, đi tới bên cạnh ta. Ta cố ý nhìn hắn vài lần, nghĩ hôm nay hắn đúng là có điểm không bình thường.

“Người nếu không lấy, qua hôm nay, sẽ không cơ hội lần sau đâu.”

Ta đe dọa, hắn lảng lảng nhìn ta, không biết hắn rốt cuộc có hiểu hay không, ta đột nhiên cảm thấy nhụt chí.

“Quên đi.”

Ta nói, sau đó cầm lấy một lọ gia vị bỏ vào giỏ thức ăn.

Đi qua khu ướp lạnh, cảm giác được ngón tay bị xô nhẹ rồi lại buông ra. Ta cúi đầu, hắn đang sợ hãi mà bám lấy ta.

Nếu như hắn là Lục Bách Đông năm tuổi, ta đương nhiên là nghĩ không có gì rồi, nhưng hắn bây giờ là Lục Bách Đông hai mươi lăm tuổi, ta sao có thể nghĩ là không có gì được đây?

Ta theo bản năng muốn rút ngón tay trong bàn tay hắn về, vờ như muốn chuyển tay cầm giỏ, nhưng chỉ cần chờ ta chuyển sang tay trái, hắn lại nắm lấy tay ta. Qua vài lần, ta đối với tình huống như vậy có điểm phiền chán. Cho nên ta hỏi hắn.

“Lục Bách Đông, người rốt cuộc muốn làm gì đây hả?”

Hắn không trả lời ta, môi mím chặt, ta mơ hồ trên mặt hắn thấy được cái bóng hắn khi còn bé quật cường, đáng tiếc bây giờ ta đã hai mươi bảy tuổi rồi.

Ta đẩy sau lưng hắn, thẳng đi vào khu đồ ăn vặt khu, lấy túi đồ ta thích ăn. Ta biết hắn ở phía sau luôn theo ta, ta không để ý tới hắn nữa, chuyên tâm nghiên cứu rốt cuộc Phô mai và Phô mai hoàng kim có cái gì khác nhau.

“Thu Thu.”

Hắn gọi ta.

Ta vờ không nghe, tiếp tục nghiên cứu đề tài Phô mai.

“Người sẽ bỏ lại ta sao?”

Hắn nói một câu khiến động tác ta lập tức ngừng lại.

Ta quay đầu nhìn hắn, hắn vẫn như vậy mím môi, bộ dáng quật cường. Ta đánh đường nhìn trở về kệ đồ ăn vặt, cười nói:

“Ta đem ngươi quăng? Ngươi cho là có chiếc xe rác nào sẽ thu ngươi chắc?”

Hắn không trả lời, chỉ nỗ lực nắm lấy ngón tay của ta.

Ta có chút phiền não, dù muốn hay không giãy dụa cũng vô ích, đối với Lục đại thiếu gia đành phải đánh rần tùy cơn thôi.

13. Chương 13

Ta nghĩ sự kiện khóa cửa ngày đó hình như trong lòng Lục tiểu bằng hữu đã thực sự tạo thành một loại bóng ma tâm lý.

Ví dụ như chỉ cần ta biến mất trước mặt hắn trên ba phút, hắn sẽ biểu hiện rõ ràng bất an; trên mười phút, hắn sẽ lên tiếng khóc lớn, khiến cho hiện tại A địch luôn luôn Tây trông chừng ta, Đông lại trông chừng cái đuôi kia.

Ví dụ như mỗi sáng sớm, hắn luôn luôn có biện pháp so với ta càng dậy sớm hơn, quần áo chỉnh tề ngồi bên giường ngáy ngốc nhìn ta. Ta bị hắn dọa vài ngày, cho đến giờ vẫn không thể quên nổi.

“Ngươi dậy sớm như vậy làm gì?”

Mỗi sáng sớm, ta đều hỏi hắn chuyện này.

“Ta đói bụng.”

Sau đó mỗi sáng sớm, hắn dùng cái biểu tình lằng lằng ngơ ngác trả lời câu hỏi của ta, thế là ta chỉ có thể nhanh nhanh giúp hắn chuẩn bị bữa sáng, vô pháp ép hỏi tiếp.

Ta bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của tiểu hài tử năm tuổi này, rốt cuộc làm sao lại biết cư xử khôn khéo như thế.

“Ngươi nghĩ hắn có phải giả bộ mất trí nhớ không đây?”

Sau giữa trưa, cửa hàng vẫn không có người khách nào, ta và A Dịch sóng vai ghé vào quầy quan sát Lục Bách Đông, bản thân hẳn hoàn toàn không phát giác hành động lén lút này của chúng ta.

“Ta chỉ biết nếu hẳn không mất trí nhớ, nhất định là cực phẩm.”

A Dịch sờ sờ cảm suy nghĩ nói, lập tức bị ta khinh thường xuy một tiếng.

Vào ban đêm, ta lên kế hoạch tính mua một thùng gà thơm giòn, cười híp mắt ngồi ở một bên Lục Bách Đông đang vui vẻ.

“Đông Đông này.”

Ta tận lực thốt ra âm thanh ôn nhu.

“Người gần nhất, có nằm mộng gì hay không?”

Ta xem ti vi đều thấy tình huống như thế, nam chính mất trí nhớ, ở chung nhiều ngày với nữ nhân vật chính tính cách dữ dằn, thường thường đầu sẽ đau muốn nứt ra, trong mộng cũng bắt đầu số lượng lớn hồi ức xa lạ len lỏi vào, đây cơ hồ là một loại tình tiết “kinh điển” về chủ đề mất trí nhớ, ta nghĩ loại tình tiết như vậy không ít thì nhiều cũng có căn cứ khoa học chứ nhỉ.

“Không có.”

Thế nhưng Lục Bách Đông lại hoàn toàn không cần suy tính liền trả lời ta.

“Thật sự không có?”

Ta truy hỏi, trong lòng có một cỗ phức tạp tư vị.

Thất vọng, hay là may mắn đây? Có thể là tâm tình ta, mỗi thứ đều có tồn tại cả. Đại khái là ta chỉ phối hợp hành động ứng với các sự kiện phát sinh, tối đa cũng chỉ có thể tính là người phối hợp diễn cùng tiết mục mà thôi, vô pháp “búng” trí nhớ của hẳn quay về lại rồi đó.

Lục Bách Đông buông xương gà, hút ngón tay, nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

“Ta ngày hôm qua có mơ tới người.”

Lòng ta đột nhiên nhảy lên.

“Người mơ tới ta?”

“Ta mơ người chôn gà chiên của ta.”

Hắn mất hứng nhăn mặt.

Lần này ta chỉ có thể bắt đắc dĩ trợn trắng hai mắt, tên ngu ngốc này. Hết nói nổi!

Ban đêm, ta kỳ thực không ngủ, ta cố ý, ta quyết định muốn cùng Lục Bách Đông ngả bài.

Đại khái hơn nửa đêm, bên người truyền đến động tĩnh rất nhỏ, ta vội vàng nhắm mắt, sau đó hiểu được hắn chỉ là trở mình, hắn rất không khách khí mà chìm vào mộng đẹp, làm hại ta khẩn trương ban này giờ đối diện với “sự thực” này đúng là sắp hít thở không thông.

Nhiệt độ người hắn rất cao, như tiểu hài tử, may là trong phòng có mở máy lạnh, nếu không hắn sớm bị ta đá ra ngoài.

Ta nhắm nạy, mắt xem mũi, mũi xem tâm, cực lực quên đi hô hấp của hắn rơi vào cần cổ, hai chân còn coi ta là gối ôm mà kẹp lấy. Bình thường Lục Bách Đông ngủ luôn luôn chỉ mặc quần lót tứ giác, ta cũng vậy, cứ thể sinh hoạt không chú ý, thẳng đến đêm nay.

Ta không đến nỗi quá bối rối, rõ ràng có hơi lạnh, mồ hôi ta lại toát ra như bị nóng.

Người này rất không thức thời còn hướng đến ta gần hơn, da đầu ta trong nháy mắt tê dại, cảm giác được khí quan mềm mại giữa hai cân hắn cách một tầng vải mỏng dính sát vào bắp đùi ta, ta hầu như muốn tụng kinh niệm Phật luôn.

Nếu là người khác đối với ta như vậy, ta khẳng định sẽ xem như điềm phúc từ trên trời rơi xuống, ba hai cái liền đem kẻ kia nuốt sống là cái chắc.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác lại là Lục Bách Đông.

Ta thở dài, hít sâu một hơi, xoay người cố sức đá hắn xuống giường.

“Đông”

Một tiếng rất lớn vang lên, ta trong lòng ám niệm.

“Lục Bách Đông, người đừng trách ta, biểu ca làm như vậy là vì bảo toàn trinh tiết của người mà thôi.”

Không biết hấn là ngủ ngon đến thế, không hề tỉnh dậy như hôn mê. Ta híp mắt, nóng ruột bò đến bên mép giường quan sát, một lát sau, thấy hấn lẳng lẳng ngồi xuống.

Mắt ta híp lại nhỏ hơn, sau đó thấy hấn đứng lên, đi hướng tủ quần áo.

Ta đối với sắp xếp quần áo có điểm quy củ, nhất định phải phối thành một bộ cùng nhau treo lên, như vậy cũng dễ dàng cho Lục Bách Đông. Chỉ thấy hấn tùy tiện lấy quần áo treo trong tủ, rút ra y phục, không đầy ba mươi giây, hấn đã quần áo nón nẩy chỉnh tề, hấn thay quần áo quả nhiên là chuyên nghiệp.

Hấn trở về bên giường ngồi xuống, ta nắm thời cơ, ba một cái, mở đèn đầu giường.

“Người mặc làm như vậy làm gì?”

Ta dùng giọng bắt gian tại giường hỏi.

Hấn theo phản xạ tính nheo mắt lại, dường như không cách nào thích ứng với ánh sáng, ta chuyển ngọn đèn tối một chút.

“Ta chờ người đi làm.”

Hấn lý trực khí trắng nói.

Không ngờ tới thái độ của hấn như thế này, ta giật mình.

“Vậy người cũng không cần buổi tối đứng lên thay quần áo làm chi?”

Hấn không nói chuyện, màu mắt đen phẳng phát một chút thần sắc chỉ trích, lần này đến lượt ta chột dạ.

“Ta giờ không phải đều mang người đi làm hay sao?”

Ta vì mình mà cãi lại.

Hấn vẫn không nói, chỉ nhìn ta. Ta né tránh ánh mắt hấn.

“Nhanh lên một chút, thay y phục trở về ngủ đi.”

Ta nói, hấn cũng không nhúc nhích.

“Thu Thu. ”

Hấn dùng ngữ điệu nhỏ bé, xen lẫn giữa người trưởng thành và tiểu hài tử.

“Người nghĩ đến chuyện bỏ rơi ta đúng không?”

Lần này đến lượt ta không nói, chúng ta trầm mặc nhìn nhau.

Hấn không hỏi lại ta, chỉ buông mắt, ngoan ngoãn bò về giường nằm, ta tắt đèn.

Chính là hấn không thay áo ngủ, chính là ta cũng không trả lời vấn đề của hấn.

Ta nghĩ, ta cùng hấn biết, chúng ta không có cách nào tín nhiệm được đối phương.

14. Chương 14

Nếu có người hiện tại hỏi ta, khi còn bé Lục Bách Đông bộ dáng thế nào, ta đại khái cũng chỉ có thể trả lời mơ mơ hồ hồ mà thôi. Một tiểu biểu đệ rất biết điều, lớn lên ai nhìn thấy cũng yêu thương, dễ dàng sai sử, luôn luôn bám sau lưng ta.

Ta nhớ kỹ lần đầu tiên nhìn thấy hấn.

Sau giờ Ngọ, ta tan học liền vội vội vàng vàng chạy về nhà, nhất tâm quải niệm đá bào bạc hà ở trong tủ lạnh, không nghĩ rằng có khách tới nhà.

Đã lâu không gặp tiểu di và một tiểu nam sinh rất nhỏ ngồi trên sô pha, tiểu di hình như đang khóc.

Ta liếc mắt nhìn tiểu nam sinh, hấn cũng nhìn ta. Hấn có một đôi mắt màu đen rất to, nhưng bởi vì gương mặt nhỏ nhắn nên cặp mắt kia thoát nhìn so với gương mặt hấn có điểm đáng sợ, rất giống người ngoài hành tinh.

Cho đến ta được phép ôm đá bào quay về phòng, ta vẫn nghĩ về đứa nhóc giống người ngoài hành tinh kia.

Sau khi tiểu di rời đi, tên ngoài hành tinh kia lại không đi cùng.

Mẫu thân nói hắn là biểu đệ của ta, từ nay về sau chúng ta cùng nhau sinh hoạt.

Ta kỳ thực có điểm vui vẻ, ta đưa cho hắn mô hình người máy xịn nhất của mình, hắn không để ý đến ta, nằm trên giường đưa lưng về phía ta. Ta rất chi là không thoải mái, liền nhảy đề lên người hắn, hắn bị kinh sợ, ta vốn nghĩ hắn sẽ phản kích, nhưng hắn chỉ là lui xa khỏi ta một chút.

Ban đêm, ta không ngủ được.

Bởi vì tên ngoài hành tinh đó đang khóc, thanh âm của hắn nghe như tắt thở đến nơi, ta nghĩ hay do đầu hắn úp mặt vào trong gối chặt quá. Ta cảm giác hắn sẽ đem nước mũi mà lau lên gối đầu mất thôi cứ đà này.

“Ồn chết.”

Ta cố ý nói lớn tiếng.

Một lát sau, ta không còn nghe được thanh âm nào nữa.

Tên ngoài hành tinh cứ khóc suốt vài buổi tối như thế.

Ta hỏi mẫu thân, vì sao tiểu di muốn đem hắn nhét vào nhà của chúng ta, mẫu thân chỉ nói chờ ta lớn lên sẽ biết. Ta rất không cao hứng, đợi đến khi lớn lên thì sẽ rất lâu rất là lâu đó!

Thế nhưng khi ta và tên ngoài hành tinh kia cùng nhau tắm, ta hình như đã phần nào hiểu được vì sao mẫu thân lại trả lời ta như vậy.

Trên lưng hắn xanh tím một mảnh, thoát nhìn hình như rất đau.

“Là ai đánh người?”

Ta hỏi hắn, hắn chỉ dùng sức mân mê môi, ta lại bị mẫu thân hung hăng đập một phát lên đầu.

Tên ngoài hành tinh không thích nói chuyện, mặc kệ ta dùng phim hoạt hoạ, mô hình người máy dụ dỗ, hắn cũng chỉ nhìn có lệ, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vẽ. Ta cảm thấy rất buồn chán, cũng không muốn tìm hắn chơi đùa nữa. Quay về với cuộc sống trước đây khi hắn chưa đến, ta dù một mình cũng chơi đến thật khoái trá.

Nhưng tình hình như vậy chỉ tiếp diễn được tới ngày hôm đó.

Buổi sáng hôm đó, phi thường phi thường sớm, ta bỗng nhiên bị người nào mạnh bạo mà lắc tỉnh.

Ta từ đầu tưởng là địa chấn, sợ hãi nhảy dựng lên, sau phát hiện không có chuyện gì, người lắc ta tỉnh chính là tên ngoại tinh nhân.

“Làm gì vậy?”

Ta cau mày, không hiểu nổi vì sao vẽ mặt hắn muốn khóc tới nơi.

Hắn không trả lời, gương mặt trướng đến đỏ bừng, rất nhanh ta liền biết nguyên nhân.

Trên giường có một diện tích ướt đẫm, mơ hồ, còn nghe được hương nước tiểu.

“Hầu ——”

Ta nhìn hiện trường có chút hả hê mà kéo dài âm.

Hắn trở mặt nhìn ta, lông mi chớp hai cái, nước mắt bỗng nhiên cứ như mà lăn xuống.

Ta há hốc mồm nhìn hắn khóc.

“Này...”

Ta gãi gãi đầu, nghĩ không lời để an ủi, không thể làm gì khác hơn là nói:

“Mẹ ta đánh người tuy rằng âm thanh nghe rất lớn nhưng không có đau đâu.”

Hắn càng khóc thảm hại, lời “an ủi” này của ta hình như là hoàn toàn đạt được hiệu quả ngược lại thì phải.

Ta có chút vụng về xoa đầu hắn, hắn thật nhỏ. Hình như người hắn còn hơi chút gập lại, cảm giác như người khác có thể bẻ gãy cả người hắn. Ta tưởng tượng hình dạng hắn bị mụ bẻ gãy, phi thường mao cốt

tủng nhiên.

“Người đừng khóc.”

Ta nói.

Kết quả, người khóc đổi lại là ta nè.

Ta rất dũng cảm nói với mẫu thân là ta đái dầm, hấn ở bên cạnh mở to hai mắt mà nhìn, ta đóng kịch dở tệ, đáng tiếc, mẹ nó, gậy gộc vừa đưa ra, ta hình tượng anh hùng hoàn toàn vỡ nát rụng không còn một bông hoa gạo.

“Lão thái bà biến thái, lão thái bà biến thái!”

Ta một bên khóc một bên gào mấy lời trên khiến cho mẫu thân phi thường nổi giận, nào tới nắm lấy tay ta.

Đại chiến ba trăm hiệp qua đi, ta hấp hối, ghé giường.

Hấn ngồi bên giường nhìn ta, ta không có để ý đến hấn, trong ngực cảm thấy rất hối hận. Sớm biết bị đánh nhiều như vậy, ta sẽ không học cái gì mà anh hùng trượng nghĩa làm chi. Hấn ngồi một lúc, bỗng nhiên đứng lên chạy đi. Ta trong lòng mắng to hấn thật không nghĩa khí, rồi thấy hấn lập tức chạy về.

“Cho người.”

Hấn nói. Có điểm sợ sợ, đem quyển tranh vẽ để trước mặt ta.

“Ta không cần.”

Ta quay đầu, không tiếp thụ loại nịnh nọt lễ vật này.

Hấn mở to hai mắt, hình như không biết nên làm gì. Một lát sau, hấn đi ra ngoài. Lần này ta rất hứng thú ngồi xuống chờ, cũng không lâu lắm, quả nhiên thấy hấn hướng ta chạy tới, trong tay nắm thật chặt cái gì đó.

“Cho người.”

Hắn nói. Trong tay nắm một cây kẹo que quắt sắc, không biết hắn đã dẫu bao lâu, túi ny lon trong suốt giấy gói kẹo đều đầy nếp nhăn, kẹo que cũng bị tan chảy.

Ta nhận lấy, cau mày xem xét kỹ công phẩm được hắn dâng lên, quyết định tiếp thu.

Xé ra lớp gói, ta nhét kẹo que vào miệng, vị quýt, không sai. Ta không khách khí *khách lạ, khách lạ* cần, hài lòng nở nụ cười, không biết vì sao hắn cũng cười.

Từ đó về sau, sau lưng của ta sinh ra bất kể ta đi nơi nào, hắn cũng phải đi cùng ta.

Trong trí nhớ, một đoạn tuổi thơ của ta và hắn, chúng ta đã từng như hình với bóng.

15. Chương 15

Tên ngoài hành tinh, Lục Bách Đông. Tiểu biểu đệ của ta.

Đôi khi ta cũng sẽ không nhận được suy nghĩ, rõ ràng khi còn bé chúng ta tốt như vậy, vì sao khi lớn lên, cái gì cũng thay đổi?

Nếu như không phải bởi vì trận tai nạn xe cộ đó, ta nghĩ ta đời này, đại khái sẽ không bao giờ nhìn thấy hắn nữa.

Nghĩ đến đây, cảm thấy lúc này, hắn ngồi trước mặt ta như là một kỳ tích.

Ánh sáng mặt trời mùa hè rọi vào trong tiệm, chảy tới trên người hắn đang ngồi bên cửa sổ. Hắn cúi đầu xem tạp chí, nút áo sơ mi vừa đúng mở hai cái, mái tóc đen xoã tung tán loạn tỏa ra một loại khêu gợi chán chường, hắn đẹp đến mức như là khung ảnh cắt ra từ trong phim. Hình ảnh đó vốn không thuộc về bất cứ kẻ nào.

Ta vừa nghĩ đến, đã nhìn thấy khung ảnh cắt ra này động đậy. Phảng phất như từ trong phim sống lại, hắn dùng một loại tư thế thông thả cũng rất duyên dáng xoay đầu lại, đôi mắt đen chằm chằm ta, ta chờ nghe hắn sẽ nói gì đây——

“Thu Thu, ta nóng quá, ta muốn ăn kem.”

Câu nói phảng phất ngại ngùng, hắn không quên thêm vào bộ dáng chu mỏ, thật đáng sợ.

Ta hoàn toàn tiêu tan đi cảm giác vi diệu ban nãy mất rồi. Ngồi ở bên cạnh, A Địch, đại khái cũng có cùng chung tâm tình với ta. Chỉ nghe hần nặng nề thở dài một hơi, lần nữa đặt bút điện tử hí hoáy.

“Tan tầm ta sẽ mua cho ngươi, ngươi trước tiên ngồi ở kia đi.”

Ta đáp có lẽ.

Từ khi ta bắt đầu đối xử với Lục Bách Đông như “con chồng trước” không bao lâu, ta và A Địch liền phát hiện Lục Bách Đông còn có một ... công dụng khác.

Lúc đầu khách hàng quen trong cửa tiệm mỗi ngày đều gặp, sau đó, dần dần, trong cửa hàng xuất hiện một ít khách lạ mới. Ta và A Địch từ đầu không hề nghĩ ra lý do, thế nhưng khi tỉ mỉ quan sát, liền phát hiện những khách nhân này đều có một chung điểm —— tầm mắt của bọn họ đều nhìn theo Lục Bách Đông.

Từ đó về sau, Lục đại thiếu gia thân phận từ “con chồng trước” một bước nhảy lên làm “trấn điểm chi bảo”, A Địch vì hần mua thêm một bàn nhỏ, đặt bên cửa sổ, coi hần như người mẫu biểu diễn, quả nhiên hấp dẫn một đồng người bước vào, mà đồ trên người của Lục thiếu gia cũng trở thành biểu tượng được chỉ định mua nhiều nhất.

Sở hữu tướng mạo “hại người” như vậy không nổi tiếng mới là lạ. Ta bất bình, chớp mũi hừ một tiếng.

“Ngươi có thể kêu biểu đệ ngươi làm Người mẫu được đó.”

“Cái gì?”

Ta nhú quay đầu nhìn A Địch, không hiểu nổi điều hần tự dưng không đầu không đuôi mà nói.

“Cuộc thi thiết kế thời trang kia.”

A Địch nói, bỗng nhiên nhìn ta, sắc mặt trở nên dữ tợn.

“Đừng nói với ta ngươi quên rồi?”

Ta chột dạ, không dám đối diện hần.

Cái gì mà thi thiết kế thời trang? Trong đầu ta khẩn cấp trao đổi thông tin, nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ nổi.

“Biết ngay ngươi quên mà.”

A Dịch lăm bầm hai tiếng.

“Thẻ căn cước lấy tên cửa hiệu cho ta, ta giúp người đi báo danh.”

“Tại sao thẻ căn cước phải lấy tên cửa hiệu?”

Ta nổi lên cảnh giác đứng lên.

“Chẳng lẽ người muốn đem ta đi bán?”

A Dịch hừ hừ lên tiếng.

“Bán người sao? Ta mà có bán cũng là bán biểu đệ người kìa, bán người làm cái gì được?”

Ta liếc hần, đúng là “mắt chó coi thường người”, ta, Trình Thiên Thu, tốt xấu gì đáng đáp cũng là “người gặp người thích” chứ bộ.

Không biết có phải vì không chịu cô đơn, Lục Bách Đông không biết lúc nào, đi đến bên cạnh ta và A Dịch, giành với ta một nửa cái ghế.

“Người làm gì vậy? Chen chúc chật chội lắm biết không.”

Ta có chút khó chịu.

“Đông Đông đến đây nè, chỗ của ta rộng rãi hơn, ngồi sướng hơn đó.”

A dịch xum xoe.

Thế nhưng Lục Bách Đông chỉ là nghiêng đầu, không nhúc nhích dù chỉ là một chút, tự mình gục xuống bàn.

“Keo kiệt.”

Lần này khiến cho A Dịch mất hứng.

Ta lại thấy trong lòng vui vẻ, mặc dù ngoài mặt duy trì biểu tình bình thản.

Lục Bách Đông gục xuống bàn không bao lâu thì ngủ ngon lành, ta theo dõi hần so với khi còn bé hầu như biểu hiện giống nhau, sau đó cảnh giác mà dời đi đường nhìn.

“Thế nào, hần luôn luôn trông rất mệt mỏi, người đó, chẳng lẽ không để cho nhân gia người ta ngủ sao?”

A Dịch dùng một loại giọng rất mập mờ giọng nói, ta tuy rằng cảm thấy buồn chán, cũng rất phối hợp hướng hần ném mị nhãn.

“Người nói thử xem?”

Ta mang bộ dạng nhân vật “ăn kiên mật tịnh”, tình sắc liếm môi một cái.

Mỗi lần ta sử xuất chiêu này, A Dịch da lông muốn hủ hết, cam tâm chịu thua, đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

“Xem như người lợi hại.”

A Dịch sách một tiếng.

Ta chỉ nhìn hần mà cười, đến khi thấy hần chuyên chú vào bút điện trên màn hình, ta lại nhìn qua Lục Bách Đông. Chỉ là liếc mắt thôi, ta tự nói với mình.

Hần trông thật bình thản, lông mi thật dài rũ xuống, vành mắt hơi đen.

Mấy ngày, chúng ta vẫn bảo trì loại tình huống này, không suy suyển dù là một li.

Hần vẫn mỗi ngày ở nửa đêm, mặc quần áo tử tế, chờ hừng đông rồi ta đi làm; mà ta cũng như vậy, đối với ánh mắt khát vọng của hần làm như không hề thấy được.

Ta đã không còn là kẻ nhu nhược như trước nữa rồi, bởi vì ta đã trưởng thành.

Năm tháng không thể quay lại, nhưng vận mệnh lại đưa hần thời điểm năm tuổi trở về.

Hần đang ngủ, mi mắt nhắm chặt, trông rất không an ổn. Ta muốn đẩy ra vùng xung quanh lông mày đang trói chặt lại của hần, nhưng như trước đây, ta vẫn không vươn tay chạm tới.

16. Chương 16

Đài Bắc mùa hè, đến buổi tối cũng còn nóng đến mức để bức người phát điên.

Ta một bên nghĩ như vậy, một bên nắm cổ áo sơ mi lung tung quạt gió.

Vừa mới từ cửa hàng tiện lợi đầu hẻm đi vài bước, mồ hôi liền đổ chật vật bất kham. Trái lại, Lục Bách Đông hoàn toàn một bộ thần thanh khí爽, ta lần nữa nghi hoặc bề ngoài dễ nhìn có liên quan đến việc không có tuyến mồ hôi luôn không đây.

“Ta muốn ngồi chỗ kia.”

Bỗng nhiên cổ tay ta bị kéo, ta quay đầu, nhìn Lục Bách Đông đưa tay chỉ hướng xích đu trong công viên.

“Không được.”

Ta nói, đem túi nylon trong tay giơ lên trước mắt hấn.

“Như thế thì kem của người tan sạch bách hết.”

Hấn khẽ nhếch miệng lảng lảng nhìn ta, tầm mắt ở xích đu đây và túi nylon chuyển qua chuyển lại vài lần, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định.

“Ta đây vừa ngồi trên xích đu vừa ăn kem.”

Hấn nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Đại khái bởi vì buổi tối, trong công viên tịnh cũng không có người. Ta và Lục Bách Đông ngồi trên một bàn xích đu đây, vùi đầu ăn kem.

Ta nhớ kỹ thói quen ăn kem này cũng là do ta dạy hấn. Ngay từ đầu, hấn còn cảm thấy rất không được tự nhiên, luôn phải móc đến tận lõi mới vừa lòng, thế nhưng sau lại bị ta buộc trực tiếp ăn từ ngoài vào trong, làm một hai lần, hấn rốt cục cũng quen được hương vị bên ngoài mềm bên trong là cứng.

Đáng tiếc mấy thứ này, hấn hiện tại sẽ không nhớ được đâu.

Như vậy trong ký ức của hấn, rốt cuộc tồn tại những thứ gì?

Là bi thương hay vui sướng, ta sẽ có phần nào bên trong đó hay không đây? Ta sẽ là dạng hình tượng nào

đối với hắn?

Ta rất muốn hỏi, cuối cùng chỉ nhìn hắn, sau đó lộ ra biểu tình khinh thường.

“Người sao vậy? Chỉ ăn kem thôi, cần đến mức thế không?”

Hắn ngây ngốc ngẩng đầu từ chỗ cây kem lên nhìn ta, mặt loang lổ chocolate. Ta vốn muốn mắng hắn, thế nhưng lại cảm thấy thật buồn cười, ta lấy tay dùng sức mà lau mặt hắn.

“Người thật là một tên ngu ngốc.”

Ta nói, dùng một loại âm điệu khẳng định độ tin cậy trăm phần trăm, không nặng không nhẹ lại nói lần nữa.

“Người thật là một kẻ ngu ngốc.”

Hắn mở to hai mắt vô tội nhìn ta, ta cố ý tránh đi tầm mắt hắn.

“Ai, người còn nhớ không, trước đây gần nhà chúng ta, cũng có một công viên rất giống nơi này?”

Hắn cắn thìa nhựa, ngọe đầu suy nghĩ một chút, giọng nhỏ trả lời ta rằng hắn không nhớ rõ.

Cái dáng vẻ kia như tiểu hài tử làm điều sai sự bị trách cứ, ta từ trước tới giờ rất dễ dàng vì biểu tình này của hắn mà mềm lòng, ta trấn an sờ sờ đầu hắn.

“Thời gian người học cao trung, có một lần chúng ta cãi nhau một trận lớn, sau đó một đoạn thời gian rất dài, chúng ta cũng không trò chuyện với đối phương nữa...”

“Chúng ta vì sao lại cãi nhau?”

Hắn hỏi, ta một lời cũng không nói ra được. Vì vậy mà ác thanh ác khí nói:

“Dĩ nhiên là ta đứng ở phe chính nghĩa, là người chọc cho ta tức giận.”

Hắn biến ứa nước mắt, dáng vẻ ủy khuất, thế nhưng lựa chọn sáng suốt là bảo trì trầm mặc.

Ta đối với phản ứng lần này của hắn rất là hài lòng, mỉm cười xem như lời nhận tội đó được chấp nhận.

“Sau đó, có một ngày, ta nhận được tin nhắn của người ...”

“Thu Thu, tin nhắn là gì ...”

Hắn bởi cái nhìn hung tợn của ta thì thu hồi câu hỏi.

“Dĩ nhiên là chính người lại làm sai, người hẹn ta gặp mặt tại công viên.”

Ta liếc hắn một cái, hắn không có ý xen mồm nữa, ta tiếp tục nói.

“Ta ngay từ đầu còn nghĩ người giở trò quỷ tâm thần gì đây, rõ ràng ở nhà là có thể gặp mặt, còn muốn ra công viên làm gì? Thế nhưng thời gian hẹn chậm rãi đến, người vẫn không trở về nhà, ta quyết định tạt qua công viên xem người rốt cuộc đang làm gì.”

“Lúc ta tạt qua công viên đã thấy người ngồi trên một cái ghế hướng ta cười, ta hỏi người cười cái gì, người nói người nghĩ ta sẽ không tới. Ta chửi ngu ngốc sao, người không nói gì, chỉ là một mực cười thôi.”

Trong công viên gió thổi, lạnh lạnh, có điểm giống như nhiệt độ đêm hôm đó.

“Ta cũng cười theo, chúng ta đều rất vui vẻ, hình như chưa từng cãi nhau. Sau đó người nói chúng ta cũng không thể như vậy, không thể cứ không thèm để ý tới đối phương, không thể cứ bỏ lại đối phương ...”

Lục Bách Đông chuyên chú nhìn ta, hắn mâu quang rất ôn nhu, ta cúi đầu.

“Ta nói tốt. Ngoéo tay mà hứa, chẳng khác nào hai tiểu hài tử.”

Ta nói:

“Bất quá ta đoán người khả năng là không nhớ rõ được đâu.”

Hắn không nói gì. Ta chuyển mắt qua nhìn hắn, nhìn dáng dấp hắn có điểm khổ sở. Ta nhìn một chút, vẫn không nhìn được, nhu loạn tóc hắn.

“Ta hiện tại với người nói những lời này, ý của ta chính là ta sẽ không không để ý tới người, ta cũng sẽ không bỏ lại người, bởi vì ta với người đã ước định.”

Bị chính lời nói sến súa này của mình nổi cả da gà, ta không được tự nhiên mà đứng lên, giả vờ bình thản.

“Được rồi, ta nói xong, chúng ta về nhà.”

Hắn cũng đi theo. Chúng ta tìm một thùng rác quăng hai ly kem đã thấy đáy, từ từ đi khỏi.

Dọc theo đường, chúng ta không nói chuyện với nhau, chỉ là hắn chậm dùng bàn tay nhóp nhúa đầy kem nắm tay ta. Ta vùng tay vài lần, phát hiện không bỏ ra được, cũng không phản kháng nữa.

Mãi cho đến đầu hẻm, hắn bỗng nhiên nói.

“Ta thực sự, thực thích Thu Thu.”

Ta cười, vốn muốn móc mĩa thêm hắn vài câu, có thể bởi vì lúc chiều nói nhiều lắm nên mối quan hệ cũng đã giải tỏa phần nào, cuối cùng, ta chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

17. Chương 17

Sau ngày hôm đó, Lục Bách Đông không còn nửa đêm rời giường nữa.

Ta biết điều này đại biểu một chút gì đó, thế nhưng, ta tình nguyện không nghĩ đến nó.

Ngày như là nước chảy, bình đạm mà trôi qua, từ từ, có hắn ở bên cạnh ta đã trở thành thói quen mất rồi.

Chỉ là đôi khi, khó tránh khỏi vẫn không thích ứng hình dạng lớn lên này của hắn, nhưng chỉ cần không nhìn đến, ta có thể thuyết phục chính mình rằng hắn không có gì thay đổi cả.

Ta không giống như trong TV hoặc tiểu thuyết nuôi nấng một người, sẽ tiêu phí tâm tư dạy Lục Bách Đông viết chữ, biết chữ. Ta một mực kiên trì, thường nói với Lục Bách Đông, chờ một ngày, khi người khôi phục được ký ức, người sẽ tự động nhận thức những chữ kia thôi.

Ta không lười, Lục thiếu gia luôn luôn có lòng cầu tiến, hắn thấy ta không chịu dạy hắn, không thể làm gì khác hơn là chạy đi tìm A Dịch. A Dịch từ trước nay cũng rất tơ tưởng muốn ăn đậu hủ non vài miếng Lục đại thiếu gia, hai người nhíp nhàng cùng nhau, mỗi ngày cùng một chỗ viết chữ, học bắt diệp nhạc hồ. Ta tuy rằng cảm giác vắng vẻ, vẫn rất có cốt khí, làm bộ không thèm để ý chút xíu nào đâu.

Cảm giác khó chịu như vậy thăng đến ngày hôm đó. Ngày đó, A Dịch đột nhiên phi thường nghiêm chỉnh hỏi ta, ta và Lục Bách Đông thật sự chỉ là anh em bà con thôi sao?

Ta từ bảng thăm tra hàng hóa ngẩng đầu.

“Người hỏi để làm gì?”

A dịch nói:

“Nếu như người không nói hấn là biểu đệ của người, ta thực sự cho rằng hấn là nửa kia của người đó.”

Hấn cố ý trước mắt ta kịch liệt kéo kéo ngón út của hấn, bị ta khinh thường lấy tay giữ lại cái ngón đang giật kinh phong kia.

“Người đúng là bệnh tâm thần.”

“Ta nói nghiêm túc.”

Hấn nói:

“Biểu đệ người lần đầu tiên kêu ta dạy hấn học chữ, chính là viết tên của người, đây không phải rất quái lạ à?”

“Sẽ rất quái sao?”

Ta chưa phát giác ra làm cách nào có thể phản pháo hấn đây, A Dịch nói vậy, ta cũng không có biện pháp, không làm gì khác hơn là tự niệm trong lòng nói hai người các người nhất định là lừa nhau đùa giỡn ta mà thôi.

Ta vờ không nghe thấy lời hấn, tiếp tục kiểm tra hàng hóa, đối chiếu khoản tiền, năm phút đồng hồ trôi qua, ta mới phát hiện, ta căn bản vật gì không tiến vào trong óc được.

Cũng giống như lúc đó.

Nhớ đến thời gian lúc trước học chữ cùng hấn, hấn nhích sang bên cạnh hỏi ta, Thiên Thu hai chữ này viết như thế nào.

Ta chữ tên ngu ngốc này, chờ người học được cách viết tên của người đi, lúc đó thì quay lại hỏi tên của ta viết như thế nào.

Hấn có vẻ không tâm phục khẩu phục, tức giận chạy ra. Về sau ta phát hiện, hấn trộm đi mấy tờ giấy viết chữ của ta, cách viết tên của ta, oai oai nữ nữ mà luyện tập, Trình Thiên Thu, Trình Thiên Thu ...

Đó là tên người đầu tiên mà hấn học được.

Hắn đối với ta ít đi một chút dụng tâm ta không vui, nhưng đối với ta quá nhiều, ta lại sợ.

18. Chương 18

A Dịch bị ta gọi là gà mẹ.

Sáng sớm, ta đang chuyên tâm canh chừng Lục Bách Đông muốn đánh lén ta đòi bánh muffin, A Dịch bỗng nhiên đi tới trước mặt, nhét tờ giấy vào trong tay ta, ta nhất thời bị phân tâm, mâm bánh muffin liền mọc cánh bay hết một cái.

“Đây là gì?”

Ta dương dương tự đắc hỏi.

“Tháng sau là người phải giao thiết kế cỏ, người còn một tháng thôi đó.”

Hắn nói, không chút khách khí lấy lên từ mâm bánh một cái muffin nữa.

Ta không hiểu, nhúu mày nhìn trang giấy trên tay, Lục Bách Đông dường như rất hứng thú mà xáp lại gần.

“Phục... Trang... Thiết kế...”

Hắn cất lực từng chữ từng chữ một đọc ra, lại tắt ở chữ “Thi đấu”. Ta mặc kệ hắn, chỉ chuyên tâm vào hỏi A Dịch.

“Người đưa ta cái này chi vậy?”

“Bởi vì ta đã giúp người báo danh.”

Hắn lý trực khí trắng mà nói.

Cái quỷ gì? Ta cầm tờ giấy tùy ý vứt sang một bên.

“Ta không muốn đi.”

“Vì sao không đi?”

“Tại sao ta phải đi?”

Ta phản vấn hần, A Địch không nói thêm lời nào.

Một lát sau, ta lại nghe hần nói:

“Nói chung, người suy tính lại một chút đi.”

Về đến nhà, ta hằm hằm quăng túi lên ghế sa lon. Lục Bách Đông đi phía trước quay đầu lại nhìn ta, ta khó chịu trừng hần.

“Nhìn cái thí.”

Hần và A Địch đều trầm mặc, thật giống như là do chính ta cố tình gây sự. Ta một bụng bốc lửa, cũng lười nói thêm, đem mình quăng vào phòng cho rồi, nhưng mở trò chơi lên cũng không có tâm trí tiêu khiển nổi.

Sau tiến vào bồn tắm lớn mà ngâm mình, cuối cùng trong lòng cũng dần bình tĩnh lại.

Là ta chuyện bé xé ra to. Ta biết chứ.

A địch làm như vậy bởi vì hần quan tâm ta. Điều này ta cũng biết.

Thế nhưng ta chính là kẻ đáng ghét như thế.

Hần biết rất rõ, ta đối với chuyện này vốn đã chết tâm, hần biết rất rõ, ta đã tự nhận ra ta không hề tài hoa, hần biết rất rõ, mỗi lần nhắc tới chuyện này, ta cuối cùng cùng hần chỉ có đánh thái cực quyền mà thôi, nhưng hần vẫn vậy.

Ai, ai, ai.

Ta hít thở ba lần, sau đó cả người chìm dưới nước mà ngâm, đây là phương pháp mà ta thích nhất để giảm áp lực tâm lý.

Đến khi sắp không nín được nữa, ta đem mặt ngoi lên, hai tay vuốt sạch nước trên mặt, ta mở mắt, đột nhiên gương mặt to đùng của Lục Bách Đông gần ngay trước mắt, ta sợ đến mức ngực quên cả hít thở, ta liền khó chịu mà đứng lên. Hần lại càng hoảng sợ, vội vã đưa tay vỗ vỗ lưng ta.

“Người, người...”

Ta chưa tỉnh hồn.

“Người vào bằng cách nào.”

“Cửa không có khóa.”

Hắn hàm hàm nói.

Ta đây liền nhớ tới ổ khóa đã sớm bị hủy, vào ngày thứ ba khi Lục Bách Đông vào ở, hắn đã tự đem mình khóa trái trong WC, ta sợ đến mức tông cửa xông vào, chuyện tình như vậy đưa đẩy đến có sự cánh cửa đã bung chốt hi sinh.

“Ai cho phép người vào?”

Ta dùng thái độ không quá khách khí hỏi, nhưng hắn hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng khó chịu nào, trái lại, rất tự nhiên mà bắt đầu cởi quần áo.

“Người, người...”

Ta trợn mắt hốc mồm nhìn hắn nhảy vào trong bồn tắm lớn, không hề khách khí chia nửa lãnh thổ với ta.

“Chen chúc nha.”

Hắn rất không hài lòng, nhú mày một cái.

Bởi vì trong bồn tắm sinh ra thêm một đại vật thể chiếm chỗ, nước lập tức tràn ra ngoài, ta bị chen lấn, chỉ có thể ngồi yên, đầu gối đối diện chân hắn.

“Người đi ra ngoài.”

Ta vừa nói, tận lực bất động thanh sắc đem hai tay che ở bộ vị trọng điểm, gương mặt nóng rát, không cần nhìn gương cũng cảm thấy rất nóng rồi.

“Vì sao?”

Hắn rất vô tội hỏi ta, ta không trả lời được, không thể làm khác hơn là tùy ý hắn.

Thành thật mà nói, cũng không phải ta và hắn lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như thế này, thời gian hắn

vừa tới ở, ta cũng từng giúp hần tắm vài lần tắm, bất quá khi đó chỉ cảm thấy hần ngu ngốc, cực kỳ đáng ghét, loại cảm giác gì khác cũng không có.

Thế nhưng, lúc này đây, đại khái bởi quan hệ cũng dần dần hòa hoãn, đột nhiên cảm thấy phá lệ xấu hổ.

Ánh mắt của ta hết nhìn đông lại ngó tây, không muốn dừng lại trên người Lục Bách Đông, nào biết hần bỗng nhiên cả người tự đứng chồm tới trước, ta sợ đến mức không khác gì phụ nữ hoảng loạn nhất thời lấy hai tay che ngực, không nghĩ ra hần là đang muốn lấy xà phòng ở sau lưng ta mà thôi.

Trình Thiên Thu, người thật là một tên xấu xa!

Ta dưới đáy lòng thâm mắng, luôn luôn cảnh cáo mình không thể có loại suy nghĩ đó với Lục Bách Đông, thuần khiết tiểu biểu đệ này được. Ta nhắm mắt lại, hít sâu, sau đó chậm rãi mở ra, hình ảnh của hần trước mắt dường như đã bình thường đi không ít.

“Người muốn lấy xà phòng sao?”

Có lẽ là thấy ta thần sắc khác thường, hần rất tri kỷ tự suy diễn mà đưa xà phòng qua, ta lắc đầu, hần lại nghiêm túc nhìn ta chăm chăm, sau đó, hình như đã xác nhận ta không sao thì hần mới chịu rút tay về.

Ta muốn đứng dậy, thế nhưng không biết vì sao lại cảm thấy tham luyến loại cảm giác như vậy, trong ngực giằng co một lúc, cuối cùng cũng không đứng lên.

Lục Bách Đông thật ra hoàn toàn không biết được nỗi lòng do dự của ta. Hần đem xà phòng theo cách mà ta đã từng hướng dẫn, hơi hơi ngẩng cổ bắt đầu chà xà phòng, tiếp theo là phân minh xươg quai xanh. Hần rõ ràng là không vận động gì, hình dạng cơ ngực lại như có như không ẩn hiện, xà phòng bám trên bọt biển che phủ đi màu sắc của hai đóa hoa trước ngực, sau đó lướt qua bằng phẳng tiểu phúc, rồi xuống thêm chút nữa, đi tới khu vực bên dưới mặt nước, lại càng gia tăng thêm cảm giác như có như không ——

“Thu Thu, mặt của người thật là đỏ.”

“... Có sao?”

“... Thu Thu.”

“Gọi ta làm gì?”

“Người chảy máu mũi.”

“...!”

19. Chương 19

Ta đem xà phòng đổi thành sữa tắm.

Không hiểu nổi vì sao ta bỗng nhiên làm như vậy, Lục Bách Đông hỏi ta vài lần, đến khi ta bị hỏi đến không nhin được nữa, đành phụng phịu giải thích:

“Bởi vì trên xà phòng có chất sẽ ăn rụng tiểu kê kê”.

Sau đó hần không hỏi lại vấn đề này nữa.

Ta và A Địch chiến tranh lạnh vài ngày, cuối cùng ta là kẻ nhượng bộ trước tiên.

“Mà nè, cái kia, chủ đề tranh tài là gì?”

Ta một bên sắp xếp hàng áo sơ mi mới, một bên dùng lời lẽ băng quơ “vô tình” hỏi hần.

A Địch liếc mắt, rốt cuộc cũng miệng ngằn vàng cũng chịu hé ra:

“Làm thế nào mang trang phục của một nam nhân bình thường trở thành GAY.”

Hần nghiêm túc nói xong, ta lại nhin không được cười. Ta tới gần hần, ghé vào lỗ tai hần như kẻ trộm mà hỏi:

“Ta giúp người làm quần chữ đinh dính đá được không?”

Hần hanh cười một tiếng.

“Lão nương muốn chinh người, món nào thể hiện được đẳng cấp sang trọng ấy.”

Cái này đúng là “nhân lúc cháy nhà đi hôi của”!

Ta luôn luôn nói được thì làm được, tan việc đưa Lục Bách Đông đến một cửa hiệu trước đây hay mua vải.

Mua được món mà A Địch chỉ định, ta lượn qua khu bán vải vóc chọn mấy khối. Kỳ thực làm quần chữ đinh nho nhỏ đâu có tốn nhiều vải như thế? Ta tự biết là bản thân rõ ràng cũng ngứa tay rồi đây, chỉ là

chính mình làm bộ không thừa nhận mà thôi.

Lục Bách Đông an tĩnh đi theo bên cạnh ta, mở to hai mắt, không ngừng đánh giá bốn phía trong cửa hàng.

Ta nhìn hắn vài lần, hắn giống như vẫn còn chưa tỉnh, trong lòng ta thấy có điểm không bình thường, bởi vậy gọi hắn một tiếng.

Hắn xoay đầu lại nhìn ta, ta hỏi hắn đang suy nghĩ cái gì, trên mặt hắn biểu hiện mờ mịt. Ta kiên nhẫn chờ, sau một lát thì nghe hắn nói:

“Ta trước đây hình như đã tới nơi này.”

Ta cười nhạo.

“Người ở Đài Bắc không bao lâu, sao có thể từng tới đây được.”

“Ta nghĩ ta đã từng tới đây rồi.”

Hắn vẫn kiên trì.

Ta không muốn cùng hắn so đo, nhún nhún vai, cầm theo đủ thứ tạp thất tạp bát đồng tây đi khỏi cửa hàng.

Buổi tối, ta mang máy may ra.

Trong nhà có một căn phòng nhỏ, thực sự phi thường nhỏ, giường cho một người ngủ còn nhét không vừa. Vốn ta dự định coi nó như phòng làm việc, không nghĩ tới sau này ta dẹp bỏ mộng tưởng đó đi, phòng công tác phòng cũng bị bỏ phế, hơn nữa đồ lung tung càng ngày càng nhiều, ta đem nơi này coi như thương khố.

Gian phòng này tới hiện tại ta đều khóa lại, Lục Bách Đông ở chỗ này đã một thời gian, cũng không hề thấy qua căn phòng nội bộ này. Đại khái bởi vì nhìn thấy dạng phòng này thật khác, hắn có vẻ vô cùng hưng phấn, ở bên trong như đang thám hiểm hết nhìn đông lại ngó tây, mặc kệ ta hét to cỡ nào cũng không chịu đi.

“Lục Bách Đông.”

Thanh âm của ta hạ thấp, ý tứ có chút uy hiếp rồi đây.

Hắn đang cúi mũi vào một cái thùng giấy thì ngẩng đầu lên, trong tay nắm thứ gì đó.

“Ta thấy ảnh chụp.”

Hắn rất ngạc nhiên nói.

“Lục Bách Đông.”

Giọng ta thể hiện thái độ không hề tốt muốn nhắc nhở hắn thêm một lần, lần này hắn đã biết ta sắp phát hỏa, rất tức thời lui ra ngoài, mang cả quyển kia theo.

Gian phòng đã rất lâu không có người bước vào, bụi đóng tầng tầng lớp lớp. Ta nhíu kiểm tra tay chân Lục Bách Đông, dính bẩn thì ảnh hưởng sức khỏe, ta không chút khách khí lôi hắn vào phòng tắm, muốn tắm hắn sạch sẽ từ đầu đến chân mới bỏ ra.

Hắn không phản kháng, hình như hắn có được quyển album kia đã thấy mỹ mãn rồi.

Thừa dịp hắn ở phòng tắm còn đang loay hoay, ta đi vào phòng, mang mấy thùng giấy bừa bộn dọn dẹp xong, sau đó một lần nữa khóa cửa lại.

Ta hiện tại sinh hoạt theo Lục Bách Đông để làm việc và nghỉ ngơi, đúng mười một giờ lên giường, cũng không kém gì người già về hưu cả.

Về chuyện này, ta thủy chung không dám nhắc với A Dịch. Trước đây ta và hắn từng vì đùa giỡn như thế mà châm ngòi một trận lửa to, ta hiểu hiện tại hắn vẫn còn lưu luyến chiến trường, hắn vì bị trục xuất trở về quê dưỡng lão.

Ta thở dài một hơi, khép lại tạp chí.

Lục Bách Đông chuyển mắt nhìn ta, cặp mắt kia từ nhỏ đến lớn đều như vậy, là một hài tử vô tội. Có một đoạn thời gian ta từng nghĩ, không hiểu được nếu như hắn yêu một người thì vẻ mặt của hắn sẽ như thế nào?

Hắn đương nhiên sẽ không biết được loại ý niệm xấu xa trong đầu của ta lúc này, hắn hoàn toàn tín nhiệm, đem quyển album nhét vào tay ta.

“Thu Thu.”

Hắn chỉ vào hình ta nói.

Ta cầm album lên, đến độ cao mà hai chúng ta đều có thể nhìn thấy.

“Đây là người.”

Ta chỉ vào trong hình, người đang dính bên cạnh ta.

Hắn khi đó đại khái bảy tuổi, cao hơn ta hẳn một cái đầu, có lẽ khi còn bé hẳn dinh dưỡng không đầy, chúng ta ai cũng không biết rằng hắn sau đó sẽ lớn như vậy, cao hơn ta nửa cái đầu có thừa.

“Ờ này, là buổi lễ tốt nghiệp của tên tiểu nhân người.”

Ta lật đến trang kế tiếp.

Ta nhớ kỹ ngày đó. Ta đã quên mất thời gian hắn làm lễ, trái lại còn hẹn bằng hữu đi chơi, thời gian cũng bàn bạc xong xuôi hết rồi. Hắn vì thế mà chiến tranh lạnh với ta suốt một tuần, ta nghĩ như vậy thực phiền.

Chỉ là ta vẫn nhẹ dạ.

Ta mua một bó hoa, thực hợp với hắn, hoa hướng dương, ở rất xa đứng nhìn hắn đại biểu cho học sinh tốt nghiệp đọc diễn văn. Hắn cho tới bây giờ luôn là một người rất ưu tú, vô luận là ở trường học, vô luận là trong cuộc sống xã hội, cho tới bây giờ chưa hề để mẫu thân ta phải lo lắng.

Hắn đạt được rất nhiều thứ mà ta muốn, thế nhưng ta luôn cảm thấy, hắn không hề sung sướng. Tựa như lúc đó, hắn đại biểu cho học sinh toàn trường đứng ở bục danh dự, bao nhiêu vinh dự, nhưng hắn chỉ nhàn nhạt, một cái tươi cười cũng không có.

Đến khi lễ tốt nghiệp kết thúc, hắn thấy ta, biểu tình lãnh đạm rốt cục cũng tan rã.

Ta nhớ mãi cười của hắn nên lập tức chụp tấm ảnh đó.

Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được, một khắc kia, ta đã vô cùng may mắn vì đã không bỏ qua lễ tốt nghiệp của hắn.

Album rải rác đủ loại ảnh chụp. Sinh nhật của hắn, sinh nhật của ta, ghi lại hình ảnh ra ngoài chơi cùng nhau ... cho đến buổi lễ tốt nghiệp trung học của hắn.

Ảnh chụp trung học, chúng ta sóng vai bên nhau, cười đến khoáy trá, dáng dấp của một đôi hảo huynh đệ.

Tấm hình kia chính là một điểm mốc. Từ đó về sau, chúng ta sẽ không còn chụp ảnh chung với nhau nữa rồi.

“Vì sao?”

Hắn hỏi ta, ta chỉ cười khở.

“Vì sau này chúng ta không ở cùng một chỗ nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta đã trưởng thành.”

“Vì sao khi trưởng thành thì không thể ở cùng một chỗ?”

Hắn hỏi. Rất đơn thuần.

Ta không trả lời. Ta chỉ hỏi lại hắn:

“Người thực sự — một điểm cũng không nhớ sao?”

Hắn vẫn nhìn ta, sau đó như làm sai điều gì mà cúi đầu. Ta sờ sờ tóc hắn.

“Xin lỗi.”

Ta hướng hắn nói xin lỗi.

Là ta không nên hỏi như vậy. Ta đã sớm biết, hắn căn bản cái gì cũng không thể nhớ rõ. Đây vốn là lỗi của ta.

Chỉ là đôi khi khó tránh khỏi suy nghĩ, chỉ có một mình mình cố gắng khiêng những hồi ức đó, kỳ thực cũng rất tịch mịch.

20. Chương 20

Hai mươi bảy ngày.

Ta lần nữa đưa ngón tay tính toán một chút, thật sự là hai mươi bảy ngày rồi.

Lục Bách Đông sống nhờ ở nhà ta bao nhiêu ngày là ta đã bị cấm dục bấy nhiêu ngày.

Con mẹ nó, từ lúc ta bắt đầu đánh súng lục, ta cho tới giờ chưa từng nghen trong thời gian quá dài như vậy.

Ta buồn bực trừng Lục Bách Đông, hấn không hiểu được tâm tư của ta, hướng chỗ ta mà hẹ nhằng khoan khoái cười cười, khiến ta càng thêm ảm ức.

Cũng không phải không muốn tự mình giải quyết, thế nhưng thứ nhất, cửa nhà vệ sinh đã bị ta làm hư, nếu như ở thời khắc trọng yếu bị Lục Bách Đông xông vào phá hư, ta nghĩ ta đại khái sẽ bệnh liệt dương cả đời mất thôi; thứ hai, Lục Bách Đông dính ta như mạng, ta đi tới chỗ nào hấn cũng theo tới chỗ đó, khiến ta căn bản không thể giải quyết chuyện nhân sinh đại sự này cho được.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của ta càng thêm ảm đạm vài phần.

“Người làm gì mà vẻ mặt dục hỏa đốt không ra hình dạng vậy?”

Người hiểu được ta, A Dịch, gương mặt hấn cười như kẻ trộm.

“Nghen rất lâu rồi sao?”

Ta nhìn hấn chăm chăm, trừng hấn, quyết định tới gần tai hấn thì thảo thì thảo niệm một trận, quả nhiên, hấn kinh ngạc dương cao lông mi.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Nếu không thì thế nào được.”

Ta bất đắc dĩ mà nằm xuống lại quây hàng.

A Dịch tiếp tục duy trì biểu tình giật mình, nhìn Lục Bách Đông một lúc, đồng tình vỗ bả vai ta.

“Không nghĩ tới, biểu đệ của người xem được lại dùng không được.”

Vị tiên sinh này, người hình như đã lâm phương hướng rồi!?

Mất một phen lời lẽ để giải thích quan hệ thuần khiết giữa ta và Lục Bách Đông, A Dịch miễn cưỡng bán tín bán nghi.

“Vậy biểu đệ cũng lâu rồi không có làm, lẽ nào hấn cũng không nghĩ đến?”

Hấn thốt ra lời này, hai ánh mắt chúng ta nhất thời bắn về phía Lục Bách Đông, hấn có chút mặt danh kỳ diệu, mở to đôi mắt nai con mà nhìn ta.

“Ta nghĩ hấn, đại khái, cũng quên làm như thế nào rồi?”

Ta nhú mày.

Nhìn hấn — cực kỳ thánh khiết, ta thực sự không có biện pháp liên tưởng.

“Vậy hãy làm cho hấn nhớ ra là được rồi.”

A Dịch ác ma ở bên tai ta mập mờ nói.

Sự thực chứng minh, tin tưởng A Dịch thì kẻ đó là ngu ngốc.

Hơn chín giờ tối, ta rất cố ý đem rèm cửa sổ phòng khách kéo lại, Lục Bách Đông hỏi ta làm như thế để làm gì, ta trong lòng có quỷ nói với hấn là muốn xem phim kinh dị, khiến hấn vừa mong chờ vừa sợ.

Lục Bách Đông, người cũng không nên oán hận biểu ca người.

Ta một bên trong lòng mặc niệm, một bên dùng ngón trỏ nhấn nút play.

Từ lúc hình ảnh trong cuốn phim nhựa bật lên thật ra là cũng có cảm giác ma quỷ truy đuổi. Kế tiếp là một đôi nam nữ đang nói chuyện, một chuỗi dài tiếng Nhật, ta nghĩ nên tua qua cho rồi, lại thấy đáng dấp của Lục Bách Đông đang nghiêm túc lắng nghe.

Ta đột nhiên nhớ hấn đã từng ở Nhật Bản một thời gian, Vì vậy ta dứt khoát ấn nút tua nhanh hoạt cảnh.

“Thế này là sao?”

Hấn không giải thích được cử chỉ của ta, mà ta chỉ là nhếch miệng cười.

Trên màn ảnh là cảnh tượng nam nữ nhanh chóng tiến vào trong phòng, ta dùng điều khiển từ xa mở về tốc độ bình thường, liếc mắt qua Lục Bách Đông, hấn cau mày, đáng vẻ nghi hoặc.

Nam nhân trong phim lúc này từ phía sau ôm lấy nữ nhân, tay dò vào trong áo sơ mi của nàng và luồn

dưới chiếc váy ngắn, rất tình sắc mà xoa bóp, nữ nhân cũng rất phối hợp bắt đầu rên rỉ.

Đại khái đến lúc này, vẻ mặt Lục Bách Đông đã triệt để bất an.

Mùa hè mặc quần soóc đơn bạc làm sao che được phản ứng sinh lý của nam nhân?

Trong lòng ta cũng không hiểu tư vị lúc này của mình như thế nào, muốn cười, nhưng cười không nổi.

Hắn và ta khác nhau như thế đó. Hắn thấy cơ thể nữ nhân sẽ cứng rắn, nhưng ta thì không. Nếu không phải nam nhân, ta vô pháp cương.

Điều này ta đã sớm biết. Biết rõ. Chúng ta khác nhau, đơn giản như thế đấy.

“Thu...”

Hắn xin giúp đỡ quay sang nhìn ta, cho dù dáng vẻ chật vật cũng rất thanh thuần. Lần này ta là thật sự nở nụ cười, sờ soạng khoe mắt hơi đỏ lên một chút của hắn.

“Người tự mình xử lý đi.”

Ta rất tri kỷ quăng hộp giấy vệ sinh tới trước mặt hắn, chuẩn bị trở về phòng xem GV đã có sẵn trong máy vi tính. Hắn hiểu được là ta đang chuẩn bị đứng dậy, cho nên hắn cũng đứng lên theo.

“Người làm gì thế?”

Ta ù ù cạc cạc nhìn mặt hắn, xem ra hạ thân hắn rất có sức sống mà.

“Người không xử lý một chút sao?”

Sợ hắn nghe không hiểu, ta rất trung thực mà chỉ vào chỗ đó của hắn hỏi.

Mặt hắn thoáng ửng hồng, da của hắn trắng, từ hồng chuyển sang đỏ quả thật là đáng dập mê người.

“... Để một hồi nó sẽ hết.”

Hắn nói giọng cực kỳ nhỏ, may mà lỗ tai ta thính nha, vẫn còn nghe ra được điều hắn nói.

“Nhưng cứ như vậy nín, người không khó chịu sao?”

Ta hỏi còn kèm thêm giọng điệu trêu chọc đắc ý, hần thì cái hiểu cái không mà nhìn ta.

Ta nghĩ một người nam nhân có loại ánh mắt như vậy, thực sự là vô cùng phạm quy mà, vừa vặn không khí này thật không hề trong sáng, vừa vặn ta đang dự hỏa đốt người, cho nên hậu quả tất yếu tổng hợp từ các yếu tố trên như sau ... ta “phản ứng”, mẹ nó.

“Người chính mình lộng một chút, xong thì dùng giấy vệ sinh mà lau sạch sẽ, người dám làm sô pha của ta dơ, người sẽ chết thảm.”

Ta như gà mẹ dạn dò, rõ ràng trong lòng hạ quyết tâm không cần quan tâm, không cần quản hần, cứ “sống chết mặc bay” đi, nhưng cứ hết lần này tới lần khác ta cuối cùng vẫn hỏi một câu.

“Người chắc là biết cách làm sao “giải quyết” chứ ha?”

Hần chần chờ. Trong lòng ta thầm nghĩ như vậy thì thật là tốt quá, vội vã phóng về phía phòng, hần lại cầm lấy tay ta, nhỏ giọng nói, ta không biết.

Ta có thể tự mình hiểu, bản thân đúng là một nam nhân không có định lực.

Ta không có định lực, cũng không nặng quan niệm về trinh tiết, ta thường cùng nam nhân xa lạ mà ta thấy lên giường. Với ta, có thể xem như chỉ cần người chào một tiếng, ta hảo một tiếng, đây đó thoải mái một hồi, hảo tụ hảo tán.

Ta không cảm thấy có gì phải băn khoăn về việc phải trả cái giá gì, huống chi đây là chuyện khi cả hai đều đang dự hỏa đốt người cả.

Điều duy nhất khiến ta lùi bước, vì hần là Lục Bách Đông. Hần không phải là loại nam nhân xa lạ mà ta thường một đêm phong tình.

Chúng ta vốn chạy trốn nhau đã nhiều năm rồi. Có thứ gì có thể khiến cho chúng ta đoàn tụ lại với nhau đây, ta thực sự không muốn tin vào thứ gọi là số phận, ta không muốn mê tín như vậy, bởi vì ngay chính ta cũng không thể tin vào những niềm tin mơ hồ kiểu như thế được nữa.

Hần tựa vào bên má trái của ta, nhiệt độ cơ thể hơi cao, không biết đó là của hần hay là của ta nữa.

Ta nhả nài, bên trong ngực lại như hàng vạn con kiến đang bò, vô cùng khó chịu.

Trước mặt màn tiền hí đã kết thúc, đến cảnh người nam nhân tiến vào cơ thể của nữ nhân, ta lớn tiếng hỏi

hắn có muốn xem tiếp nữa hay không.

Nếu nói “có”, bất quá cũng chỉ là ta nắm tay của hắn giúp hắn tự mình xử lý, thực sự đúng là gái không đứng chỗ ngồi.

Nhưng với ta mà nói, đây chính là loại phương pháp an toàn nhất đối với ta.

Ta nhắm mắt, bởi vì ta không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hắn; ta cẩn thận phủ bên ngoài tay của hắn, bởi vì ta không muốn đụng chạm vào “thứ đó” của hắn. Ta buộc phải cẩn thận như vậy, ta sợ rằng sau đó khi ta cùng người khác lên giường, sẽ không cẩn thận mà nghĩ đến hắn, ta thật sự rất sợ, rất sợ tình huống như vậy.

Hắn thở dốc bên tai ta, trán của hắn tựa trên vai ta.

Chúng ta gần nhau như vậy nhưng cũng thật xa xôi. Cho nên, ta nhịn không được.

Ta cúi đầu, hắn vừa vặn nâng mặt lên, ta liền tìm được bờ môi hắn.

Hắn lúc đầu còn chút phản kháng, bởi vậy ta chỉ liếm cánh môi hắn thôi. Hắn có lẽ nghĩ hành động của ta không có sức uy hiếp nữa, hay cũng có thể là do bản năng, nói chung, hắn dần dần buông lỏng khớp hàm ra.

Ta thử thăm dò, liếm đầu lưỡi hắn, nho nhỏ mút vào, không bao lâu sau, hắn cũng học được động tác của ta.

Một dòng điện từ cột sống bắt đầu lan tỏa, ta theo phản xạ tính rụt người lại, đầu lưỡi hắn vẫn tiếp tục dây dưa khiến ngay cả ót của ta cũng tê rần luôn rồi.

Ta chịu không nổi kích thích như vậy, phía dưới đã cứng rắn nóng lên. Vì vậy ta buông tay hắn ra, hắn lại kéo dài động tác. Ta trong khi hôn không tìm được ngay cả cơ hội để thở dốc nữa, sau đó ta dùng nhiệt độ tay của hắn lưu lại trên tay ta, chạm vào huỳnh đệ của ta, miệng thoải mái hé ra thở.

Hắn dán lên môi ta thở dốc, khoe mắt tình sắc đỏ lên. Hình tượng hắn trong lòng ta từ trước đến lúc lớn lên đều thật lạnh đậm, cho tới hiện tại là ngu ngốc, chưa từng có một lần như vậy, đó chính là đam mê.

Ta nhắm mắt lại, đầu tựa ở gáy hắn, thân thể từ từ uốn cong lên.

Cảm giác vui sướng quen thuộc tràn đến, ta ngửi hương mật đào sữa tắm nhàn nhạt của hắn, run rẩy mà bắn ra.

Hắn vẫn chưa xong. Ta sau khi bắn xong toàn thân như nhũn ra, hữu khí vô lực cùng hắn hôn mê. Hắn hầu như là cả người đều dính sát vào ta, ta cảm giác được cơ thể hắn từ từ buộc chặt, ta nói với hắn không có vấn đề gì đâu, lại hôn trán hắn một chút, cổ vũ hắn, không cần lo sợ gì cả.

Sau đó ta cảm giác trên bụng có nhiệt lưu, mẹ nó, ta quên nói hắn lấy tay bao lại rồi, kết quả là toàn bộ bắn lên người ta, nhất thời bốc hỏa, thế nhưng hắn vẫn làm nũng, tựa trên bả vai ta, khiến cơn giận của ta dần dần tiêu mất phần nào.

“Người làm gì thế?”

Ta đẩy hắn một cái.

Hắn không hề động, vẫn như trước, tựa trên vai ta.

Ta không cách nào hình dung được tư vị hiện tại trong lòng, chỉ hi vọng thời gian trôi qua chậm một chút, cứ như thế này thật tốt biết bao.

Ngay tại thời điểm như vậy, hắn đột nhiên gọi:

“Thiên Thu.”

Ta cứng ngắc.

Hắn thanh âm thật thấp, như là đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường trước đây.

Ta từ từ quay đầu, cùng hắn nhìn nhau. Trên mặt hắn một điểm biểu tình cũng không có, đôi mắt sâu biến thành màu đen. Cột sống ta dần dâng lên cảm giác ớn lạnh, chẳng lẽ hắn đã khôi phục ký ức sao?

21. Chương 21

Đương nhiên là Lục Bách Đông không khôi phục ký ức. Nếu như hắn cứ như vậy mà khôi phục được ký ức thì toàn thể giới bác sĩ thần kinh đại khái đều không cần phản lặn lội nghiên cứu phương thuốc này, liệu pháp kia rồi.

Ta ngày đó là do ý loạn tình mê, tinh trùng thượng não, nên cũng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, liên tục hướng Lục Bách Đông tiến hành công tác tẩy não, hai nam nhân thảnh thơi như vậy bảo trì súng ống, thực tế rất hữu ích cho thể xác và tinh thần.

Hắn vẫn là bộ dạng ngu ngốc cái hiểu cái không, nhưng hình như đã bị ta thuyết phục.

Ta có thể dễ dàng thuyết phục hắn ở hiện tại, nhưng sau này, khi Lục Bách Đông khôi phục được, ta chỉ cầu khẩn đầu óc của hắn không cẩn thận mất đi phần ký ức này thì tốt biết bao nhiêu.

Ngày vẫn cứ thế trôi qua, cũng như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Nhưng chỉ có ta biết rõ, đã xuất hiện điều không còn giống nhau nữa rồi.

Ta bắt đầu chú ý thời gian Lục Bách Đông ở bên cạnh ta, số lần nắm tay của ta, biểu tình khi hắn kêu tên của ta.

Hắn không gọi ta là Thu Thu nữa, hắn gọi ta là Thiên Thu. Cũng giống như trước kia vậy. Ta cũng bắt đầu giống như trước, vờ như đối với hắn không thêm để ý chút nào, rồi khi hắn đi qua, ngưng mắt nhìn bóng lưng của hắn.

Ta thủy chung không dám hỏi hắn, có nhớ ra điều gì hay không.

Ta không biết ta đang sợ cái gì, cũng có thể là ta cái gì cũng đều sợ hãi cả.

Cứ như vậy mà tuần hoàn, ta thực sự không muốn trở lại những thời khắc đó một lần.

Người cả đời tiện một lần, đã là quá đủ rồi.

“Kết quả của đêm hôm đó, các người rốt cuộc đã làm chuyện gì xấu xa đấy?”

Bạn xấu A Dịch ghé người lên quầy, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi ta, vấn đề này hắn đã mấy ngày nay hỏi hơn hai mươi lần rồi, phiền chết ta mà!

“Chuyện gì xấu cũng không có.”

Ta bình tĩnh xuất ra đáp án.

“Chúng ta chỉ tâm sự thôi.”

Hắn xuy một tiếng, mắt mặt quay đầu, ta thẩm tra đôi chiếu hàng hóa, lấy xấp danh sách đập lên đầu hắn một phát.

Cách đó không xa, Lục Bách Đông đang nhìn ta, sau đó lại vùi đầu vào bản phác hoạ.

Ta nói với hắn, chuyện ngày đó là một bí mật, chỉ hai người chúng ta được biết. Hắn không hỏi ta vì sao, khả năng hắn cũng biết đây là chuyện không thể, cho nên hắn chỉ gật đầu.

Ta miên man suy nghĩ nhiều như vậy, rốt cuộc bản thân có phải dè tiện hay không đây?

“Tối hôm nay ngươi có chuyện gì không?”

“Không có, ngươi muốn làm gì?”

A địch không nghi ngờ hỏi lại.

“Ta tưởng Lục Bách Đông thả tới nhà của ngươi một đêm được không?”

Hắn đảo mắt qua lại, vẻ mặt theo kiểu bên trong nhất định có bầy rập.

“Ngươi muốn làm gì đó?”

Ta vẫn chưa kịp trả lời hắn thì có khách nhân đẩy cửa tiến đến. Ta nhìn kỹ mặt của người kia, trời cảm giác trời cũng giúp ta, ta nghiêng đối A Địch cười tối nghĩa.

“Này.”

Hắn gọi ta, biểu tình không tán thành lắm, ta không để ý tới hắn, chịu khó tiến lên chào hỏi khách nhân.

“Đã lâu không gặp.”

Ta quay khách nhân mỉm cười. Hình dạng hắn vẫn là khối băng vạn năm, để ta chờ khá lâu một chút.

Hắn liếc mắt nhìn ta, sau đó đường nhìn dời đi chỗ khác.

“... Đã lâu không gặp.”

Nhưng ngoài dự liệu của ta, hắn dùng giọng khách sáo của ta để đáp lại.

Ta có chút kinh ngạc, sau đó mỉm cười.

“Người muốn nhìn hàng vừa mới đến hôm qua sao?”

Ánh mắt ta dừng ở hắn, mỉm cười hỏi, lần này hắn không nhìn đi chỗ khác nữa.

“Người làm như vậy, có vẻ không tốt lắm đâu?”

Khi thiết lập được kênh trò chuyện với khối băng ngàn năm xong, A Dịch nhìn ta lắc đầu, ta cảm thấy không có vấn đề gì cả, liền nhún nhún vai.

“Có gì không tốt chứ?”

Ta hỏi ngược lại hắn, bộ dạng hắn lại có chút kinh ngạc.

“Người thật không biết, hay là làm bộ không biết?”

“Người nói cái quỷ gì vậy?”

Đại khái nhìn ra ta thật sự không hiểu, hắn đầu hàng giơ hai tay lên, biểu thị thái độ chính thức bỏ dỡ đề tài này.

Lục Bách Đông gục xuống bàn hình như đang ngủ trưa. Ta vừa thu đường nhìn lại, đã nhìn thấy A Dịch đang xem chừng ta, ta ghét ánh mắt theo dõi của hắn liền hung hăng trừng mắt.

22. Chương 22

“Người làm sao xác định tối hôm nay hắn sẽ tìm đến người?”

Hắn vừa tính tiền, rất kỹ xảo đưa danh thiếp của ta đặt trên thẻ tín dụng của lãnh khốc nam nhân trả lại cho hắn. Trên tấm danh thiếp kia cũng không viết gì nhiều, chỉ đơn giản, 9: 00 PM.

Đối với vấn đề này, ta không nói thêm, hướng hắn thiêu thiêu mi, sau đó bí hiểm cười.

Ta tới giờ, chăm chú gạt gỡ đối tượng kỳ thực không nhiều, thế nhưng, về loại kỹ xảo như thế này, mập mờ, lẫn sàng đan, không phải hiếm lạ. Ta thích truy đuổi, cũng hưởng thụ cảm giác bị truy, tích lũy kinh nghiệm và cả trực giác, để ta luôn có thể nhanh chóng phán đoán mục tiêu đáng giá hay không đáng giá để xuất thủ, ta căm ghét cảm giác bị thất thủ. Cảm giác không thể nắm được thứ gì trong tay chắc chắn.

Ta không muốn như trước, bị người ta dùng ôn nhu, dùng quan tâm vây trong mây mù. Rốt cuộc, bản thân là gì trong mắt kẻ đó?

Một người, hẳn cứ một tuần một lần tới cửa hàng người công tác, mỗi lần đều mua một món y phục mà người đề cử. Ngay từ đầu người cố ý lấy cho hẳn quần áo sai số đo, bởi vì người muốn tạo ra cơ hội gặp mặt tiếp theo, quả nhiên tiếp theo các người gặp lại sau, hẳn lại không nhắc tới chuyện đổi lại y phục với người.

Người bắt đầu nghi hoặc, rốt cuộc y phục là hẳn mặc, hay là dùng để tặng người khác?

Kỳ thực muốn xác định đáp án, phương pháp cũng rất đơn giản. Người chỉ cần hỏi hẳn, lần trước sơ mi mặc vào thoải mái không? Sau đó khi nếu hẳn nghĩ câu hỏi này của người kỳ quái, người sẽ bổ sung thêm một câu nữa, bởi vì người khác trước phản ứng nói là chất liệu cổ áo sơ mi mặc bị ngứa.

Ta mặc chưa gặp vấn đề như vậy.

Khi người nghe đáp án đó, người chỉ biết ắt hẳn có quỷ rồi. Người là bề ngoài bất động thanh sắc, tiếp tục giao cho hẳn y phục sai số đo, hẳn cũng không thấy khác thường, tiếp tục mua, những hẳn căn bản mặc không mặc chúng.

Người nói là do ta suy nghĩ quá nhiều, hay là hẳn cũng dụng tâm kín đáo nhỉ?

Rất lâu sau, ta không phải không biết, chỉ là giả vờ không biết mà thôi.

Khoảng bảy giờ tối, ta nhận được tin nhắn, từ một chuỗi mã số lạ.

Chín giờ, gặp ở cửa tiệm. Neil.

Thực sự rất giống khởi đầu chuyện tình yêu thời xa xưa nhỉ. Ta vừa suy nghĩ, vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua Lục Bách Đông.

Hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay ta, ngoại trừ Lục Bách Đông.

Đúng vậy, chính hẳn. Cho nên ta không muốn bản thân bất lực như thế nữa. Phải, ta không còn như trước. Không còn bị xoay vòng vòng nữa.

Hơn tám giờ, ta ám chỉ A Định hôm nay để ta đóng cửa, hẳn rất hiểu ý tứ của ta muốn đuổi khéo hẳn đi, liền thu dọn đồ đạc.

“Đông Đông, ta gần đây mới mua máy Wii, người muốn đến chơi không?”

A Dịch rất thông minh, xuất ra chiêu này, quả nhiên Lục Bách Đông động tâm nhìn hắn. Trong lòng ta vui vẻ, nghĩ rằng hắn nhất định sẽ cắn câu, hiểu được hắn rất khéo léo quay đầu lại nhìn thái độ của ta thế nào.

“Ta với Thiên Thu cùng đi.”

Hắn ngoan ngoãn nói.

“Ta hôm nay sẽ phải đóng cửa hàng, sẽ tan tằm trễ một chút, người tới nhà A Dịch trước đi, ta tối nay sẽ qua tìm các người.”

Ta nói dối không chớp mắt, mặt không đỏ hơi thở cũng không loạn, hoàn toàn mang biểu hiện thành khẩn mỉm cười.

Nhưng Lục thiếu gia hoàn toàn không ăn chiêu của ta, ngây thơ cười đáp lại.

“Vậy, ta chờ người.”

Ta không có cách nào đành phải hướng A Dịch tìm cứu viện, hắn lại nhấn tâm vờ như không phát hiện ta cầu cứu, ung dung ngồi một bên, thể hiện thái độ người đứng xem kịch vui.

“Ta hôm nay có việc, muốn đi tìm một người bạn. Người đi tới nhà A Dịch trước, tối nay ta đón người, có được không?”

Ta kiên nhẫn dụ dỗ, hắn nhìn ta, ánh mắt xinh đẹp nhìn lom lom.

Không biết có phải vì chột dạ, ta luôn cảm thấy hắn hình như là hiểu được một chút gì đó.

Ta suy nghĩ, lời nói dối cũng tới miệng nhưng lại bị nuốt trở vào, không thể làm gì khác hơn là cùng hắn im lặng nhìn nhau.

“Ta chờ người. ”

Rất cục ta nghe hắn nói.

“Mặc kệ người muộn bao lâu, ta cũng chờ người.”

Nam nhân băng sơn ngàn năm đứng chín giờ đến, ta đã ở bên ngoài cửa tiệm chờ hắn, sau đó an vị trên xe của hắn.

“Muốn đi nơi nào không?”

Hắn hỏi, ta nói tùy tiện, hắn cũng không hỏi nhiều nữa, trong lòng đã có mục tiêu. Là một nam nhân có chủ kiến, trong lòng ta khẽ động.

Ta quay đầu nhìn hắn chuyên tâm lái xe. Bên trong xe rất tối, đường cong phân minh giữa ánh sáng và bóng tối chảy trên gương mặt hắn. Ta nhìn chằm chằm nhìn vài giây, sau đó thấy hắn quay sang nhìn ta.

“Có gì sao?”

Hắn hỏi ta, ta chỉ nhìn hắn lắc đầu.

Hắn mang ta tới một quán bar xa hoa.

Ta chưa bao giờ sợ người lạ, mà hắn đối với cồn cũng không phải lạ gì, dường như hắn ngoài thời gian vào trong cửa hàng ra, cũng không phải là khối băng vạn năm không thay đổi.

Ta không nhận được liền cười, hắn hỏi ta vì cái gì mà cười, giọng nói cảm giác có một chút ôn nhu.

Loại hình những nam nhân này có một ưu thế đặc biệt, chỉ cần hiển lộ ra ôn nhu một chút, tựu sẽ cho người ta cảm giác đối phương là người đặc biệt, mặc dù cảm giác như vậy thường chỉ là ngộ nhận mà thôi.

Ta nam nhân trước mắt này là một ví dụ, và nam nhân kia trong ký ức của ta là một ví dụ rõ rệt nhất.

Ta lắc lắc chén rượu, từ bên trong lấy ra trái anh đào bỏ vào trong miệng, ngón tay của hắn thò lại, vuốt miệng của ta. Ta không né tránh.

Hắn là một nam nhân điều kiện rất tốt, gây dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, vóc người đẹp, cá tính cũng là tính cách mà ta thích nhất. Ta nghĩ không ra lý do cự tuyệt hắn.

Dưới ánh đèn hôn ám, hắn và ta cách một đoạn không gần không xa, màu đen làm ta nhìn không thấu được ánh mắt hắn, hoàn toàn là hình ảnh của ta phản chiếu lại.

Chỉ cần ta nguyện ý, ta biết chúng ta sẽ cùng một chỗ. Mà ta có cái gì tốt để không muốn chứ nhỉ?

Ta không chịu đựng được lâu, tính dục bùng bùng phần chân, còn xem nữa ăn tươi nuốt sống tiểu biểu đệ thanh thuần động lòng người có một bước nữa thôi. Như vậy thì ta vì cái gì mà động lòng tốt không làm đây?

Người là thật không biết, hay là giả vờ không biết?

Lời A dịch nói bên tai vọng lại một lần, ta nghĩ có lẽ chính ta cũng không biết được, liền mỉm cười mời người nam nhân trước mặt:

“Chúng ta đổi một nơi khác đi.”

23. Chương 23

Sau đó chúng ta đi đến nơi hắc ở.

Từ khi lên xe đến vào trong thang máy, chúng ta đều không nói lời nào. Mãi cho tới lúc hắc mở cửa, ta đi vào, đèn chưa bật sáng thì môi chúng ta chạm nhau.

Không biết là ai đã bắt đầu trước, đầu lưỡi bị mút đến nóng hừng hực, ngay cả nuốt nước bọt cũng không có cách.

Ta nếm được mùi rượu trong khoang miệng hắc, rõ ràng đến mức ta tưởng bản thân cũng vì nó mà bị chuốc say. Ngũ quan xinh đẹp của hắc hiện rõ ngay trước mắt ta, gần đến như thế này, nhưng lại phẳng phất cảm giác quen thuộc mông lung. Có thể vì bóng tối, cũng có thể là vì rượu.

Chân mày hắc luôn luôn nhíu lại. Tuy biểu hiện cảm xúc của hắc luôn rất nhàn nhạt, còn luôn cau mày. Ta muốn hỏi hắc, người vì sao lại không vui vẻ như vậy?

Trước kia như vậy, bây giờ cũng thế.

Vì sao người lại mất hứng?

Ta cũng quên mất hắc là không trả lời hay ta đã quên không hỏi.

Khi ta hôn xuống hầu kết của hắc, vị mồ hôi mặn mặn, hắc bỗng nhiên đẩy ta ra một chút.

“Làm sao vậy?”

“Ta nghĩ trước nên tắm đi.”

Hắc vừa nói vừa đưa tay lần mò trên vách tường.

“Tách” một tiếng vang lên, sau đó là một mảng sáng chói mắt. Bầu không khí rực lửa ban nãy nhất thời tan biến không còn chút vết tích nào.

Ta híp mắt, mặt của hắn bị ánh đèn sáng dạ xuống, đường viền tuy rằng tuyệt đẹp, nhưng lại thật xa lạ. Tại sao ta lại cảm thấy xa lạ như thế? Ta gãi gãi đầu, thuận miệng hỏi hắn:

“Cần ta giúp ngươi tắm không?”

Gương mặt hắn vẫn không biểu hiện gì nhưng lỗ tai như ngâm vào trong nước nóng, dần dần hồng một mảnh.

Ta nhìn hắn chằm chằm, quyết không dời đường nhìn, hắn bị ánh mắt “lộ liễu” của ta nhìn khiến hắn chật vật không nổi, cấp tốc nhào vào phòng tắm.

Ta đi theo sau hắn, động tác của hắn rất nhanh, ta nghe ra phòng tắm đã vang lên âm thanh vội sen.

Nếu chủ nhân không có biện pháp cùng ta bắt chuyện, ta chỉ có thể dựa vào bản thân mà nghĩ ra chiêu để bắt chuyện với hắn thôi.

Ta tìm cho mình một lý do. Bắt đầu tham quan phòng của hắn.

Chỉ cần nhìn qua bày biện trong phòng đã cảm thấy người này thật sự là có tiền. Nhưng ta cho rằng muốn nhìn được tính cách và thưởng thức của một người, chính là nhìn vào quần áo của người đó. Cho nên ta tự tiện mở cửa tủ quần áo.

Trước mắt ta là hai hàng y phục được sắp xếp ngay ngắn trật tự. Một loạt là tây trang, một loạt chính là quần áo thường.

Ta bị mấy bộ y phục quen mắt thu hút lực chú ý. Ta đi tới, đây chính là những thứ mà ta đã đề cử hắn mua, chúng được bọc trong túi plastic chỉnh tề, ngay cả giá cũng còn nguyên.

Ta xem nhìn chỗ quần áo thường của hắn, liền không nén nổi kinh ngạc.

Y phục của hắn truy kiểu dáng khiêm tốn mộc mạc, nhưng khi sờ vào phi thường tốt, mỗi một món đại khái đều giá trị khoảng một tháng tiền lương của ta. Cho dù những thứ ta đề cử với hắn quả thật đẹp thì có đẹp, nhưng nếu đặt lên bàn cân mà nói, đối với quần áo hiện tại của hắn cũng chỉ được xếp vào hàng thứ phẩm mà thôi.

Rõ ràng hắn vốn không cần những y phục này, nhưng vẫn không chút do dự xuất tiền ra để mua, lẽ nào thật ra chỉ là để gặp mặt ta? Nếu như ta không đoán được tâm tư của hắn thì sao? Hắn sẽ vẫn “mua” như thế cho tới khi nào?

Nghĩ tới đây, ta đã cảm thấy trong lòng thật căng thẳng.

Hành động ôn nhu lại vụng về này, ngu ngốc như thế, tựa như ta vào thời điểm đó vậy.

Hắn tắm xong, tựa ở cửa nhìn ta. Trên mặt không lộ ra một chút biểu tình, dửng dưng ung dung. Chỉ là cả người hắn nhỏ nước, đại khái ngay cả lau khô cũng không kịp, cứ như vậy ướt sũng mà chạy đến.

Trong lòng ta không thể nói lên lời là tư vị gì, cũng không đi tới chỗ hắn, chỉ đứng nhìn.

Hắn có vẻ cũng hiểu được cảm giác của ta không thích hợp, nhìn nhau một hồi, hắn quyết định hỏi ta:

“Người hối hận?”

Ta kỳ thực cũng không phải hối hận, ta chẳng qua cảm thấy bản thân không thể làm như vậy với hắn được.

Đúng, ta mặc dù không có quan niệm về trinh tiết thật, nhưng ta có đạo đức, có lương tri. Ta không có khả năng đối xử với hắn như vậy được.

Bởi vì hắn nghiêm túc ôn nhu như vậy đó.

Ta đích xác thấy rõ nhưng giả vờ như không biết.

Bề ngoài hắn lãnh đạm đầy, khi hắn đỏ mặt, nghiêng mặt sang bên thì không chỗ nào lại không phải là phiên bản của Lục Bách Đông, hơn nữa vừa vặn hắn lại thích ta.

Ta trước đây từng nghĩ tới, nếu thực sự có một người như thế xuất hiện, ta nhất quyết không có khả năng thả hắn đi đâu.

Thế nhưng, ta không thể ngờ tới, thực sự có một người như thế xuất hiện. Nhưng rồi ta lại rút lui.

Ta sợ ta không thể đối với hắn nghiêm túc như thế, chân thành như thế, kiên định như thế. Ta nghĩ, ta không thể làm được điều đó với hắn.

Bởi vì tất cả sự nghiêm túc, chân thành, kiên định đó, ta đã đem toàn bộ cho Lục Bách Đông mất rồi.

24. Chương 24

Neil là nam nhân gia giáo rất tốt. Cho dù cầu hoan bị cự tuyệt vẫn thân sĩ lái xe đưa ta đến nhà A Dịch.

Ngồi trên chiếc xe xa hoa, hấn hỏi ta lý do vì sao ta cự tuyệt hấn, ta nghĩ nghĩ một lúc rồi đáp:

“Bởi vì người tốt quá.”

Cho nên ta nếu so sánh với người, ta thật dễ tiện.

Hấn không thốt được nên lời, sau đó lại hỏi:

“Sau này ta có thể tìm người mua quần áo được không?”

“Khi nào người tới, cứ tìm ta đi uống cà phê.”

Ta nói.

Rời khỏi xe của hấn, ta nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn nửa đêm. A Dịch chắc đã ngủ, có thể Lục Bách Đông cũng vậy.

Ta đứng dưới lầu một lúc. Gió buổi tối thổi qua người ta lạnh lạnh, giúp ta thanh tỉnh phần nào.

Bỗng nhiên ta nghĩ đến lời lúc ta rời đi mà Lục Bách Đông đã nói, mặc kệ bao lâu, hấn cũng chờ ta quay lại.

Ta nghĩ lại thấy hấn thật là phiền, y như âm hồn bất tán ám ta mọi lúc mọi nơi vậy nhỉ? Mỗi ngày mở mắt ra, đã nhìn thấy hấn, dù nhắm mắt lại hình ảnh hấn cũng lớn vồn trong đầu không tan. Bây giờ thật vất vả ta mới tìm được một người đàn ông khác, lại cảm thấy không tốt.

Cái này không tốt, cái kia thì bất tiện.

Ta biết rõ, kẻ không tốt chỉ có ta là đầu sỏ. Ta, kẻ chần chừ, nhát gan, nhu nhược.

Nhà A Dịch chỉ có mình hấn, nhà có một phòng cho khác. Ta có chìa khóa nhà của hấn, hấn cũng có chìa khóa nhà ta. Ta và hấn đã cùng nhau quyết định, nếu như đến bốn mươi tuổi hai người không gặp được đối tượng nào tốt thì sẽ ở cùng một chỗ.

Một khi đã bước vào giới này, chuyện tình yêu có thể duy trì đẹp đẽ cho đến già, quá hiếm hoi. Thậm chí

có thể xem là ước mơ thật xa xỉ.

Nhưng ta vẫn cảm giác, trên thế giới này, sẽ có vài người để người yêu họ cả đời, cũng có những người có khả năng ở bên cạnh người cả đời. Nhưng thông thường, người có thể khiến người yêu cả đời lại không cách gì cùng người trải qua một đời người cả. Rốt cuộc, nhân sinh vì sao lại đau thương như thế nhỉ?

Ta không biết. Ta chỉ biết Lục Bách Đông thậm chí còn không thể phân vào bất kỳ loại nào trong hai loại người đó nữa kia.

Bản thân ta có lẽ không đủ mạnh mẽ để thương hấn cả đời, và ngay cả hấn cũng không muốn theo ta trải qua một đời. Ta biết rất rõ.

Cửa vừa mở ra, ta đang lần mò tìm công tắc điện, đã có người trước tiên ôm lấy ta rồi.

Nhiệt độ quen thuộc, mùi vị quen thuộc. Ta lại không đẩy hấn ra, đầu ta tựa ở hõm vai hấn.

“... Trên người người có mùi thật thoải.”

Hấn ngoài miệng ghét bỏ, cánh tay ôm lấy ta lại không có ý định buông ra.

“Bởi vì ta uống rượu.”

“... Xem ca nhạc?”

“Cũng không khác uống Coca là mấy. Nhưng mà rượu là dành cho người lớn uống.”

Hấn bị ta nói cho mơ hồ, một lát sau lại hỏi tiếp:

“Người và người kia cùng uống sao?”

“Ai?”

“Người đưa người về nhà.”

Ta ở trong ngực hấn giật mình, hấn ôm ta càng chặt.

“... Người và hấn cũng có bí mật sao?”

Hắn hỏi. Âm thanh căng thẳng rõ rệt, ta muốn bật cười.

“Người đang ghen, phải không?”

“Ghen là cái gì?”

Hắn nghi hoặc hỏi.

Ta không trả lời. Trong bóng tối, nhiệt độ hắn truyền qua cổ áo sơ mi đến gò má ta, ta ngửi thấy hương nồng ngọt nhàn nhạt của mật đào. Sữa tắm của chúng ta, nó khiến ta bỗng nhiên rất muốn trở về nhà.

Vào trong phòng, hai người thay phiên tắm và đánh răng. Nằm trên cùng một chiếc giường. Ta mở đèn đầu giường xem ta tập chí, hắn thì xem mấy “tác phẩm” mà hắn đã hoạ. Chúng ta đều mệt mỏi, ta tắt đèn. Hắn sẽ theo thói quen dán lại chỗ ta, nhiệt độ của hắn rất cao, mùa đông vừa vặn tiện nghi ta sưởi ấm luôn, mùa hè thì phải mở máy lạnh cao hơn một chút.

Ta thật sự muốn cùng hắn cứ trải qua sinh hoạt bình đạm như vậy.

Rồi cứ nối tiếp hết ngày đến đêm, cùng nhau qua cả một đời. Thật sự muốn, chỉ cần như vậy thôi.

“Này.”

Ta dùng cằm đẩy đẩy hắn.

“Người gần đây có nhớ tới gì không?”

“Cái gì là cái gì?”

Hắn hỗn loạn hỏi, ta cười rộ lên.

“Là những chuyện trước đây ấy.”

Ta nói:

“Lặt vặt như chuyện khi người còn bé, hoặc là chuyện sau này khi người đã lớn lên. Chuyện người trước khi bị tai nạn, người nhớ tới được gì không?”

Hắn rơi vào trầm mặc, có thể là đang suy tư. Ta không hỏi thúc hắn, kiên nhẫn chờ.

Hoàn toàn yên tĩnh, ta cảm giác được mạch đập trong cổ hần đều đặn. Sự bình ổn này khiến ta thật an tâm.

“... Không có.”

Hần trả lời ta.

“Không gì cả.”

Khi hần nói thì phần da đang kề sát ta sẽ chuyển động. Ta dùng sức vươn tay ôm lấy hần.

“Cứ như vậy là tốt rồi.”

Ta nói:

“Mặc kệ thế nào, người cái gì cũng không cần nhớ nữa.”

Vì như thế, hần có thể cùng ta trải qua một đời. Ta cũng có thể như vậy mà thương hần cả đời.

Hai người chúng ta cứ như vậy mà cùng nhau trải qua bình thường sinh hoạt.

25. Chương 25

A Dịch nói hình như ta đã thay đổi.

Ta hỏi hần ta thay đổi chỗ nào? Hần híp mắt tỉ mỉ quan sát ta từ trên xuống dưới, trầm ngâm nói hình như trên người tản mát ra khí tức một vị “hiền thê” —— lập tức hần bị lấy khăn lau mặt đánh một trận tưới tã.

Bản thân ta không thấy thay đổi gì cả. Cùng lắm thì hay đối Lục Bách Đông tương đối ôn nhu, nguyện ý bồi hần. Còn lại ta vẫn là ta trước kia.

Nhưng còn một điểm khác biệt tinh tế, trong lòng ta, hình bóng về Lục Bách Đông đã thay đổi nho nhỏ.

Hần vẫn giữ một ít thói quen khi còn bé. Tức giận sẽ dùng sức mà mân mê môi. Thích ăn món ăn nóng. Ngượng ngùng sẽ đỏ mặt, gương mặt của hần luôn luôn bắt đầu đỏ từ bên tai. Thích vẽ nữa. Cảm giác khi mình làm chuyện tốt sẽ không nói một câu mà dính bên cạnh ta, chờ đến ta phát hiện ra sẽ tán thưởng hần.

Mặc dù vậy, trên người hắn vẫn có thể thấy một số điểm xa lạ.

Rõ ràng nhất là vóc người, hoàn toàn không nhìn thấy cái bóng nhỏ gầy trước đây nữa. Lúc trước, thời điểm hắn rời Đài Loan, hình dáng hắn vẫn là thiếu niên đơn bạc. Hiện tại hắn đã hoàn toàn trưởng thành.

Ta không rõ đây là thói quen mà hắn hình thành từ lúc nào. Mỗi khi đi trên đường, hắn sẽ “vô tình” để ta đi phía bên trong, còn hắn sẽ đi bên ngoài. Hắn cũng ngày càng thuần thục cách hôn môi.

Từ ngày đó, chúng ta có hôn môi vài lần. Ban đầu còn có chút cảm xúc xấu hổ. Nhưng sau đó quen thuộc rồi, thì cả hai đều bị hãm sâu vào đó, không thể tự kiềm chế. Thậm chí nhìn thấy ánh mắt đối phương sẽ cảm thấy khát vọng.

Có một hôm ta được nghỉ. Buổi sáng nằm trên giường đọc báo cho hắn nghe. Hắn ngoan ngoãn ghé vào cạnh ta, chăm học dán mắt vào trong tờ báo, chuyên chú nhận chữ bên trên trang giấy.

“Được rồi, hiện tại đến phiên ngươi đọc lại đi.”

Ta rất thô lỗ quăng tờ báo qua chỗ hắn.

Hắn cười cười nhận lấy, nghe lời ta, đọc lại một lần.

Âm sắc hắn rất êm tai, như một loại thôi miên vậy. Thỉnh thoảng ngữ điệu cuối vẫn sẽ cao một chút, chữ nào hắn không rõ lắm thì âm thanh lại có chút ngập ngừng. Với tiêu chuẩn của đối thoại bình thường mà nói, trong vòng năm câu, sẽ không phát hiện ra kẽ hở nào việc hắn “năm tuổi”.

Ta nằm nghiêng nhìn hắn. Hắn buông báo, đôi mắt đen láy cười lấp lánh nhìn lại ta.

Như vậy, không nói một lời, tựa như một chú chó mong ngóng phần thưởng. Ta một bên khen hắn đọc rất tốt, một bên không chút khách khí xoa loạn tóc hắn.

Hai tay hắn đè lại tóc, vừa cười vừa bắt chước ta nằm nghiêng xuống.

Tóc của hắn thật lâu dài. Hình dạng không có, thậm chí trật tự cũng không nổi. Ngón tay ta giật giật đuôi tóc hắn, gần khu vực lúc xưa hắn vết sẹo vì tai nạn, phần đuôi tóc ở đó cũng bị ta giật trở thành hơi dợn sóng.

Trong nháy mắt, ta nhớ tới hình dáng hắn còn trong bệnh viện. Cái đầu to bóng lờng, trên da đầu còn vài đường may dũ tợn. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi cảm thấy thương tiếc hắn.

Bỗng nhiên hắn nắm ngón tay ta, kháng nghị:

“Ta bị ngứa.”

“Người cũng biết ngứa sao?”

Ta cố ý giật giật thêm.

Ngón tay còn chưa chạm vào da, chỉ làm dáng quơ quơ một chút là hấn đã nhột chịu không nổi.

“Không nên, không nên chơi, nhột lắm.”

Hấn chống đỡ hết nổi, cười đáp, vô pháp thuận lợi nói ra một câu.

Ta đương nhiên không để ý tới hấn, kể tục chà đạp. Hấn lại lưu loát xoay người, đè nặng lên người ta, sau đó một tay rất cường ngạnh nắm các ngón tay giờ hai tay ta cố định trên đỉnh đầu.

“... Ai dạy người cái tư thế này?”

Hấn vô tội chớp mắt mấy cái.

“A Địch ca ca.”

Quả nhiên, hấn lập tức sửa lại gọi A Địch thúc thúc.

Nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là “Dạy tốt không dạy, lại đi dạy hư”!

Lông mi Lục Bách Đông thật dài, thuần khiết lại chớp chớp như hai phiến quạt lay động.

“Nhưng hấn nói, người sẽ thích.”

... Ta không nói được một lời, nhìn hấn chằm chằm.

“Người không vui sao?”

Hấn nũng nịu, vùi đầu tại cổ ta. Ta bị hấn mài mài như vậy hai chân gần như nhũn ra rồi. Người làm kiểu này, ta biện pháp nào nói không thích? Nhưng ta không muốn để hấn đắc ý đâu.

“Ngu ngốc.”

Ta mắng hấn, sau đó hung hăng búng trán hấn một cái.

Hấn kinh ngạc buông tay, ngồi xuống, vẻ mặt không biết nói sao nên lời. Tay áp lên chỗ ta vừa búng cú đau điếng kia.

Ta không nhịn được cười, hấn rất ủy khuất nhìn ta. Ta cũng ngồi xuống theo, trấn an xoa xoa trán của hấn. Ta hình như cũng hơi quá tay thì phải, trên trán hấn giờ đã hiện lên một dấu hồng sắc.

Ta không nhịn được, bật cười. Hấn chỉ chăm chú nhìn ta, ánh mắt thật sâu lắng.

Ánh mắt hấn như vậy khiến ta cảm thấy nguy hiểm nha! Ta đang suy nghĩ về nguy cơ có khi nào bị hôn không? Quả nhiên một giây kế tiếp, cảm giác được môi hấn hơi lạnh lạnh chạm vào.

Nhiệt độ môi và miệng hấn luôn luôn tương phản với nhiệt độ cơ thể của hấn. Mỗi lần hôn môi, ta đều nghĩ như vậy.

Ta thích đầu lưỡi hấn vừa cố chấp lại ôn nhu. Ta thích hấn thời điểm hôn ta sẽ vuốt ve sau gáy của ta. Ta cũng thích cảm giác đôi môi của hấn dần dần sẽ ấm lên vì hơi ấm của ta nữa.

Chỉ cần không cần nhớ lại chuyện trong quá khứ, ta có thể mang theo tâm tình thích hấn như thế này giải bày cùng hấn. Thật tốt biết bao!

Nếu có một ngày, hấn không trở lại nữa, ta cũng có thể tìm được tình nhân kế tiếp. Đầu lưỡi hấn vẫn cố chấp lẫn ôn nhu phức tạp như vậy, cuốn ta ra khỏi suy nghĩ. Hôn môi một hồi còn xoa xoa gáy người yêu mờ ám.

Đại khái ta chỉ cần một lần. Một lần dồn tình cảm bộc bạch tất cả với hấn. Như vậy khi hấn rời khỏi ta, có lẽ ta sẽ không còn cảm thấy khổ sở nữa chẳng? Bởi vì một phần chấp niệm, một phần can đảm, một phần thâm tình ta đều dùng hết trong lần này.

“Này.”

“...?”

“Người rốt cuộc có thích ta hay không ?”

“Thực thích, thực thích.”

“Vậy rốt cuộc thích đến bao nhiêu?”

“So với kem hơn rất nhiều.”

“Còn so với gà chiên thì sao?”

“... Ngô, ngô...”

“Ngu ngốc!”

26. Chương 26

Mùa hè đã hoàn toàn phủ trùm lên thành phố.

Mùa hè năm hai mươi bảy tuổi, ta lại nhớ đến ước định vào mùa đông khi ta và Lục Bách Đông mười ba tuổi.

Nguyên nhân bởi vì bức vẽ thiết kế lớn nhất trong đời ta gây ra.

“Đây là cái gì?”

Ta nhìn chăm chăm giấy vẽ với nét bút loảng ngoảng không phải là rồng bay phượng múa mà là gà bơi mèo quào, hình như là đang vẽ “con người”. Nếu cặp mắt siêu thị của ta hình dung đúng.

“Người không nhìn thấy ư?”

Đại khái phát hiện sắc mặt ta không được tốt mấy, Lục Bách Đông dấu hai tay phía sau lưng, cả người bất an, cứ nhích tới nhích lui.

“A, là bức tranh vẽ Thiên Thu?”

A Dịch từ sau lưng ta ló ra, tấm tắc nhìn tác phẩm hội họa:

“Đông Đông, người quả nhiên là thiên tài, gương mặt ma chê quỷ hờn của Thiên Thu đã được tái hiện vô cùng chân thực!”

A Dịch sau khi phát ngôn, vinh dự được hưởng một cú thúc từ khuỷu tay vàng ngọc của ta. Hấn nhĩ hấn là ai, chỉ có ta mới có thể khi dễ tiểu quỷ nhà ta thôi!

“Đây là ta sao?”

Ta hỏi Lục Bách Đông, hần chần chờ nhìn ta, sau đó gật đầu.

Ai. Ta ở trong lòng thở dài một hơi. Nên nói như thế nào đây? Căn bản là lịch sử lại tái diễn.

“Đưa cho ta bút đi.”

Ta ngồi xuống đối diện, hướng hần vươn tay, hần lập tức mang cây bút đang cầm trong tay, kín đáo đưa cho ta.

“Vẽ to đến chừng này, người không cảm thấy có hơi cường điệu về độ lớn đầu của ta sao?”

Hần rất nghiêm túc quan sát đầu của ta một hồi.

“Không có đâu.”

“... Ta là nói bức tranh người vẽ, không phải nói đầu thực tế của ta bị to!”

“Ác.”

Bộ dáng tiểu tức phụ thương cảm của hần cũng không tranh thủ được chút tình cảm nào đâu. Ta vẫn “tuyệt tình” vỗ trán hần một cái “trừng phạt”.

“Quay về với chuyện chính, người đem kích thước đầu của ta cân với cơ thể, xem cái đầu của ta còn to hơn người của ta rồi! Điều này là không được phép! Kế tiếp, chuyên tâm nhìn vào đây. Tuy có thể người không vẽ được tỷ lệ hoàn mỹ như ta, nhưng người cũng cân đối để đầu ta bằng một phần chín chứ?”

“Thiên Thu, cái gì chín đầu?”

“Không phải chín đầu. Mà là theo tỷ lệ, bình quân chia một người làm chín phần, đầu một phần, cơ thể là tám phần ...”

Ta bận rộn vẽ đường trên mặt giấy, phác họa đường cong cơ bản của cơ thể người, nghe thấy Lục Bách Đông ồ lên một tiếng.

“Thế nào?”

Hắn đầu tiên lắc đầu, sau khi ta ép hỏi, hắn thận trọng nói hình như trước đây từng thấy qua rồi.

Cách hắn nói chuyện và biểu tình, rõ ràng là đang lo lắng. Hắn thủy chung nhớ kỹ rằng ta không hi vọng hắn nhớ tới những chuyện trước kia. Đối diện với yêu cầu bốc đồng của ta, hắn thậm chí ngay cả đến quyển album tràn ngập ảnh chụp chung mà tối tối trước khi đi ngủ hắn luôn xem qua một lần, cũng không động đến nữa.

Nhìn hành động của hắn, hình như hắn thực sự thích ta. Thích đến mức cả ký ức trước kia cũng không muốn nhớ. Nhưng ta thật sự muốn hắn cứ như vậy mà yêu thích ta sao? Ta cũng không rõ.

Từ trước đến giờ, có một góc nào đó trong Lục Bách Đông vẫn luôn là bí ẩn. Ta tình nguyện vĩnh viễn cũng không biết được đáp án.

Như vậy ta có thể can đảm tin, can đảm yêu, can đảm xem như lời nói dối và giấc mộng này sẽ tiếp tục kéo dài. Thẳng đến khi nó thật sự tan vỡ.

“Ta trước đây đã dạy người như thế này.”

Ta nói nhẹ nhàng.

“... Ta học xong rồi?”

Ta nở nụ cười.

“Không có, người vẫn không học được.”

Từ nhỏ tên Lục Bách Đông luôn cùng từ “Hoàn mỹ” xếp chung với nhau.

Từ học tập, thần kinh thể thao, lớn lên xinh đẹp, cá tính lại được lòng người, mười phân vẹn mười. Thế nhưng hoàn mỹ như thế vẫn có phương diện Lục Bách Đông vụng về. Bất kể luyện thể nào, tập biết bao nhiêu lâu, hắn dù vẽ hình nhỏ cho tới hình lớn đều bị mất tỷ lệ nghiêm trọng.

Nhưng ai bảo hắn những việc khác đều quá hoàn mỹ, cho nên điểm góc ghech đó lại càng trở thành ưu điểm. Càng khiến người khác thêm yêu mến.

“Thì ra trong mắt người, ta là cái dạng này?”

Ta giờ lên cao bức tranh đầu to và tứ chi nhỏ như cọng giá, có cảm giác bị tổn thương thật khi nghĩ đến hình tượng của ta trong lòng hắn:

“Người nghĩ ta là cọng giá hay sao?”

Hắn không biện minh, chỉ dùng sức mân mê môi. Lỗ tai tiết lộ sự xấu hổ của chủ nhân, ửng hồng đến mức ta có ảo giác nặn được ra nước luôn rồi.

Năm ấy hắn vẫn chỉ là học sinh tiểu học, môn Mỹ thuật tạo hình ra đề là “Người nhà của ta”, “Đại hội thể dục thể thao vui sướng”, loại đề mục gần gũi bình dị để học sinh dễ làm. Chỉ cần có liên quan đến người, Lục đại thiếu gia bất chấp tất cả, nhất định chọn ta làm tư liệu sống để hắn họa. Đương nhiên đề tài cho lần nghỉ đông này cũng không hề ngoại lệ.

Theo lý thuyết, ta hẳn là nên cảm thấy vinh hạnh đi ha! Nhưng nhìn hắn vẽ mặt ta hai năm nay vẫn không hề có chút xú xiu tiến bộ nào, khó tránh khỏi nghĩ người này chẳng lẽ âm thầm muốn chinh ta?

Rõ ràng từ nhỏ đã thấy hắn cứ luôn hí hoái vẽ, bao nhiêu bức chỉ có một hình dạng bất di bất dịch như vậy?

Ta khổ não gãi gãi đầu, sau đó vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh.

“Qua đây.”

Hắn nghe lời, ngồi xuống cạnh ta, rất có dáng dấp một đệ tử chăm chú đợi sự phụ phân phó.

“Người xem, ở đây, người vẽ thân người tỷ lệ sai rồi.”

Ta dùng bút vạch lên bức tranh của hắn chia thành tám phần. Nét phác chồng lên đường vẽ của hắn, vạch ra họa đồ, từ từ sửa lại.

“Coi như ta khiêm tốn đi. Ta lấy tỷ lệ cá nhân tám đầu thôi. Sở dĩ ta nói như vậy bởi vì nửa người trên của ta tính ra như thế này...”

Vô thức, ta đã giúp hắn họa xong bức tranh.

“Thật là lợi hại, không hổ là Thiên Thu.”

Giọng nói hắn tán thưởng từ tận đáy lòng vang vang bên tai ta.

Ta lăm băm cười

“Cũng không có gì. Còn nữa, người vẽ y phục kiểu gì mà mặc được đây? Ta làm sao có thể mặc loại quần

áo khổ rách áo ôm nông nổi như vậy. Người muốn vẽ quần sao, thì phải như vậy, như vậy...”

Tiếp theo, quần áo cũng hoàn thành.

Ta bỗng nhiên buông bút, cảm giác có cái gì đó không đúng lắm.

“Nhìn kỹ vào.”

Hắn sùng bái nhìn ta.

“Người muốn quần áo màu gì?”

“Ừ, màu xanh dương đậm và màu vàng nhạt cũng không tồi. Đi lấy bút sáp màu lại!”

Mười hai phút sau, tác phẩm của Lục Bách Đông hoàn thành được gần tám mươi phần trăm.

“Vậy kế tiếp, mấy phần tả chi tiết của Thiên Thu, người cứ yên tâm giao cho ta nha.”

Hắn đối với ta ra thế “không có vấn đề”, hiên ngang lăm liết cầm lên bút vẽ.

Người càng chắc ăn, ta càng nhìn thấy dòng chữ “vô cùng có vấn đề” dán chính ình trước trán người. Hiểu không?

Ta do dự, nhìn kiệt tác ta đã tỉ mỉ hoàn thành. Sau đó nhìn lại Lục Bách Đông, trên tay hắn còn đang cầm bút vẽ, dụng cụ phá hoại tiềm tàng. Đành nghiêng rằng:

“Ta nghĩ vẫn là để ta hoàn thành đi.”

Mặc dù nói là muốn vẽ ta, nhưng ta ra tối hậu thư bức tranh phải gắn mặt của Lục Bách Đông, miễn bàn cãi.

Bức tranh sau khi hoàn thành, chúng ta sóng vai nằm lỳ ở trên giường, nhìn nó thật lâu.

“Thiên Thu thật là một thiên tài.”

“... Người ít nói nhảm đi.”

Mặt của ta hơi nóng.

“Ta nói thật. Nhìn như thế nào vẫn cảm thấy người này rất hạnh phúc.”

Hắn chỉ chỉ giấy người trong tờ giấy.

“Bởi vì hắn có thể mặc quần áo do Thiên Thu giúp hắn thiết kế.”

“Hắn cũng là người mà.”

“Ừ, ta biết chứ!”

Hắn gật đầu.

“Nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng.”

Không cam lòng? Suy nghĩ của người đang đi theo mạch logic gì đây? Ta cười rộ lên.

“Có cái gì tốt mà không cam lòng? Ta có thể giúp người chỉnh lại. Hơn nữa còn là quần áo thực, có thể mặc được.”

“Người không gạt ta?”

“Ta lừa người làm chi. Tuy nhiên, người phải trở thành người có máu mặt máu mũi một chút, mặc đồ của ta, còn cho ta chút danh dự!”

Ta nghĩ nghĩ.

“Người làm người mẫu.”

“Người mẫu?”

“Lúc mười hai giờ trưa, trên tivi có chiếu một đoạn ngắn người trên sàn runway đi tới đi lui đó! Bọn họ là người mẫu, chuyên biểu diễn trang phục được thiết kế sư tạo nên.”

Ta cười hắc hắc.

“Được đó, vậy người xem ta là người mẫu chuyên nghiệp đi!”

Hắn mỉm cười nhìn ta.

“Tốt, chúng ta quyết định như vậy.”

Sau khi lớn lên, ta muốn trở thành thiết kế sư lớn nhất thế giới, còn hắn muốn trở thành người mẫu nổi tiếng nhất thế giới.

Ta sẽ vì hắn mà thiết kế rất nhiều trang phục dành riêng cho hắn. Hắn cũng sẽ chỉ mặc trang phục của ta.

Kết quả, ước định này vẫn không được thực hiện.

Đại khái khi lớn lên, trong chúng ta, ai cũng không cẩn thận quên mất rồi.

Phải, lời hứa lúc nhỏ, có mấy ai sẽ ghi nhớ. Huống chi, còn là một lời hứa chỉ duy vì đối phương mà thực hiện. Nếu nó biết thành sự thực, thì e rằng, lời nói dối còn thuyết phục hơn.

Không rõ là chúng ta có thực sự quên đi hay chẳng. Nhưng ta nghĩ, hai người, không có can đảm để biến chúng thành hiện thực. Vậy, hoặc là xem như lãng quên nó, hai là xem nó như một lời nói dối đi.

27. Chương 27

Sau đó ta lại thử bắt đầu thiết kế trang phục.

Phong cách của ta là như vậy, trên trang phục sẽ có một điểm hoa lệ. Ta thích màu sắc tiên diễm và hoa văn phức tạp, A Dịch kiến nghị ta nên đi theo hướng thiết kế nữ trang, không thì thử khai phá con đường “đồng chí” có xu hướng nữ tính hóa, nhưng cả hai phương án này, ta đều không muốn.

Người mẫu của ta chỉ có một. Hiện tại hắn đã trở về.

Bởi vì lâu lắm không vẽ nên dù cố gắng thế nào cũng không phác được một bức ra hồn.

Ta vẽ, đến mức tay muốn tê, trên mặt đất giấy rơi tán loạn, khiến ta cũng nghi ngờ về khả năng sáng tác của mình phải chăng đã bị thụt lùi, mộng ước trước đây cứ chấp nhận buông tay trở thành tro tàn như vậy?

Càng nghĩ tâm trạng càng tệ. Ta quyết định ném bỏ hết thảy, làm đồ thủ công mỹ để khiến tâm tình tốt

hơn.

Nhờ thế mà quần chữ T siêu cấp xa hoa đáp ứng yêu cầu của A địch được làm thủ công đã hoàn thành.

Ta thiết kế phía trước quần là một lớp sa y mỏng manh, mục đích là hi vọng nó trở thành lớp ngăn trở như ẩn như hiện tại bộ vị trọng điểm. Nam nhân luôn luôn cần một không gian tưởng tượng để thêm hấp dẫn. Về phần phía sau, ta sử dụng loại vải co giãn tốt, tại nơi giao nhau gắn lên một cái nơ bướm, thỏa mãn cảm giác “mở quà” của nam nhân.

Loại nội khổ phun máu mũi giàu tâm huyết như thế này, căn bản ta đều vì A Địch mà dụng tâm chế tạo!

Ta cười hắc hắc hai tiếng, điều chỉnh nơ bướm, tỉ mỉ xem xét thành phẩm.

Lục Bách Đông đi lại gần, nghi ngờ hỏi:

“Đây là vật gì?”

“Là nội khổ.”

Ta đắc ý nói.

“Đẹp không? Ta có thể làm một cái cho người, nếu như người cầu ta, ha ha.”

Lục Bách Đông thoáng cái không lên tiếng. Ta quay đầu nhìn hắn, phát hiện vẻ mặt hắn trông rất kinh khủng.

“Ta, ta không nên mặc loại này.”

Hắn nhỏ giọng nói, không biết làm ra loại quyết định trọng đại cỡ nào mà hai bàn tay hắn lại nắm chặt.

Ta vốn cũng chỉ thuận miệng, nhìn hắn kháng cự như vậy, bắt đầu cảm giác khó chịu.

“Vì sao không mặc? Người ngại nó xấu?”

Ta gia tăng âm lượng câu hỏi.

Có thể nhìn ra sắc mặt của ta không hề có ý tốt, lần này hắn rất thông minh quyết định im lặng là vàng, thế nhưng đã quá muộn rồi.

“Đông Đông nè! ”

Ta ôn nhu hổng hẳn.

“Người không phải nói thích ta nhất sao? Lời nói của ta người hẳn là sẽ nghe chứ?”

Hắn cứng ngắc dời đường nhìn ra chỗ khác.

“Người đang nhìn gì đó?”

Im lặng.

“Không thềm quẩn người nghĩ gì! Mặc cho ta!”

Ta hét lớn một tiếng, mười ngón linh hoạt công kích toàn bộ khu vực miễn cảm nhất của hắn. Khiến hắn ngay cả tiếng cười cũng hỗn hển không ra sức.

Cười nhạo quần chữ T của ta tạo tác thì cho người ném cảm giác vì nó mà khóc!

“Thôi mà, bỏ ta ra đi ...”

Hắn muốn mở “ma trảo” của ta, lại bị ta ra chiêu chọc vào nách, khiến hắn ngay cả cười cũng nghẹn không phát ra được.

“Nói mau, nói mau!”

Ta bức bách hẳn.

“... Được rồi...”

“Cái gì?”

Cư nhiên nhanh như vậy đầu hàng?

Hắn bị ta đè bên dưới, gương mặt “tơi tả” hồng một mảnh, không biết có phải vì cười quá mức hay không mà cả mắt đều lấp lánh nước.

Ta thoáng cái như bị điện giật nhảy dựng lên.

“Đưa cho ta đi.”

Hắn hướng ta mở tay, ta có cảm giác mình đang mơ. Hắn nhỏ giọng nói rằng ta không đưa sẽ không mặc, ta hoàn hồn, lập tức quăng quần chữ T cho hắn.

Hắn đem nó ngắm nghía rất kỹ lưỡng, sau đó đứng lên, bàn tay hình như muốn kéo quần xuống, ta sợ đến mức cấp tốc xoay người đi.

Rõ ràng sống đến cái tuổi này, cái gì mà lớn mật hạn chế tuổi tác đều trải qua hết rồi. Chỉ cần cảm giác hắn ở sau lưng bắt đầu cở trăn trụi, trái tim a bắt đầu đập loạn nhịp. Mỗi nhịp đập đều như tiếng trống bên mang tai, thùng thùng thùng. Ta không biết cứ duy trì thế này có bị lên mạch máu não hay trúng gió ngất đi hay không nữa.

“Cái nào phía trước?”

Âm của hắn ở phía sau, hoàn toàn trong sáng ngây thơ.

Ta khó chịu bưng trái tim, quả thực sắp nôn ra một đồng máu đó, người biết không!!!

“A, đại khái chắc là như vậy đi.”

Hắn lăm bằm lăm bầu, sau đó nói:

“Được rồi, người có thể quay lại.”

Ta lại vào thời khắc này do dự nửa ngày. Trong ngực thiên sứ và ác ma từ lâu đã chém giết nhau đến huyết nhục không rõ.

Ta cắn răng, lại cắn răng, rốt cục quyết định.

“Tốt nhất vẫn quên đi. Ha ha.”

“Cái gì?”

Âm thanh của hắn rất hoang mang.

“Ta nói, quên đi. Ai nghĩ đến nam nhân lại đi mặc quần chữ T chứ?”

Ta hi vọng lúc này lưng của ta sẽ thể hiện hình ảnh bản thân rất tiêu sái.

“Ta giỡn thôi. Người nhanh một chút, mặc quần vào.”

“Người nói quần, thì cái này làm thế nào đây?”

Tay Lục Bách Đông từ sau lưng ra thò ra. Ta quay đầu nhìn thấy ngón trỏ hấn treo vắt vẻo cái quần chữ T tai họa kia.

Trong nháy mắt, toàn thân cao thấp lông tơ của ta đều dựng đứng.

Chẳng lẽ ... Hấn bây giờ căn bản bây giờ đang cởi truồng hưởng gió?

Nghĩ đến đây, da đầu ta tê dại, nửa người dưới không khống chế được nổi lên phản ứng sinh lý.

Hấn lại vào lúc này nắm vai ta, cường ngạnh kéo ta quay lại. Ta phản xạ nhắm chặt hai mắt, miễn cưỡng nửa dựa vào khe sáng giữa mắt rình coi tình hình hiện tại.

“Ta lừa ngươi thôi.”

Hấn khê cười.

Ta mơ hồ thấy được trên mặt hấn mỉm cười vì quý kẻ thành công, quần áo hầy còn mặc chỉnh tề trên người. Ta trợn trắng, không nói nên lời xác nhận một lần nữa là bản thân có hoa mắt hay không, hấn thật sự là toàn thân trên dưới đều đang mặc quần áo hết sức “thanh niên nghiêm túc”.

Ừ. Hấn thực sự chơi ta một cú quá thâm nho!

“Người đó, tiểu quỷ phiên toái.”

Ta là đại nhân, không chấp trẻ nhỏ. Ta là đại nhân ...

Tự niệm trong lòng câu này một trăm lần rồi cười cười vỗ trán hấn. Người ta sau một hồi dồn nén còn hơn chơi trò tàu lượn siêu tốc, toàn thân bủn rủn.

Người anh em đang bùng bùng bùng khí, đột nhiên xẹp xuống không một miếng tấm hơi. Ta nghĩ thêm vài

lần như vậy, bảo đảm không bắt lực mới là lạ! Ta vờ lơ đãng vuốt trái tim “già yếu”. Bên trong có cảm giác khó tả, mãi cho đến khi ta phát hiện mới hiểu được rằng thì ra là loại cảm giác chờ mong, rồi sau đó là hụt hẫng.

Ta đang chờ mong điều gì đây? Phải chăng chỉ là chờ đợi khoảnh khắc kinh diễm hấn mặc cái quần đó vào? Không, hình như không đơn giản là thế ...

Hấn đem bàn tay ta đang đặt trên ngực kéo xuống, nhẹ nhàng cười:

“Nếu như là Thiên Thu mặc, ta rất muốn nhìn.”

Ta “bụp” một phát, mặt liền đỏ. Thẹn quá thành giận nắm quần chữ T quăng lên đầu hấn.

Ta kỳ thực sợ nhất, chính là như vậy.

Mỗi một phản ứng của hấn so với trong suy nghĩ của ta đều không giống nhau. Mỗi một lần, hấn đều khiến ta có cảm giác là tự mình đa tình, cuối cùng bị người ta chơi cho một vố đau điếng rồi biến thành kẻ ngu ngốc.

Hiện tại như vậy, trước đây cũng như vậy. Có lẽ, mãi mãi ta cũng không thể dự kiến được hành động hay suy nghĩ của hấn.

Hấn đối với ta, luôn có một phần không thể nào nắm bắt. Cho dù hấn năm tuổi, hai mươi lăm tuổi, đều vậy cả. Ta là một người ngu ngốc, đúng không?

Ta băn khoăn, rốt cuộc cảm giác của ta có phải là thích hay không? Nhưng ta không thể khẳng định đáp án này, ngay cả phán đoán mơ hồ cũng không thể làm được.

Ở trên người hấn, tất cả kinh nghiệm và trực giác mà ta từng dùng trong quá trình thân kinh bách chiến đều mất đi tác dụng. Tình huống giống nhau, rõ ràng khi là người khác thì dễ dàng có thể đoán ra, nhưng đối với hấn lại trở nên không thể lường được.

Cứ bị xoay vòng vòng như vậy, ta thấy bản thân mình thật kém cỏi. Như đang đem phần yếu ớt, ngu ngơ nhất của mình bày ra trước đối phương, để đối phương cười nhạo.

Ngay cả như vậy, ta vẫn cảm thấy thích. Thích đến ngay cả cảm giác từng bị thất tình thống khổ đến nhường nào cũng nhớ không ra.

Vậy ta đúng là xứng đáng, ngu ngốc!

Tóc của Lục Bách Đông chính thức dài qua nửa lỗ tai rồi. Kể luôn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt như A Dịch cũng không thể nhận được nữa cảnh cáo ta, nếu không mang Lục thiếu gia đi cắt tóc, ta tháng này không cần lấy tiền lương nữa.

Ta nghĩ hẳn thực sự rất rối rời mà đi xen vào việc của người khác. Thế nhưng bị khuất phục trước dâm uy của lão bản là hẳn, ta “ngoan ngoãn” mang theo Lục Bách Đông đến tiệm uốn tóc.

“Thiên Thu, hẳn là ai vậy?”

Tiểu Lục là nhà tạo mẫu tóc cùng ta giao tình rất tốt, hẳn lên tiếng nói hỏi ta về người lạ đang đứng sau lưng. Ta trấn an sờ sờ gò má hẳn.

“Hẳn là biểu đệ của ta. Nhớ kỹ, cắt cho hẳn suất một chút.”

Nghe ta nói, y trái lại neho neho đôi mắt nhỏ. Chân rảo xung quanh ghé mà xem xét Lục Bách Đông.

“Thì ra hẳn là cái người biểu đệ gần đây đến ở cùng người.”

Y oán hận nói, không nhìn ta vừa mới hộp ngum nước thông cổ chưa kịp nuốt xuống đã muốn phun ngược ra ngoài.

“Ta thấy hẳn cũng chả có gì đặc biệt.”

“Ê, ai nói với người ta và hẳn có gì đó với nhau?”

“Đương nhiên là tên A Dịch kia.”

Hẳn cầm giận vò đầu Lục Bách Đông. Lục đạo có vẻ lớn, ta lo y không biết có vò tới mức tróc da đầu Lục thiếu gia không nữa.

“Người tin A Dịch, hay tin ta đây?”

Ta dè dặt bàn tay gần như muốn nổi cả gân xanh của y, ôn nhu nói:

“Ta đã nói, hẳn là biểu đệ của ta rồi.”

Từ trước đến giờ, Tiểu Lục vẫn luôn tin tưởng cách làm người của ta. Đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

“Dám gạt ta, người nhất định phải chết.”

Y nói lầm bầm, động tác của ngón tay rất cực cũng chịu nhẹ nhàng hơn.

Chuyện hắn là hiểu đệ ta, là sự thật, ta không hề lừa y. Ta cười cười vì chuyện thật một nửa này, đang muốn hỏi Lục Bách Đông bị nắm có đau hay không, lại phát hiện hắn đang trừng ta.

“Làm sao vậy?”

Ta không hiểu nổi hành động này nên hỏi hắn. Hắn nhìn đi chỗ khác.

Mặc dù Tiểu Lục rất khả ái, nhưng cũng là người rất ồn ào. Ta lại phải nghe hắn lầm rầm. Vì vậy tranh thủ lúc hắn gọi đầu cho Lục Bách Đông ta trốn đi. Lâu rồi không nhàn nhã như thế, ta đi dạo qua mấy cửa hàng nhỏ, mua một đồng vật phẩm nhưng còn dùng vào việc gì thì ta chưa biết.

Sau ta vào một cửa hàng trang sức mới mở, thiết kế đơn giản, vách tường sơn màu đen treo trang sức biểu diễn. Từng loại trang sức đều có sắc trắng rất sành điệu đúng chuẩn hàng hiệu. Ta xem một sợi dây khắc không phải tiếng Trung.

“Đây là chữ nước nào?”

“Tiếng Đức.”

Cửa hàng trưởng trông rất hồ báo trả lời ta.

“Muốn đọc thì như thế nào?”

Ta tùy ý chỉ một món hỏi.

“Ta không biết.”

Hắn rất có cá tính đáp.

Ta cười cười, hơi khom lưng xem qua hết. Những vật phẩm trang sức thiết kế và cửa hàng trưởng đều rất giống nhau, rất có cá tính, tên cũng rất thú vị, như là “Tên khốn nói không nên lời”, “Nghịch chuyển thất tình”, cuối cùng ta dừng lại ở “Ta không cho người đi”.

Thiết kế rất đơn giản, hai bụi gai màu đen quấn quít vào nhau tạo thành chiếc nhẫn.

“Cái đó, toàn thế giới chỉ có một.”

Điểm trường sau lưng ta nói thêm, ta chỉ cười.

Trở lại cửa hàng, kiểu tóc của Lục Bách Đông đã hoàn thành trăm phần trăm.

“Không nghĩ tới hần cũng coi như ra hình người.”

Tiểu Lục cầm giẻ dùng bàn chải chải tóc trước mặt Lục Bách Đông.

“Dáng dấp còn có thể chấp nhận, nhưng chỗ kia ...”

Ta không hỏi Tiểu Lục cái kia ai là ai, ta chỉ thị nhìn Lục Bách Đông.

Tóc ngắn khiến ngũ quan hần vốn đã đẹp thoáng chốc còn sáng rực rỡ. Mặc dù gương mặt còn trong trạng thái nghiêm, nhưng không khác gì ảnh trên tạp chí. Người trong điểm người đều đang nhìn hần. Ý thức được điểm này, ta đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái, nhanh chóng hồi thúc chúng ta về nhà ba.

Đi ra khỏi tiệm không bao lâu, cổ tay của ta đã bị kéo lại, ta phản xạ tính quay đầu lại.

“Người làm gì vậy?”

“Ta ghét người như vậy.”

Hần nhúu mày.

Đại khái bởi vì cắt tóc, vẽ mặt hần mắt hững còn được tặng tiền bội phần.

“Ghét ta như thế nào?”

Ta không biết rõ ta đã làm gì khiến Lục thiếu gia ghét.

“Hay đối với người khác cười và cùng người khác có bí mật.”

Hần nắm cổ tay của ta rất chặt, chặt đến mức ta cảm thấy đau nhức.

“Người chỉ có thể đối với như ta vậy.”

Hắn nói xong lúc, nhìn chăm chăm ta, làm hại mắt của ta không biết nên nhìn đi đâu. Tình cảnh như thể tựa hồ có điểm cổ quái, như thể thông báo ngay thơ với người mình thích, khiến cho ta mặt đỏ tím đập. Một lát sau, ta mới “ác” một tiếng xem như đồng ý đi.

“Ta muốn người nói – Tốt, ta đồng ý.”

Hắn yêu cầu.

“... Tốt.”

Tốt cái gì?

Hắn rất cục hài lòng hai mắt cười cong cong.

“Vậy chúng ta đi ăn gà chiên đi.”

“Ác ... Tốt thôi.”

Rốt cuộc tại sao cuối cùng sự việc được nhảy từ thông cáo sang kết luận đi ăn gà chiên?

Ta một bên không thể cắt nghĩa nổi, một bên lại không nhịn được cười rộ lên.

Hắn quay đầu lại nhìn ta, rõ ràng là không biết ta đang cười cái gì, nhưng vẫn cười theo ta, ngu ngốc.

Ta dưới đáy lòng mắng thầm, sau đó dắt tay hắn.

Bàn tay truyền tới hơi nóng rực mà chân thực. Nếu hắn luôn luôn có thể như vậy, nắm lấy tay ta thì thật tốt.

Lúc đó, ta sẽ thật sự thật lòng mà thốt lên từ, “Tốt” với hắn.

28. Chương 28

Qua cái miệng rộng của Tiểu Lục tuyên truyền khiến hiện tại bất kể có phải là bạn ta hay không đều biết “dung nhan” của biểu đệ ta vương trôn méo mó như thế nào.

Ở trong giới này mà nói, diện mạo của nam nhân cực kỳ quan trọng, cực kỳ được để tâm.

Mấy người vốn là FA đã lâu, vắng vẻ tịch mịch bắt đầu vừa dụ dỗ vừa dọa dẫm ta đem Lục Bách Đông giới thiệu cho bọn họ, còn không trên đường “vô tình” đụng trúng cũng nhiệt tình chào hỏi.

A Địch khuyên ta “Tới cũng một dao mà lui cũng một dao” thì thà “nhất cự li, nhì tốc độ” mang Lục Bách Đông đưa ra ánh sáng, bọn chúng tấn công như vũ bão mà không suy suyển thì giang hồ sẽ không còn dậy sóng nữa.

Ta tựa như một đứa trẻ dấu trong tay là cây kẹo que mà mình thích, luôn luôn bất an rằng bị người khác liếc mắt thấy rồi cướp mất, càng muốn dấu đi hơn.

Ta cũng biết bản thân lẽ ra đã trưởng thành, không nên tồn tại loại suy nghĩ trẻ con như vậy nữa. Nhiều ngày sâu, ta cuối cùng cũng muốn bước một bước qua hàng rào tâm lý này bằng cách đem Lục Bách Đông ra trước công chúng.

Ở bước vào quán ba, ta dặn dò Lục Bách Đông không được uống rượu, nếu như bị sờ sảng thì hẩn nhất định phải ra sức phản kích, không phải cứ chạy ào ào đến bên cạnh ta rồi thôi.

Hẩn cái hiểu cái không gạt đầu, vì không biết đám người như lang như hổ tịch mịch vì thiếu nam tử kia có bao nhiêu thèm khát.

Quả nhiên gương mặt Lục Bách Đông rạng rỡ tiến vào thì toàn bộ ghế lô lập tức như bị bom nguyên tử oanh tạc, rầm rầm rầm liên tục nổ tung. Mấy âm thanh mang tính sủng ồng thể này khiến hẩn sợ đến mức nép sau lưng ta.

Đám nam nhân đói khát lập tức sửa lại biểu tình một “hảo ca ca”, ý đồ hèn hạ liên tục chúc rượu muốn chúc say hẩn. Ta lôi A Địch, Tiểu Lục vì hẩn mà đỡ một vòng rượu mời, bắt đầu cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không thể làm gì hơn là tạm thời lôi Lục Bách Đông chui vào toilet tránh nạn.

“Người có khỏe không?”

Trong WC, ta rửa mặt xong, cũng tương đối thần thanh khí爽.

“Hoàn hảo, nhưng mà chúng ta chờ một chút nữa hẵng quay lại.”

Ta nói.

Nếu như bây giờ trở lại, ta chắc chắn sẽ bị đám sài lang hổ báo đó oanh tạc thêm một vòng, bao tử tâm can của ta liên tục tiếp chiêu như vậy rất “ngược thân”.

Tay của Lục Bách Đông đưa đến gần, đầu ngón tay hơi lạnh vuốt lên gò má của ta đang nóng lên, cảm giác thật thoải mái.

“Nhưng mặt của người rất đỏ.”

Hắn lo lắng nói.

“Không có vấn đề gì đâu. ”

Ta kéo tay hắn xuống.

“Ta dẫn người đi đến quầy bar khác đổi không khí.”

Ta cất bước, vừa mới nói không thành vấn đề thì hiểu được điểm không ổn, hiện tượng say rượu không hoàn toàn lui đi khiến ta chân này đá chân kia một chút, không cẩn thận đụng vào người một nam nhân.

“Xin lỗi.”

Ta vội vàng xin lỗi, nghe thấy ngữ điệu của nam nhân hơi cao lên, ừ một tiếng.

Âm thanh có điểm quen tai, ta nghi ngờ ngược lên, đã nhìn thấy Neil.

Đài Bắc thực sự một đô thị rất nhỏ. Trong lòng ta chậm rãi cảm thán, một bên cố nặn ra nụ cười xã giao.

Từ ngày đó, ta không còn gặp Neil nữa. Hiện tại hắn vẫn phong độ như trước, mời ta và Lục Bách Đông đi uống rượu. Chỗ này so với đám đông đói khát kia thực yên ắng, nhưng cũng vì ít người ngồi nên cảm giác hơi hơi căng thẳng.

“Ta không nghĩ đến lại gặp người ở đây.”

Ta tùy ý đổi trọng tâm câu chuyện.

“Đôi khi ta sẽ đến đây cùng bạn bè để thả lỏng một chút.”

Động tác hần thật ưu nhã lắc lắc nhẹ ly rượu.

“Còn người?”

“Lý do cũng giống người thôi.”

Ta cười cười.

“Có một đám người quen gần đây, nếu như người có hứng thú, ta có thể dẫn người đến trò chuyện với họ.”

Ta uống một ngụm rượu để kết câu. Sau đó liền vội vã nhìn về phía Lục Bách Đông.

Hắn nghiêng đầu nói chuyện cùng bạn của Neil, đó là một nam nhân có bề ngoài rất xinh đẹp. Tuy rằng rất đẹp, lại mang đến cảm giác không ổn, ta nghĩ có lẽ vì cảm của người đó cũng quá nhọn đi.

“Bạn trai người sao?”

Đại khái vì phát hiện được hướng ta quan sát, Neil hỏi ta. Ta chần chờ một chút, sau đó gật đầu.

“Đại khái loại quan hệ tương tự như vậy.”

“Đại khái?”

Ta không trả lời vấn đề của hắn, vì ta thấy Lục Bách Đông đang bắt đầu mân mê môi. Ta biết có chuyện gì không ổn đã xảy ra, hắn luôn luôn dùng loại hành động này khi có người lạ làm điều gì đó không tốt với hắn.

“Neil, người không giới thiệu một chút về bạn người sao?”

Ta cười, dùng cằm chỉ chỉ.

Hắn để ý tới, khẽ gật đầu, nhưng ngay trước khi hắn mở miệng, ta nghe bạn hắn nhỏ giọng nói, nhưng câu chữ rất rõ ràng:

“Có gì hay ho đâu, thì ra là người ngu ngốc.”

Trong nháy mắt, máu trong người ta như chảy ngược, ta tự thuyết phục mình bình tĩnh vì có khả năng nghe nhầm. Tiếp theo lại thấy người kia vừa cười vừa nói với Neil:

“Người này bại trong tay một kẻ trí năng còn không phát triển đầy đủ, thật là ...”

Ta để hắn nói cho hết lời. Sau đó đứng lên, mang ly rượu hãy còn sóng sánh hắt thẳng lên mặt của hắn.

29. Chương 29

Ngày hôm đó chúng ta chia tay nhau với bầu không khí chẳng hề vui vẻ.

Ta không hỏi Lục Bách Đông ngày rốt cuộc phát sinh chuyện gì, hắn cũng không chủ động nói cho ta biết.

Thế nhưng chỉ cần dùng mắt quan sát cũng nhìn ra được, hắn kể từ ngày đó bắt đầu thay đổi, rầu rĩ không vui.

“Nếu như để ta biết tiện nhân kia là ai, ta tìm người đánh hắn thành đầu heo.”

A Dịch nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu như thời gian có thể quay lại, ta nhất định sẽ xông lên trước cho hắn một cái tát như trời giáng.

Lục Bách Đông thậm chí không còn hí hoáy ngồi vẽ nữa. Nhiều lúc ta biết rõ hắn nhìn ta nhưng cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi. Kết quả kẻ bị ngược tâm thành ra chính ta, mỗi lúc một khó chịu, ghen muốn trào máu rồi đây.

Buổi tối nọ, ta mang hắn vào phòng khách, đặt chai rượu trước mặt, gạt hắn uống.

Hắn hỏi ta muốn làm gì, ta chỉ trấn an vỗ vai hắn, nói ngoan ngoãn uống là được. Đợi khi rượu vơi được kha khá, Lục Bách Đông mặt vẫn chưa hồng nổi một chút, còn ta mỗi lúc một hoang mang.

“Người làm sao vậy?”

Hắn vuốt mặt ta, nhiệt độ bàn tay hơi lạnh lạnh.

“Người có chuyện muốn hỏi ta phải không?” Ta nhìn hắn.

Hắn buông tay, không nói.

“Nếu như người hỏi, chuyện gì ta cũng sẽ nói cho người biết cả.” Ta nói.

Chỉ cần hắn muốn biết, ta chuyện gì cũng sẽ nói. Hắn không cần bày ra biểu tình như vậy, lòng ta thật sự rất khó chịu.

Thật lâu sau, hắn không nói gì. Ngay lúc ta nghĩ hắn kiên quyết không hé miệng, thì đột nhiên hắn nắm lấy tay ta.

“... Người sẽ chán ghét ta sao?”

“Vì sao ta lại chán ghét người?”

“Bởi vì ta ngu ngốc.”

Câu nói của hắn như một cây kim, mạnh mẽ ghim thẳng vào phần mềm mại nhất trong lòng ta. Tiệm nhân kia, sự căm hận của ta với hắn không chỉ dừng lại ở chuyện đánh đấm bình thường có thể thỏa được. Ta quý trọng Lục Bách Đông, thậm chí bị người khác liếc mắt một cái cũng không thể chịu được, cư nhiên lại bị lời nói tào lao này của hắn tổn thương đến nhường này.

Ta càng hối hận hơn vì trước đây không ra tay tấn cho hắn một trận đến cha mẹ nhìn còn không ra.

“Lục Bách Đông”, ta nhìn vào mắt hắn, trịnh trọng nói:

“Người không phải ngu ngốc, người chỉ là quên mất sự tình trước kia. Một ngày nào đó, người sẽ nhớ ra toàn bộ.”

Đúng vậy, khi đó những chuyện bao gồm có ta, hay không có ta, người cũng sẽ nhớ thật rõ ràng. Liệu lúc đó, người có còn sợ ta chán ghét nữa không? Hay ta mới chính là kẻ sợ người chán ghét?

Sau đó, có thể lại một lần nữa rời xa ta.

Khi ta phát hiện bản thân bắt đầu thích hắn, chính là thời điểm học cấp hai.

Tứ chi của ta và Lục Bách Đông vô tình tiếp xúc, ta cương. Hồi tưởng lại, ta cũng không đến nỗi kinh ngạc, chẳng qua cảm thấy, a, nguyên lai là như vậy a.

Nghĩ đến trước đây ta với chi tiết nhỏ nhặt này lại bỏ qua thật sơ sót, sau này ngẫm nghĩ, hiểu ra thì đã muộn.

Dần dần lún sâu, dần dần vây hãm. Dần dần biết thành kẻ phản ứng thật ngu ngốc.

Ta đối với phụ nữ không có phản ứng, lại quan tâm Lục Bách Đông quá độ. Ta thích hẳn chỉ đối với riêng mình ta thân thiết, nghĩ hẳn sẽ kết giao với phụ nữ, lòng ta khó có thể chịu đựng được rồi.

Khi phát hiện tình cảm của ta như vậy, ta có thể khẳng định tính hướng của mình.

Có thể vì bên người không có đối tượng cùng tính hướng, nên ta mới đối với phần tình cảm thân thiết giữa anh em họ mà ngộ nhận là tình yêu chăng? Ta nghiêm túc vùi đầu ở thư quán, bí mật xem sách viết về quan hệ đồng tính của thanh thiếu niên, phần nào tự thuyết phục mình về cảm giác này với Lục Bách Đông.

Như vậy, chỉ cần ta có bạn trai, ta sẽ đối với Lục Bách Đông không còn những ý nghĩ kỳ quái gì nữa, đúng không?

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, ta nhanh chóng cùng bạn trai đầu tiên kết giao.

Bạn trai đầu tiên của ta, kỳ thực không có phát sinh loại quan hệ quá mức mật thiết, đến bước cuối cùng. Ta nhớ người bạn học này phần lớn thời gian đều xấu hổ mỉm cười.

Thời gian trải qua cùng hẳn rất dễ chịu, an ủi cho nhau cũng rất thoải mái. Nhưng mà nhiều hơn nữa không hề có. Mới gặp gỡ còn thấy mới mẻ, nhưng sau này lại thấy mệt mỏi.

Ta nhớ rõ lúc hè sắp đến, vừa sau một tuần nghỉ xuân, ta mượn có từ chối hẹn hò, lại cùng Lục Bách Đông cả ngày vùi đầu ở trong phòng, mở máy điều hòa nằm phởn phơ.

“Bạn gái người thấy người cứ như vậy, sẽ đá người cho coi.”

Hắn đôi khi sẽ khuyên ta, sau đó bị ta cười mắng là tiểu quỷ mà đi lo chuyện đại nhân.

Có một ngày, sau mười hai giờ trưa, ta nhàm chán lật xem tranh châm biếm, chợt phát hiện Lục Bách Đông không lên tiếng, nhìn lại, mới phát hiện hẳn nằm ở giường, đang ngủ.

Tướng ngủ của hẳn vẫn thật ngoan ngoãn, không xoay tới xoay lui, không nói lảm nhảm, càng không có trò chảy nước miếng làm ướt nệm chăn.

Ta lẳng lặng nhìn hẳn một hồi, đang muốn giúp hẳn đắp chăn, phát hiện vạt áo hẳn bị vén lên, dưới rón ản hiện là quần lót, cảnh tượng thông thường như vậy lại khiến ta trong nháy mắt cương.

Ta không biết ta rốt cuộc thế nào. Có phải bị bệnh hay không?

Rõ ràng đã có bạn trai, nhưng vẫn là dễ dàng đối với người khác có phản ứng. Huống chi người khác này, còn là Lục Bách Đông, cùng nhau lớn lên, ta và hắn chỉ có thể cho phép tình thân tồn tại, không khả năng có loại cảm xúc khác, tại sao loại cảm xúc cấm kỵ này có thể xuất hiện?

Vì vậy ta bắt đầu gây chuyện với Lục Bách Đông.

Ta cự tuyệt lời hắn mời, ta không nói chuyện với hắn, trọng tâm cuộc sống của ta bắt đầu học cách phải xoay xung quanh bạn bè và bạn trai. Nên ta đã quên mất ngày hắn tốt nghiệp.

Nhưng cuối cùng, ta vẫn không thể làm triệt để hoàn toàn.

Lục Bách Đông cùng máu thịt của ta khấn khít như một khối. Nếu như ta tổn thương hắn, chính ta cũng đau đớn không thôi.

Tại buổi lễ tốt nghiệp của hắn, ta mang theo hoa hướng dương, mang theo quyết tâm của ta đến gặp hắn.

Hắn vĩnh viễn sẽ không biết, một khắc kia, ta đã quyết định ta sẽ không trốn tránh.

Ta chia tay bạn trai, bốn năm, Lục Bách Đông trở thành trung tâm cuộc sống của ta.

Kỳ thực ngẫm lại rất kỳ diệu, rõ ràng bốn năm dài như vậy, thế nhưng hồi tưởng thật dễ dàng, chỉ cần một câu nói ngắn gọn đã đủ bao quát.

Bốn năm kiên trì, bốn năm yêu thương, bốn năm nỗ lực, trong lúc đó, từng có quãng thời gian ta muốn bỏ cuộc. Nghĩ yêu đơn phương như vậy, rốt cuộc hội được cái gì? Nếu ta nói ra, mất đi cuộc sống hiện tại, hắn phản ứng kịch liệt thì ta biết phải làm thế nào?

Mỗi lần muốn mở miệng, lại cảm thấy sự kinh hoàng từ tận trong tâm can. Đơn phương thâm mến, tình cảm lớn lên, nỗi sợ cũng lớn dần theo, dũng khí lại dần dần bị bào mòn. Khiến ta trở nên ngờ vực vô căn cứ, sợ trước lo sau, bất an, thống khổ, không dám làm bất cứ thứ gì. Thậm chí, có thể xem là ta hèn nhất đi.

Nhưng mỗi lần ta muốn buông tay, hắn luôn luôn cho ta hi vọng.

Rõ ràng không thích cùng người khác tiếp xúc thân thể, lại luôn luôn thích ôm ta làm nũng.

Nói chuyện với người khác thời gian biểu tình lãnh đạm như vậy, khi nhìn ta lại luôn luôn mỉm cười.

Hắn cho ta rất nhiều điều đặc biệt, ta biết trong lòng hắn, ta và người khác là bất đồng. Khiến ta càng chờ mong, ta thử so sánh với những người kia bản thân mình có bao nhiêu phần trăm cơ hội, sau đó trực giác

cho ta biết, hẳn thực ra không khả năng đối với ta có loại cảm xúc khác thường như ta đối với hẳn.

Ta đã từng tự hào về trực giác “thấu lòng người” của mình cỡ nào, giờ đây chính nó lại đang đóng băng phần còn lại của trái tim ta.

Hắn khi lên cấp ba, vẫn như trước, một vàng thái dương sáng chói. Khi dòng người nhốn nháo bu xem hẳn đã tản đi bớt, hẳn nắm lấy tay một nữ sinh đi tới trước mặt ta.

“Thiên Thu, đây là bạn gái của ta.” Hẳn nói.

30. Chương 30

Chuyện cũng đã trôi qua được mười năm rồi.

Chắc vì đã qua lâu như vậy, nên tâm tình lúc đó khi hồi tưởng lại, cảm thấy rất bình tĩnh, rất lạnh nhạt, tựa như một người thứ ba đang kể câu chuyện của một kẻ ngu ngốc nào đó. Đại khái cho dù có bị tổn thương, hôm nay cũng hoàn toàn liền sẹo.

Lục Bách Đông hỏi ta:

“Sau đó thì sao?”

Sau đó, một khoảng thời gian ta và hẳn không nói chuyện với nhau.

Từ đầu là ta đơn phương, thế nhưng dần dần, sự lãnh đạm này biến thành song phương.

Ta nghĩ hẳn khi đó cũng hiểu được chuyện ra sao, mười sáu tuổi không có khả năng đối với chuyện này hoàn toàn không biết. Hẳn có thể đã biết được điểm “tàng giấy mỏng” đó, nên mới trở nên xa cách ... Hẳn vẫn tốt bụng, vẫn dịu dàng, dùng thái độ như vậy đối đãi với ta vì nghĩ rằng ta sẽ chịu không nổi.

Năm ấy mùa hè, kết quả thi cử của Lục Bách Đông không tốt. Ta không biết vì cô bạn gái kia hay bởi vì ta.

Mà ta cũng không có cơ hội hỏi hẳn.

Ta và hẳn chiến tranh lạnh từ mùa hè tới mùa thu, lại từ mùa thu tới mùa đông. Rõ ràng ở dưới cùng một mái nhà, lại có thể xem như không thấy, mang đối phương coi như không khí.

Mẫu thân đại nhân vỗ ngực bảo rằng vì bầu không khí chung của gia đình, không thể không tự mình đề xuất bản thân làm trung gian, nói chuyện với ta vài lần. Muốn ta chủ động làm lành với Lục Bách Đông. Kỳ thực ta cũng muốn làm hòa với hắn, chỉ là cảm thấy quá khó khăn.

Rõ ràng ở bên nhau đã từng vui vẻ như vậy, tốt như vậy. Vẫn có thể có một ngày không nói với nhau một lời, trở thành kẻ xa lạ.

Năm tiếp theo, lại một mùa xuân nữa đến, mẫu thân đại nhân nói với ta rằng Lục Bách Đông sẽ rời đi. Ta nghĩ đây là cái cơ hội, nhưng bản thân lại quá sĩ diện. Nội tâm ta giãy dụa cho đến ngày cuối cùng.

Ta nhận được một tin nhắn, đến từ Lục Bách Đông.

“Chuyện xảy ra sau này, ta đã ở công viên kể cho người rồi.”

Ta nhìn hắn, hắn cau mày, không biết nghe có hiểu hay không.

“Người nói người quên những chuyện này rồi?”

Hiển nhiên hắn còn nhớ rõ những chuyện ta từng kể.

“Đúng vậy.” Ta cười cười.

Lời hứa hẹn chúng ta sẽ không bỏ lại đối phương, chúng ta đã cùng một chỗ dù trong thời gian ngắn ngủi.

Tình cảm lưu luyến như thế rốt cuộc kết thúc ở cuối mùa hè đó.

Khi mùa hè năm kết thúc, phụ thân của Lục Bách Đông tới. Hắn đến nhà và nói chuyện với mẹ ta thật lâu, sau đó được như ý nguyện mang theo con trai duy nhất của hắn trở lại Nhật bản. Từ đầu tới đuôi, Lục Bách Đông không hề chống cự.

“Vì sao?”

Hắn hỏi ta, ta chỉ cười khổ.

“Ta cũng không biết.”

“Sau đó chúng ta không liên lạc sao?”

“Ừ, sau đó chúng ta không liên lạc với nhau nữa.”

Lục Bách Đông không nói. Chúng ta cùng nhau im lặng, ta cầm lon bia trong tay uống cạn.

“Người có khóc không?”

Hắn hỏi ta, thận trọng, trái lại khiến ta bật cười.

“Ta đã khóc cực kỳ thê thảm nha.”

Dù sao là lần đầu tiên trong đời thất tình, nếu như không thảm thiết khóc lớn một hồi, sẽ có lỗi với bốn năm ta đã kiên trì yêu đơn phương hắn.

Thế nhưng Lục Bách Đông nhưng không cười. Hắn chỉ nhìn ta, rất nghiêm túc, sau đó nói:

“Ta sẽ không để cho người khóc.”

Ta không biết một câu nói kia của Lục Bách Đông có bao nhiêu nghiêm túc, ta thậm chí còn không biết hắn rốt cuộc có hiểu hay không lời hắn nói đại biểu cho ý nghĩa gì.

Tên A Dịch to mồm từng hỏi ta đã làm chuyện kia với hắn bao giờ chưa, lần này ta không trả lời được.

Ta đối với hắn không cần hoài nghi đúng là thích, nhưng ta không biết hắn đối với ta như thế nào. Tình thân sao? Hay là tình yêu? Hắn rốt cuộc mang ta đặt ở nơi đâu? Hắn liệu có hối hận hay không, nếu một khi hắn khôi phục được ký ức.

Ta nghĩ hắn trong thời điểm hiện tại, cái gì là thích còn không biết rõ nữa kìa. Nói gì đến yêu đương luyến ái.

Hắn đối với ta ôn nhu như thế này, lại để cho ta sa vào. Ta nghĩ như vậy thì đã tốt rồi, không có vấn đề gì. Đôi khi cứ giả ngu ngốc như thế, không suy nghĩ nhiều đến một số thứ, không băn khoăn, thoải mái hơn.

Khi ta ra được quyết định như vậy, thì vào buổi sáng ngày ta được nghỉ, hắn đột nhiên cố sức mang ta đánh thức.

“... Làm chi vậy?”

Ta giả chết dùng gối che kín đầu.

Hắn giật hai ba cái đã tịch thu gói của ta, cười cười rồi kéo ta lên.

“Rời giường, chúng ta đi hẹn hò.” Hắn nói.

31. Chương 31

Ngày nghỉ quả nhiên khác ngày bình thường, đi dạo trên phố thì đường xá vắng vẻ, ngay cả nơi luôn luôn náo nhiệt như rạp chiếu phim cũng có điểm tịch liêu. Cho dù thế, Lục Bách Đông vẫn dễ dàng trở thành tiêu điểm của quần chúng.

Hắn đứng trước biển quảng cáo phim sắp chiếu, vùng xung quanh lòng mày hơi nhú lại, mang theo khí chất ưu buồn khiến người khác cảm thấy vừa gợi cảm vừa khiến người khác yêu thương. Ta chú ý mấy nữ sinh len lén lấy điện thoại di động chụp hình hắn, ta thực sự rất muốn biết nếu họ nhìn thấy bản chất thật của người trước mắt thoát nhìn tuy u buồn, lại cực kỳ mê phim hoạt hình và phim hài rẻ tiền, các quý cô đây sẽ phản ứng là thế nào nhỉ?

“Ta mua vé xem phim này nhé.”

Ta đi tới cạnh hắn, chỉ vào tựa phim hoạt hình.

Hắn khổ sở nói, “Nhưng cái này cũng hay nữa.”

“Cái kia giới hạn tuổi, người không thể xem.”

Người mới năm tuổi thôi đấy.

Hắn không hiểu cái gì là giới hạn tuổi, ánh mắt chăm chú nhìn ta, đại khái không được ta đồng ý phim nên hơi mất hứng. Ta không có biện pháp, không thể làm khác hơn là mua nước có gas và bắp rang mà hắn thích.

Hắn thấy ta mua xong, mới còn ỉu xìu nay thay đổi một trăm tám mươi độ sang cao hứng cực kỳ. Ta mỉm cười nhìn hắn, hắn tay cầm ly nước có gas hút rột rột, tay nâng hộp bắp rang đầy ắp, cười đến hai mắt đều cong lên.

Toàn bộ rạp không bóng dáng một ai, đoạn quảng cáo trước khi chiếu phim thật lê thê. Ta không thích ăn bắp rang lắm, có thì ăn không thì thôi, hơn nữa mỗi lần lấy bắp rang ăn phần lớn là bị dính lên mặt của Lục Bách Đông còn nhiều hơn trong hộp, ta cũng không ngại, phải xuồng cho hắn.

“Thiên Thu.”

Trong bóng tối, hắn gọi ta, ta lơ đãng trả lời cho có lệ, hắn lại gọi, ta quay mặt sang chỗ hắn.

“Chuyện gì?”

Hắn không nói, bỗng nhiên cúi lại gần. Ta cảm giác khoe môi ẩm áp, sợ run vài giây mới phản ứng, thì ra là đầu lưỡi của hắn.

“Có bắp rang ở đó.”

Hắn vừa nói vừa liếm, không biết vì sao còn liếm đến phía trong miệng. Ta bị hắn liếm cảm thấy choáng váng, vừa muốn muốn cự tuyệt vừa muốn nghênh tiếp, hắn lão luyện đảo một vòng, giống như hải long nên nhẹ nhàng thối lui.

“Ngọt lắm.”

Hắn vuốt khoe miệng, nụ cười thỏa mãn xen lẫn ngu ngốc.

Ta lại bị châm lửa, “Ầm” một tiếng, xấu hổ đến mức ngay cả mắt cũng nóng lên.

Suốt một ngày, cả người Lục Bách Đông như trúng tà, vui vẻ đầy năng lượng.

Hễ bước đi liền nắm tay không rời, mặc kệ đi tới chỗ nào ta cũng cảm giác ánh mắt nhìn chòng chọc của đám đông. Ta rất muốn giả bộ như bản thân không hề mảy may bận tâm chút nào, nhưng điện lực năng lượng của hắn quá mạnh mẽ, giạt đến mức đuôi tóc ta giống như dựng đứng lên luôn.

Quanh mình chính đại cùng hắn đi như vậy, ánh mắt người qua đường sầm soi hai chúng ta không tài nào đếm nổi, hầu như đều là đổ kị hoặc ước ao, một số ít thì không thể tin nổi, chán ghét hoặc chúc phúc.

Ta nhìn trong gương, ta lớn lên cũng không đến nỗi là ma chê quỷ hờn, chỉ là đặt chung một chỗ với Lục Bách Đông không ít thì nhiều cũng có loại cảm giác tự ti bất đồng đẳng cấp.

Đi ra khỏi toilet, ta nhìn thấy người đàn ông xa lạ đang nói chuyện với Lục Bách Đông. Ta ngằm đứng đông tay nghe ngóng thì chỉ nghe được người nam nhân kia nhắc tới “Đi ra ngoài”, “Bằng hữu”, đại khái là nói chuyện gì?

“Ta có người trong lòng.”

Ta nghe Lục Bách Đông trả lời.

Ta hẳn cứ đường đường chính chính đi ra thôi, không biết vì sao lại chần chờ. Ta chỉ dựa vào tường, nhìn người đàn ông xa lạ vẻ mặt không cam lòng rời đi, lại nhìn qua Lục Bách Đông tiếp tục đứng tại chỗ chờ bóng dáng ta đi ra.

Ta không biết vì sao ta làm như vậy. Ý nghĩ chỉ cần bước ra cũng khiến cho bản thân sợ hãi hay sao?

Bởi vì khi bước ra, ta cực kỳ sợ hãi phải đối mặt với cái gọi là “người trong lòng” đó. Đối diện với cục diện không còn có thể mập mờ để trốn tránh tổn thương nữa.

Lục Bách Đông xoay đầu lại, hẳn thấy ta liền mỉm cười:

“Thiên Thu.”

Ta từ từ đi tới bên cạnh hắn, hắn lại dặt tay ta. Bàn tay rộng hơi lạnh lạnh bao phủ bàn tay ta. Ta hỏi hắn:

“Người người thích chắc là ta nhỉ.”

Hắn cười rộ lên, “Ta thích người, ” hắn lại suy nghĩ một chút, bổ sung thêm, “So với gà chiên còn phải hơn rất nhiều, rất rất nhiều cơ.”

So với gà chiên hơn rất nhiều, rất rất nhiều.

Ta lãnh tỉnh gật đầu, mới đi về phía trước được vài bước, đột nhiên cảm giác như không trọng lượng, lập tức ngồi xồm xuống đất.

“Thiên Thu?”

Bên tai ta truyền đến âm thanh lo lắng của hắn, ta hiện tại không có biện pháp đáp lại, cảm giác xấu hổ bao phủ toàn thân khiến ta muốn nổ tung luôn, không thể làm gì khác là làm đà điểu đem mặt chôn xuống đầu gối.

Hắn bàng hoàng ngồi xồm xuống, ngón tay hơi lạnh lạnh sờ gương mặt ta vốn nóng đến muốn cháy hai lỗ tai rồi đây, hắn nghi ngờ hỏi.

“Người như vậy là muốn ăn gà chiên sao?”

Người, đầu óc đúng là không thể không khiến ta muốn đập cho một trận, ngu ngốc!

Ta không giải thích được, chúng ta đành phải vác hai thùng gà chiên về nhà.

Ta không biết như chiếc hộp bị ta khóa xích nhiều năm, nay bị mở ra, tâm trí phảng phất như trở ngược lại mười năm về trước, cho dù Lục Bách Đông nói cái gì hay làm cái gì chẳng nữa cũng khiến ta xấu hổ đến đỉnh đầu muốn bốc khói.

So với ta không được tự nhiên, Lục Bách Đông hiển nhiên vẫn đơ, trơ chả hề mảy may lâm vào hội chứng “tình đầu”. Bầu không khí tốt như vậy, hẳn cái gì cũng không nói, chỉ biết không ngừng cướp giật gà chiên mà ta đang ăn.

“Này, ” ta hỏi hắn, “Tại sao hôm nay muốn hẹn hò với ta?”

“Bởi vì ta ở theo đuổi người mà.”

Hắn trả lời xong khiến ta thiếu chút nữa đầu lưỡi cũng muốn nuốt trọn.

“Theo đuổi, đuổi, đuổi, đuổi ta?”

Hắn ngoan ngoãn gật đầu.

“A Dịch ca nói là thích một người sẽ theo đuổi hắn, khiến hắn vui vẻ, như vậy hắn sẽ ở bên cạnh người, để người muốn làm gì thì làm.”

Đồ vớ em A Dịch, người rớt cuộc dạy Lục Bách Đông cái gì?

“Vậy người muốn bên cạnh ta, để, để làm gì?” Ta cà lăm.

“Ta muốn sống cùng với người.” Hắn nói.

Ta không nói, cúi đầu dùng khăn giấy từ từ đem ngón tay lau sạch sẽ, vì khăn không còn ra hình dạng, dứt khoát ném vào thùng rác.

“Ta, ta mặc kệ người.”

Ta nhỏ giọng nói.

“Người nói cái gì?”

Ta lặp lại câu trả lời, ta hôn hắn. Hắn như đóng băng khoảng một hai giây, ta nghĩ đã dạy hư hắn rồi, đầu lưỡi hắn uyển chuyển thành thạo trực tiếp xâm lấn vào trong khoang miệng của ta.

Ta còn rất nhiều thứ muốn dạy cho hắn.

“Thiên Thu?”

Âm thanh nghi ngờ của hắn từ trên đầu ta truyền đến.

Ta quỳ gối xuống chân của hắn, kéo khóa kéo xuống. Bên trong nội khóa vốn ẩn núp khí quan đã thức tỉnh. Ta dùng đầu ngón tay chạm đến, cảm giác nguyên bản mềm mại đột nhiên như được thổi phồng, trở nên cứng rắn mà còn co dãn.

Cảm giác thật kỳ quái. Như thực hiện được một nguyện vọng đã sắp hoàn toàn quên đi.

Ta đang mở một món quà vậy, chậm rãi kéo xuống quần lót của hắn, hắn không ngăn cản ta. Tính khí hoàn toàn cương cứng như vậy phô bày ra sự tồn tại của nó, chân thực đến mức khiến ta cảm giác đây mới chính là ảo giác.

“Thiên Thu.”

Hắn hô lên tên của ta, ta từ từ ngậm nó vào.

Vị đạo của hắn không nặng, chính loại vị đạo đặc trưng của hắn, ta không nói được, trong nháy mắt của ta suy nghĩ dần dần rõ ràng, đây không phải chỉ là giấc mộng. Ta chậm rãi di động, dùng đầu lưỡi chèn ép nó, ta nghe hắn thở dốc, tóc của ta bị hắn nhẹ nhàng nắm kéo.

“Ta muốn người.” Hắn nói.

Chúng ta nằm trên ghế sa lon hôn môi, ta dựa trên người hắn. Ngón tay của hắn như một con rắn, nhẹ nhàng luồn vào trong quần lót của ta, thâm nhập vào sâu hơn, ngón tay hơi lạnh lạnh chạm vào dương vật của ta.

“Của người thật nhỏ.”

Hắn bên tai ta vừa nói lời hạ lưu, đầu lưỡi liếm vành tai đang nóng lên của ta, toàn thân ta run rẩy.

“Ta muốn nhìn người.”

Hắn mỗi câu đều giống như mệnh lệnh, thôi miên ta. Ta chỉ cần đáp ứng nói được, hắn liền xoay người áp ta xuống dưới, hắn chậm kéo quần của ta lẫn quần lót đi xuống dưới.

Tính khí mất đi quần áo hàng ngày che đậy, xấu hổ bật ra. Ta theo bản năng lấy tay muốn che đi, hắn lại nắm lấy tay của ta, giật lại.

“Là như thế này phải không?”

Hắn hỏi ta, học phương thức ta vừa giúp hắn khẩu giao.

Động tác của hắn rất trúc trắc, không hề kỹ xảo, hàm răng thi thoảng cũng cọ trúng vào nó. Mặc dù như thế, ta vẫn cảm thấy thoải mái, thậm chí có điểm muốn khóc.

“Lục Bách Đông.”

Ta gọi hắn, hắn mơ hồ ừ một tiếng, khí quan từng bị ta ngậm cũng nảy lên một cái. Ta nắm lấy bờ vai vững chãi của hắn, hắn ngẩng đầu.

“Ôm ta.” Ta nói.

Một giây kế tiếp ta đã bị vây trong cánh tay dày rộng của hắn. Chúng ta liên tục hôn môi, âm thanh tràn ngập tình sắc thở dốc và hút lấy nhau. Tay hắn như cũ, vẫn nắm tại tiểu đệ của ta, khiến ta thấy tê dại, rất nhanh đều đạt tới cao trào.

“Người thật đáng yêu, ” hắn hôn lên lông mi của ta, hình như hơn một lần, “Thiên Thu, người thật đáng yêu.”

Ở trên giường nói ta đáng yêu luôn khiến ta nổi da gà. Thế nhưng khi Lục Bách Đông nói lại không giống. Ta nghĩ có lẽ vì đó chính là do hắn nói “Thiên Thu người thật giống như gà chiến” nói như vậy cũng đủ khiến ta đạt đến cao trào. Vừa nghĩ đến, ta thấy rõ tình cảm ta đối với hắn thật đúng là hết thuốc chữa.

Ta lôi kéo ngón tay của hắn cẩn thận liếm ướt, sau đó ám chỉ mà nhẹ nhàng chạm vào phía sau của ta. Hắn vẻ mặt không hiểu, nhưng vẫn rất nghe lời xoa xoa tiến vào vị trí.

“Bỏ vào.” Ta nói cho hắn biết.

Cảm giác đầu tiên đúng là rất khó chịu. Ta chôn mặt ở cổ hắn vì không muốn hắn thấy vẻ mặt ta thống khổ.

Ngón tay của hắn từ từ tiến vào. Ta cảm giác được hơi lạnh của ngón tay hắn, thế nhưng thoáng cái đã bị

hơi nóng bên trong ta nung thành cùng một loại nhiệt độ. Trải qua đoạn bị cơ thể bài xích, ngón tay của hắn đi vào phía trong cùng, hoàn toàn bị ta chứa trọn, hút lấy, ta và hắn cùng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo là ngón tay thứ hai, đến ngón thứ ba. Đợi tất cả ngón tay từ trong cơ thể ta rút ra được cùng, không đợi ta nói, hắn cũng chậm rãi đẩy vào cơ thể ta.

Tính khí và ngón tay mát lạnh của hắn nhiệt độ cực kỳ chênh lệch, mới vừa tiếp nhập mà trong đầu ta nghĩ, quả thực rất nóng.

Ta dùng sức ôm cổ hắn, hắn hôn ta, lại tiếp tục hôn ta, sau đó kêu Thiên Thu, Thiên Thu.

Ta nhắm mắt lại, vẫn nhắm mắt lại như vậy.

Lục Bách Đông. Bách đông.

Khi hắn rời đi, khoảng thời gian đó ta cảm thấy rất hoang mang. Rốt cuộc thích là như thế nào? Là vì dục vọng bản thân nên mới quyến luyến, muốn giữ lại đối phương, hay bởi vì tình cảm mà muốn gắn bó?

Hiện tại, ta đã tự tin nói ra đáp án rõ ràng.

Khi ta nhìn hắn, ta đã hiểu định nghĩa của “thích” mà trước đến giờ ta luôn luôn tìm kiếm, luôn luôn nghi ngờ cảm giác của bản thân.

Ta muốn vẫn sẽ nhìn hắn như vậy: Cam tâm tình nguyện vì hắn mà làm bất cứ chuyện gì. Muốn trở thành người ở bên cạnh hắn vĩnh viễn.

32. Chương 32

Ta chúng ta đã rơi vào tình yêu cuồng nhiệt.

Sáng sớm sẽ hôn đối phương tỉnh dậy, tỉnh lại sẽ không cam lòng dừng lại ở hôn môi thôi, lửa cháy lấn lộn trên giường một lúc đến khi phải chạy vắt giò lên cổ vì đi làm trễ.

Vào trong cửa hàng rồi, luôn luôn thừa dịp A Định không chú ý, lại len lén hôn môi, chúng ta luôn cảm thấy một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ vẫn không đủ.

Trong tầm mắt không thấy được hắn, ta lại bắt đầu nhớ nhung, nhìn thấy hắn lộ ra tịch mịch thì ta cảm thấy đau lòng, A Định cũng biết tình lý là một dạng ngu ngốc không thể nói nên lời nên cũng lười nói. Hắn

chỉ cần ở bên cạnh ta, cuộc đời ta dễ dàng cảm thấy viên mãn.

Đây là lần đầu tiên ta can đảm hoàn toàn dung nhập cuộc sống và cả linh hồn, trái tim mình vào trong một đoạn tình cảm lưu luyến, dù có trả giá như thế nào ta vẫn nguyện giao mình cho đối phương, sau đó chính vì đối phương ôn nhu đáp lại khiến cảm giác hạnh phúc của ta còn hạnh phúc hơn gấp bội.

“Vì sao còn chưa ngủ?”

Ta nhẹ nhàng vuốt vuốt mắt hấn, bàn tay ta che khuất ánh sáng của chiếc đèn trên đầu giường để hấn khỏi lóa mắt.

“Sáng quá sao?”

Ta hỏi, hấn lắc đầu không nói gì, chăm chú nhìn bản phác hoạ của ta.

Vừa rồi mới cùng hấn lẳng giường hờn hển một hồi, ta cố ý giả bộ sau đó ngủ ngay lập tức, đợi hấn vào giấc ta lại rón rén bò dậy muốn hoàn thành tác phẩm, không nghĩ tới hôm nay hấn thức giấc giữa chừng.

“Thật là đẹp.”

Hấn chỉ vào trang phục ta thiết kế.

“Lúc trước A Dịch giúp ta ghi danh một cuộc thi, hiện giờ muốn nhanh chóng hoàn thành để kịp nộp lên.”

Ta giải thích với hấn, hấn khẽ gật đầu.

“Thiết kế quần áo sao?”

“Đúng vậy, ta muốn vẽ ba bộ khác nhau.”

“Người sẽ cho ta mặc, đúng không?”

Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí của hấn rất tự tin, ta không nhịn được liền cười.

“Đương nhiên sẽ để người mặc chúng rồi.”

Ba bộ quần áo đều được đo ni đóng giày hoàn toàn dựa vào hình mẫu của Lục Bách Đông làm mẫu chuẩn để thiết kế. Ta tính toán về vóc người của hấn, ngũ quan, khí chất, sau đó mang phong cách thiết kế của

ta kết hợp để phát huy được đến cực hạn.

Bản thiết kế để nộp lên khi hoàn thành ta đưa A Dịch xem, hấn cau mày nói ta hành động như vậy không phải là gan lớn quá chứ? Ta không cãi lại, chỉ mỉm cười.

Ngoại trừ thiết kế ba trang phục, những cái khác là A Dịch khoáng hết toàn bộ. Còn lại cũng chỉ có thể trông cậy vào giám khảo từ ba mẫu này có thể nhìn ra được tiềm lực của ta đáng giá hay không thôi.

Sau đó Neil lại tìm ta, để tránh đi ánh mắt trợn trừng sừng sốt của A Dịch chúng ta ra tiệm cà phê gần đó.

“Ngày đó rất xin lỗi.”

Hấn nói, ta lắc đầu.

“Chuyện đó không liên quan tới người.”

Thế nhưng lần sau để ta thấy con tiện nhân kia nữa, ta tuyệt đối “hậu tạ” hấn món quà “đắt giá” đến mức cha mẹ không nhận ra luôn. Trong lòng ta hung hăng nói tiếp về sau của câu trả lời.

Neil trầm mặc khuấy cà phê, ta biết hấn có chuyện muốn nói, kiên nhẫn chờ đợi.

“... Bạn trai người làm sao vậy?”

Ta không nghĩ tới hấn sẽ hỏi vấn đề này.

“Trước kia hấn bị tai nạn xe cộ, não bị tổn thương.”

Ta trả lời đại khái cho hấn biết.

Hấn gật đầu.

“Ta biết một vị bác sĩ thần kinh, có thể giúp người một tay.”

“Không sao, không cần phiền người đâu.”

Ta vội vàng nói, hấn cố chấp nhìn ta.

“Coi như là ta xin lỗi người, được không?”

Bị hắn nói như vậy, lời cự tuyệt đến miệng ta cũng đành nuốt trở vào. Nghĩ đến trước kia ta từng trêu chọc hắn, rồi biết con người hắn là như thế nào, cảm giác đối với hắn cũng thả lỏng hơn.

“Cảm ơn người.”

Ta chỉ có thể nói như vậy.

33. Chương 33

Khoảng ba tuần sau, ta nhận được thông đã vượt qua vòng sơ khảo.

Nếu nói không khẩn trương nhất định là gạt người. Ta xé mép bao thư ra, lá gan ta nhỏ nên chỉ híp mắt xem lướt một lần nội dung bức thư, nhìn thấy dòng chữ “Tiến vào vòng bán kết”, ngay cả ta cũng không tin nổi mà tròn muống lòi hai hột nhãn.

Nghe được tin tức này, A Địch tuy ngoài mặt khinh thường nói người thật là một tên “hảo cầu vận”, vẫn rất nghĩa khí cho ta hai tuần nghỉ để chuẩn bị. Ta dùng thời gian quý giá này điên cuồng đẩy nhanh tốc độ, thực ra cũng không nhiều nhận gì khi tập trung nguyên vật liệu lần gia công thành trang phục hoàn chỉnh, quả thực muốn đem ta và Lục Bách Đông chạy “sút quần”.

Lần tranh tài này chủ đề là “Tôi”, nhà thiết kế được yêu cầu phải phối hợp trong tác phẩm cả tính nghệ thuật và tính kinh tế, ba tác phẩm xuất sắc nhất sẽ trở thành bộ sưu tập thu đông được ra mắt vào năm nay. A Địch luôn nói tác phẩm của ta tính nghệ thuật quá nhiều nhưng tính kinh tế lại thấp. Vì vậy hắn nhắc đi nhắc lại phải phối hợp cả hai cân bằng để ta không “sa đà” khiến ta có chút thương tâm.

Bản thân mẫu thiết kế của ta được sáng tác theo phong cách lưu hành năm nay, điều duy nhất khiến ta phải tham khảo, chỉ có Lục Bách Đông. Ta mang đám vật liệu đã mua máng lên người hắn, suy tính cắt như thế nào để tôn lên chiều cao và vóc dáng của hắn nhất, nhưng ta cực kỳ phẫn nộ khi hắn căn bản không cần đến ta hỗ trợ, trần truồng khoác vài vóc nhìn thôi cũng thấy mê người rồi! Thật nghịch thiên mà!

“Người giận sao?”

Khi ta đang điều chỉnh mớ vải máng trên người hắn cứ hết tuột lên lại tuột xuống, bàn tay hắn vuốt lên mặt ta, ta không thềm để ý đến hắn. Hắn liền giữ ta lại, khiến ta phải nhìn lên.

“Ta sao phải giận?” Ta hỏi ngược lại hắn.

Hắn không có biện pháp, không thể làm gì khác là kéo ta lại gần, ôm chặt.

“Làm sao vậy?”

Hắn trấn an hôn lên trán ta, hắn biết ta với hắn hành động này của hắn sẽ không có biện pháp “gây sự” nữa.

“... Ta làm không được.”

Ta bị “hạ gục” hoàn toàn, thành thật nói.

Hắn biết ta đang nói về điều gì, nên mỉm cười:

“Chỉ cần là Thiên Thu làm, chỉ là một mảnh vải, ta cũng thích mặc.”

Hắn “vỗ mông ngựa” quả trứng trọng điểm. Ta nhin không được, cười rộ lên.

“Đến đây, hôn ta một chút.”

“Được.” Hắn ngoan ngoãn.

“Còn có ở đây nữa.”

“Được.”

“Còn có ở đây, nơi này và ở đây...” Ta còn chưa dứt lời.

Hắn một xoay người kéo ta ngã xuống, mái tóc của chúng ta trải lên mớ vải vóc xung quanh, trộn lẫn vào nhau.

A Dịch và Tiểu Lục là phe khẩu xà tâm phật, từ thời đại học đến giờ, ta luôn luôn trở thành mục tiêu bị “ném đá” không thương tiếc, luyện thành một thân “tiểu cường”, nhưng việc này cũng không ngăn được thi thoảng họ cũng ném cho ta một đồng “thị”. Ngay chuyện vừa rồi, ta vốn vừa trải bán thành phẩm ra đất, đã đưa tới vụ “huyết án” tạt một xô nước lạnh vào mặt.

“Quần nào mà màu vàng hả! Người mẫu của người là Aladdin sao?”

“Khá khen cho người đào đâu ra cái màu “hương phấn” này, nó dùng cho quần lót tình thú của ta xứng

lắm!”

Kinh nghiệm “thân kinh bách chiến” đã lâu, ta giả vờ “mất điếc tai ngơ”, mọi thứ, kể cả Lục Bách Đông đều bị quăng vào trong phòng thay quần áo. Đến khi Lục Bách Đông từ phòng thay quần áo đi ra, ta không nghe thêm mớ “tạp âm” nào xuất hiện nữa.

Ta nhin không được, khóe miệng câu lên.

Ta biết vì sao bọn họ không nói. Có một hôm, Lục Bách Đông lần đầu tiên trước mặt ta làm “giả máng quần áo”, cảm giác của ta cũng giống như bọn họ hiện tại.

“Tuy rằng ta không biết người ý tưởng là cái gì, thế nhưng cảm giác mãn nhãn thì có.” Tiểu Lục nói.

A Dịch vỗ vỗ vai ta, “Người thực sự rất ưu ái người mẫu.”

Ta chỉ cười. Ta không phải ưu ái người mẫu, từ trước đến giờ, người mẫu trong lòng ta để sáng tác chỉ có một người duy nhất.

Ta cùng hắn đã từng một lần buột miệng hẹn ước rằng sẽ trải qua bốn năm lẫn lộn cùng nhau trong giới thời trang, ta mỗi một bản thiết kế đều chỉ vì hắn, một mình hắn mà thôi. Cho dù hắn hiện tại không biết, cho dù thời điểm đó ta vốn không dám tin vào lời hứa ngày nào đó có thể trở thành sự thật.

Ta không dám tin, càng sợ phải tin tưởng khi lời hứa không được thực hiện, cực kỳ khó chịu, hiện tại nhìn hắn được trước mặt như thế này, thỉnh thoảng vẫn cảm giác không chân thật, vận mệnh thật khó lường khi mang hắn đến bên ta như thế này.

Nhưng ta không muốn vận mệnh đem “hắn” của trước kia trả lại.

Thời gian vẫn phải đếm ngược, ta tự mình gạch đi từng ngày trôi qua khi ngày một gần đến thời khắc mà “hắn” của trước kia sẽ trở lại.

Neil đã trò chuyện qua di động cùng ta vài lần, vị bác sĩ thần kinh y quen hiện tại đang ở Nhật bản, trước tiên phải kiểm tra chuyện ký ức của Lục Bách Đông bị đứt gãy. Vì vậy ta mang Lục Bách Đông vào bệnh viện, sau đó chúng ta châu đầu thực hiện dự án thời trang làm trẻ nãi họ, khiến ta phải uốn ba tấc lưỡi mà dỗ dành hộ sĩ.

Lục Bách Đông không thích bệnh viện, ta cũng vậy. Nhưng vì kiểm tra chính xác, ta và hắn vẫn ở lại bệnh viện một đêm, đến tám giờ sáng ngày hôm sau mới rời đi.

Đêm hôm đó, ta hầu như không ngủ. Ta nghĩ rất nhiều sự tình, tốt cũng có, xấu cũng có. Kết quả, nghĩ càng nhiều càng thêm mất ngủ.

Ta nghĩ phải chấp nhận sự thật Lục Bách Đông có một ngày sẽ khôi phục ký ức, càng nghĩ ta càng sợ, nỗi sợ lớn dần, cuối cùng trở thành đau đớn.

Ta không còn hỏi hắn nhớ được gì không, hắn cũng chưa từng nói qua. Ta rất cảm kích hắn, đồng thời cũng sợ hãi. Sợ hãi sẽ mất đi hắn hòa quyện với cảm giác hắn từ lâu đã nhìn thấu “dã tâm” của ta.

“Thiên Thu?”

Thanh âm của hắn mơ hồ như ngủ say bị đánh thức.

Ta làm đà điều dói đầu vào hõm vai hắn, hắn nhích sang bên trái một chút để ta thuận lợi bò lên giường bệnh, sau đó hoàn toàn ôm lấy ta.

Cho dù như vậy, cả đêm dài ta vẫn không thể chợp mắt.

Rõ ràng như thế, cái ôm ấm áp như thế, thực như thế. Nhưng tại sao không khác nào giấc mộng, ta sợ hãi cảm giác bị lay tỉnh.

Trận thi đấu lần này dường như với những lần thi trước không giống nhau.

Ta không chỉ thi đấu với giấc mơ còn dang dở, ta cũng đang “đấu” với chính mình, với nỗi sợ mọi thứ sẽ tan biến. Cả hai, ta đều đã đặt cược quá nhiều, quá lớn.

34. Chương 34

Mặc dù thi đấu bán kết nhưng ban tổ chức từ năm mươi ứng cử viên chỉ chọn ra ba mươi người tiến vào chung kết. Người dự thi có thể chọn người mẫu chuyên nghiệp biểu diễn tác phẩm của mình, hoặc mang theo vũ khí bí mật dự thi, dù là vũ khí hay không, đối với ta, người mẫu chỉ có một, Lục Bách Đông.

Đêm trước ngày tranh tài, ta lo lắng hồi hộp đến mức ngủ không được, trời vừa hửng sáng phải lên địa điểm tổ chức báo danh, sắc mặt và tính tình của ta sẽ không mấy “tử tế”, dù Lục Bách Đông vừa dỗ dành vừa hôn ta cũng cười không nổi.

So với tâm trạng khó chịu của ta thì A Dịch và Tiểu Lục không biết vì nguyên nhân gì mà phấn khích, hóa thân thành truy tinh tộc liên tục chụp ảnh “vũ khí bí mật” của những người khác.

Khi ta nhìn thấy lực lượng truyền thông hùng hậu mới hiểu vì sao chủ đơn vị đồng ý dùng tiền “hào phóng” lựa chọn bộ sưu tập để khai triển tuy đây chỉ là thi bán kết. Người dự thi, vài người đều là gương mặt trang bìa nổi tiếng thời gian gần đây, người mẫu bọn họ mang tới đương nhiên đều là minh tinh, người mẫu

“máu mặt máu mũi”.

Nếu như ta là chủ đơn vị tổ chức, đương nhiên không bỏ qua cơ hội sáng giá này, nhưng bọn họ cũng sợ nhiều ứng cử viên sẽ bị sàng lọc khi tiến vào chung kết, vì vậy sẽ bỏ sót vài mẫu đáng giá nên quyết định đem vòng đấu bán kết trở thành thời điểm đãi vàng luôn.

“Nhìn tới nhìn lui, Đông Đông nhà chúng ta là đẹp trai nhất.”

Đi chung quanh một vòng, Tiểu Lục dương dương đắc ý, A Dịch như “đưa con đi thi rạng rỡ tổ tông” mà nhìn Lục Bách Đông.

Đây chính là điểm đáng yêu của hai nhân vật “độc mồm” này. Bạn trai của bạn tốt chính là người nhà, người một nhà là số một, dù mắt miệng méo hay thiếu cái răng chẳng nữa thì so với đại minh tinh vẫn vô cùng thuận mắt.

Sau khi báo danh sau kết thúc, buổi sáng là thời gian thi của nhóm thiết kế nữ trang. Cả bọn đi đến phòng nghỉ dạo một vòng, âm thanh bên trong ồn ào, đám truyền thông cùng những nhân vật “mặt đầy máu” giao lưu, chúng ta quyết định trở về xe của A Dịch nghỉ ngơi là thượng sách.

Xe của A Dịch là loại dành cho kỳ nghỉ dài, bên trong không gian rất lớn. Ta nằm trên đùi Lục Bách Đông, hấn che bàn tay phủ mắt của ta để ánh sáng mặt trời bên ngoài không khiến ta khó chịu, sẽ không ngủ được.

Ta vốn hai mắt đã muốn dính với nhau, Tiểu Lục ngồi phía trước cầm một quyển sách hướng dẫn dáng đi của người mẫu, nhỏ giọng đọc chậm rãi để Lục Bách Đông nghe, trong xe không ai nói chuyện nên ta đối với những nội dung nghe không hiểu này chẳng khác nào bị thôi miên. Ta một bên nghe một bên cười, vốn sợ không kịp nghỉ ngơi, nhờ thuốc mê liều mạnh liền an tâm rơi vào mộng.

Khi ta tỉnh lại đã là buổi trưa, trên xe chỉ có ta và Lục Bách Đông. Hấn cầm nước cho ta uống thông cổ, nói ta biết A Dịch và Tiểu Lục đã đi xem sân thi đấu. Ta nhìn đồng hồ một chút, nghĩ ăn xong sẽ diễn tập thử.

“Người hồi hộp không?”

Ta hỏi, hấn nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

“Trái tim của ta đập rất nhanh, nhưng ta rất muốn lập tức lên sân khấu.”

Hấn kéo tay ta để lên ngực hấn, ta nghe rõ âm thanh thành thịch thịch mạnh mẽ vang lên, trong đôi mắt đen của hấn phát ra ánh sáng lấp lánh, ta càng nhìn càng cảm thấy con người trước mặt có chút xa lạ.

“Lục Bách Đông.” Người phải nhớ kỹ, người là của ta.

Câu nói kế tiếp ta không nói ra, chỉ kéo cổ hần xuống, hôn môi hần.

Cuộc thi đấu buổi chiều do một vị nam giám khảo nổi tiếng chủ trì mở màn. Bên trong sân khấu thiết bị rất tốt, phối hợp tiết tấu âm nhạc, âm thanh vang lên như trực tiếp đánh vào trái tim của người xem.

Ta quay về hậu trường, Tiểu Lục đang cùng Lục Bách Đông chỉnh trang lại kiểu tóc, A Dịch đứng một bên hùng hổ diễn thuyết cổ vũ tinh thần “quyết chiến” cho hần.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mỗi người trên sàn runway chỉ ba mươi giây, chân chính thời gian bước ra từ sau đài đi tới trước sân khấu vồn vện trong vòng mười lăm giây, hơn nữa, lần này người dự thi có năm mươi tổ, màu sắc trang phục của người mẫu quả nhiên trở thành một bức tranh rực rỡ.

Ta lấy ngẫu nhiên được số ba mươi, thứ tự xuất trận coi như ở giữa, ta không lo lắng, bởi vì ta tin tưởng Lục Bách Đông, cũng như hần tin tưởng vào ta.

“Số hai mươi cho đến số ba mươi, mời chuẩn bị.”

Nhân viên công tác lên tiếng nhắc nhở.

Ta nhìn Lục Bách Đông, hần nhìn hàng người chuẩn bị lên sân khấu từ đầu đến cuối, sau đó gật đầu xác nhận với ta.

Vẻ mặt hần rất trầm tĩnh, không còn biểu hiện loại xúc động hưng phấn như khi còn ở trên xe nữa.

“Đi thôi, ta ở bên dưới sẽ luôn dõi theo người.”

Ta đẩy hông hần cổ vũ, hần quay đầu, một câu nói cũng không nói, chỉ hơi hơi nở nụ cười.

Đi vòng qua trước sân khấu, vừa lúc đến phiên Lục Bách Đông. Trước hần là hai vị người mẫu trang bìa đang nổi, khi họ lên sân khấu thì tiếng la hét của các vị thiếu nữ không ngừng xuyên tạc màng nhĩ, ta tự nói với lòng phải trấn định, vẫn không tránh được có chút dao động.

Tiểu Lục kéo tay ta, bàn tay đều lạnh lẽo vì căng thẳng, ta trong thời gian đó cũng không thể phân biệt được tay nào là tay của hần.

“Đến hần rồi.”

A Dịch nhỏ giọng nói.

Ta ngừng thở.

Hắn xuất hiện ở đầu đường runway, khi bàn chân trần của hắn bước lên sàn runway một khắc kia, ta thậm chí quên cả chớp mắt.

Nửa người trên hắn xích lõa, bước đi của hắn vừa tùy hứng vừa uyển chuyển, kết hợp với chiếc khăn choàng hồ trên cổ, trên khăn vẩy một ít mực màu sắc rực rỡ, bàn tay hắn nhẹ nhàng chạm vào chiếc khăn, lơ đãng vuốt lên má, phảng phất cảm giác như vừa hoàn tất một bức họa, còn vô ý lau lên mặt mình, vừa lãng tử lại mang chút trẻ con.

Khi ta quyết định chọn quần màu vàng, đây là lựa chọn mang tính khiêu chiến với ta, vẻ mặt của hắn tự tại như vậy, không hề mang dáng dấp của đứa trẻ năm tuổi lúc trước. Cặp mắt đen mang theo nụ cười nhìn các vị giám khảo, cuối cùng nhìn thẳng vào màn ảnh, màn hình lớn đều chiếu lên nhất cử nhất động của hắn.

Cả khán phòng đều vì hắn trở nên im lặng, khi hắn xoay người trở về hậu trường, bỗng vang lên âm thanh mọi người đồng loạt đứng dậy.

Ta thấy được bóng lưng hắn, cảm giác cơ thể thiếu đi một lượng lớn không khí, có lẽ là hậu quả của mười lăm giây lúc hắn bước đi trên sàn runway mà quên cả hô hấp. A Dịch và Tiểu Lục hưng phấn nhào tới ôm ta, ta mới phát giác toàn thân ta đang phát run.

Ta trở lại hậu trường, hắn đã ở đó chờ ta, vừa nhìn thấy ta lại toét miệng cười khúc khích. Ta chú ý tới hai bên tai hắn đỏ bừng một mảnh, mắt lấp lánh, có thể thấy được trong lòng hắn không hề bình tĩnh.

“Người làm rất tốt.”

Tiểu Lục — một bên hét chói tai — một bên nắm tay hắn lên quơ quơ như nhà vô địch, hắn cười, ăn ý hòa theo y một chút rồi vội vàng thay y phục ra.

Ba người ba chân bốn cẳng giúp hắn lau màu trên mặt, xem xét trang phục hắn thay ra một lần, thừa dịp hắn chuẩn bị đi, ta liền tiến tới ôm hắn thật sâu.

Đợt thứ hai âm nhạc trở nên dồn dập, thiên hương hơi mạnh bạo cuồng nhiệt.

Phía trước Lục Bách Đông là hai vị “hot model” vốn được xem là tiêu điểm toàn khán phòng, nhưng ta không còn lo lắng nữa.

Hắn từ phía sau đi ra, tư thái khiêu khích. Hắn đem nửa khuôn mặt chôn ở cổ áo khoác màu trắng đen, hai

tay cắm vào túi. Màu hồng diễm sắc ôm sát chân phối hợp cùng áo sắc tà như thân sĩ, chỉ lộ ra một đôi mắt hung tàn. Ta chưa bao giờ biết có người mang tác phẩm của ta bộc lộ đến cảnh giới này, hấn thậm chí so những gì ta tưởng tượng còn hoàn mỹ hơn.

Hấn đi tới phía trước sân khấu, nhìn lướt qua tất cả khán giả, không hề để ai trong mắt, gần như chỉ nhìn chăm chăm màn ảnh.

Sau đó xoay người, cảm giác bất cần, mang tất cả bỏ lại sau lưng.

Diễn xuất xuất của hấn xuất sắc như vậy, hoàn mỹ như vậy. Nhưng lòng ta đã từ từ biến lạnh.

Trong vòng cuối, ta lựa chọn tây trang quyết thắng. Lần này tạo hình tương đối phức tạp, Tiểu Lục chê ta và A Định vương chân vương tay, đập chúng ta sang một bên.

Lục Bách Đông mặc dù không nói, nhưng đôi mắt vẫn nhìn ta. Ta biết hấn đang đợi ta nhận xét, ta cũng biết ta không nên keo kiệt lời tán thưởng vì biểu hiện xuất sắc vừa rồi. Ta làm không được, cảm giác lạnh lẽo từ trong tim đang khuếch tán dần ra toàn thân, hấn càng hoàn mỹ, nhiệt độ đó càng xâm lấn cơ thể, tâm trí ta càng mãnh liệt hơn. Khiến lời nói, lời khen vốn dĩ ta nên nói, phải nói, đều không thể nên lời.

Loại cảm giác ta đang cố tình lừa gạt chính mình quên đi, hiện giờ ủa về, đúng, ta không còn là hồi hộp nữa. Ta sợ hãi.

Lần cuối lên sân khấu, ta vỗ vai hấn, hấn đột nhiên nắm ngón tay của ta, kéo đến bên môi, nhẹ nhàng hôn một cái.

“Nhớ phải luôn nhìn ta.”

Hấn nói.

Bên trong sân khấu, âm nhạc chuyển sang dạng nội liễm pha gợi cảm. Ngón tay hấn ban nãy chạm vào tay ta phảng phất lưu lại nhiệt độ cơ thể của hấn, nhưng một ngọn gió lạnh lẽo thổi qua, không còn gì lưu lại trên tay của ta nữa.

Phải chăng đây là báo hiệu, báo hiệu cho ngày ta và hấn không còn chạm được vào nhau. Ngày cơn gió định mệnh sẽ cuốn mọi thứ về hấn đi mất, chỉ để lại cho ta sự lạnh lẽo?

Lần thứ ba hấn xuất hiện, tâm trạng người xem càng trở nên sục sôi.

Từ áo sơmi, áo khoác, quần đến cà – vạt, ta toàn bộ sử dụng bề mặt là chất liệu gỗ, đây là khoản cược rất lớn, sợ ý một chút, tác phẩm sẽ bị nữ tính hóa, đâm ra phản cảm, lẫn ranh rất mong manh.

Thế nhưng ta tin tưởng, ván cược này không thua, vì người mẫu của ta là Lục Bách Đông.

Bờ vai của hắn rất rộng, vóc người cao ráo, dễ dàng phù hợp với đồ tây. Tiểu Lục vừa chỉnh tóc cho hắn, ngũ quan đoan chính thoát nhìn nhất phái nghiêm cẩn, nhưng khóe mắt lại điểm tô một họa tiết màu đỏ khiến ánh mắt càng ẩn tượng, bộ trang phục lại vô cùng kín đáo, hoàn toàn tôn lên vóc dáng cơ thể hắn ẩn hiện thông qua đường cong tây trang, biến thành một loại cảm khác mê hoặc khiến người ta phạm tội.

Mọi thứ trước mắt dần dần hiện rõ.

Tác phẩm của ta, mất đi hắn, sẽ không xuất sắc như vậy, hắn không có tác phẩm của ta, vẫn sẽ chói mắt như trước.

Nếu như, nếu như ta không có hắn, trọng tâm cuộc sống của ta không có gì cả. Nhưng hắn không có ta, sẽ vẫn xuất sắc như thế.

Vốn ta nghĩ cùng hắn thực hiện ước định từ nhiều năm trước hắn nên vui vẻ, nhưng lòng dạ của ta vốn hẹp hòi, hết lần này đến lần khác chỉ có thể nghĩ như vậy. Ta cũng muốn lạc quan, cũng muốn tin tưởng, nhưng giữa được và mất thì mất lại quá nhiều, còn được thì lại mong manh.

Hắn chậm rãi đi tới trước sân khấu, mỗi bước đi chuyên nghiệp như vậy, nỗi sợ trong lòng ta đã hoàn toàn chiếm khư.

Hắn thực sự mất trí nhớ? Hắn thực sự không nhớ gì hết chẳng? Hắn, còn có thể là của ta sao?

Hắn ở trên đài cao kia, đương nhiên không thể cho ta đáp án.

Ta nhìn hắn, một lần xoay người, đưa lưng về phía ta, từ từ rời bỏ ta.

Mỗi lần hắn đều là như thế. Đi nhanh đến như vậy, vĩnh viễn chỉ chừa cho ta một bóng lưng. Ta chỉ có thể xa xa nhìn theo hắn, nhìn hắn biến mất mà không thể làm bất kỳ điều gì.

Lần này ta không thể chịu đựng được nữa.

Ta đột nhiên chen lấn xuyên qua đoàn người tiến đến chỗ hắn, ta muốn thấy hắn. Ta không muốn, thứ còn lại ta nhìn thấy chỉ là bóng lưng như trước.

” Có chuyện gì sao?”

Hắn nghi ngờ nhìn ta.

Ta không nói, chỉ đi tới, hung hăng ôm lấy hắn, hắn cười, ôm lấy ta.

“Người thích ta đi như vậy sao?”

Ngữ khí của hắn rõ ràng là đòi phần thưởng. Ta có chút không được tự nhiên, cố ý nói.

“Hoàn hảo.”

Hắn không nhìn thấy điểm dị thường của ta, nở nụ cười.

“Tiểu Lục dạy ta ở trên sân khấu bộc lộ ra loại cảm giác món đồ mặc trên người là tốt nhất thì người bên dưới mới cảm giác được giá trị, thứ ta muốn nhất chỉ có người.”

Hắn ở bên tai ta nhẹ giọng nói.

Vì vậy ta không nói gì nữa. Ta dùng sức, dùng cả sức bình sinh của mình để ôm chặt hắn.

Hắn dường như hiểu rõ sự bất an đang lớn dần trong ta còn hơn cả bản thân ta. Hắn chỉ dùng những lời nói đơn giản, hành động đơn giản, đã có thể dễ dàng kéo ta khỏi chiếc hố sâu này.

Liệu ta có thể tiếp tục ôm chặt hắn như thế này không? Ta đã băng qua dòng người tìm tới hắn, liệu cuối cùng đối với ta sẽ không phải là bóng lưng hay sự biến mất của hắn không? Bởi vì lần này, ta không đứng một chỗ nữa, ta không chỉ đứng và nhìn hắn nữa.

35. Chương 35

Hai ngày sau khi ta nhận được thông báo tiến vào chung kết thì nhận được điện thoại của Neil.

“Bác sĩ đã xem qua báo cáo người gửi, tình huống so với mong đợi còn tốt hơn.” Hắn nói, “Phần máu bám tích tụ trong não đã tiêu biến một phần, phần còn lại diện tích khá lớn, bác sĩ kiến nghị mang bệnh nhân chuyển tới bệnh viện Nhật Bản để theo dõi thêm, họ sẽ quyết định nên phẫu thuật lấy nó ra hay không.”

“Bác sĩ có kiến nghị chúng ta lúc nào nên đi không?” Ta hỏi.

“Vẫn nên tiến hành càng nhanh càng tốt.” Hắn trả lời, “Bác sĩ nói hắn bốn tháng qua khôi phục rất khá, nhưng để tránh di chứng, đại não sau khi bị tổn thương nếu hơn nửa năm mới điều trị thì cơ năng của nó đã định hình rồi, khi đó nếu tiến hành phẫu thuật cũng không hiệu quả nữa.”

Ta im lặng vài giây, không nói gì thêm.

Trong phòng khách, tiếng cười của A Dịch, Tiểu Lục và Lục Bách Đông truyền tới, mấy phút trước rõ ràng ta hãy còn tham dự cùng họ, thế nhưng hiện tại, ta cảm giác bản thân đang đứng tại một ốc đảo xa xăm nhìn về phía đó.

“Bác sĩ có nói phục hồi như cũ là ý gì không?” Câu hỏi khiến ta nghẹn trong lòng, cuối cùng vẫn lựa chọn nói ra.

Sau đó ta mua hai vé máy bay khứ hồi đến Tokyo, một cho Lục Bách Đông, còn lại cho mẹ của ta.

Thời gian dự tính khi Lục Bách Đông nằm viện vừa vặn diễn ra trận chung kết, ta đương nhiên không có biện pháp tự mình đến Nhật bản cùng với hắn, nên đành phải phiền mẫu thân đại nhân ngự giá thân chinh đi một chuyến, thuận tiện để hắn và phụ thân liên lạc với nhau khi cần thiết.

Có lẽ vì khoảnh khắc ly biệt gần kề, ta và Lục Bách Đông ở cùng nhau càng thêm dính. A Dịch tấm tắc nghi vấn khi thấy tính cách của ta đổi thay quá lớn, đối với Lục Bách Đông trở nên ngoan ngoãn phục tùng, về nghi vấn của hắn, ta cũng chỉ cười qua chuyện.

Không biết từ lúc nào, ta bắt đầu có thói quen mất ngủ.

Mỗi ngày, vào buổi tối, lúc hắn đã ngủ say, đến lượt ta mở mắt.

Hắn ngay trước mắt của ta như vậy, chân thật như vậy, chỉ cần mở mắt ra, ta liền có thể nhìn thấy hắn.

Vì vậy ta luẩn tiếc không muốn nhắm mắt lại.

Mỗi ngày, trời vừa sáng, ta nhìn ánh dương quang xuyên qua cửa phòng, chậm rãi từng tắc, từng tắc một rơi lên gương mặt của hắn.

Hắn rất miễn cảm, lông mi thật dài rung động, ta biết một khắc sau hắn sẽ tỉnh lại, nên liền nhắm mắt lại, giả vờ ngủ. Quả nhiên mấy phút trôi qua, ta cảm giác được hơi lạnh từ đôi môi của hắn. Tiếp theo đó, ta sẽ vờ như bị hắn hôn tỉnh, hai chúng ta nằm trên giường, yên tĩnh nhìn nhau.

Ngày trôi qua chân thật, chỉ cần hồi tưởng thôi đã cảm thấy hạnh phúc, nhưng ta vẫn phải đếm ngược. Mỗi lần trên lịch đánh dấu gạch đi một con số, khoảng thời gian hạnh phúc của ta dường như sẽ chết như một phần nào đó. Một góc sâu thẳm trong tâm hồn.

Rốt cục thì lần gạch màu đỏ và xanh đã kề sát bên nhau, chuyến bay của Lục Bách Đông là ngày mai.

Đêm hôm đó, ta thức trắng. Trái tim ta dâng lên một cổ tích mịch, ta nhẹ nhàng vươn tay vuốt lông mi của hắn. Như ta mong muốn, khi đầu ngón tay ta vừa chạm vào, hắn liền mở mắt, ánh mắt tinh anh không hề mang đến cảm giác lơ mơ vừa mới dậy, hiển nhiên hắn cũng không ngủ được.

“Đi Nhật bản rồi, người sẽ trở về sao?” Ta hỏi hắn.

Hắn nâng ngón tay của ta, hôn lên, rất ôn nhu, “Ta đương nhiên sẽ quay về.”

“Người đến Nhật bản, tuy là kẻ người gặp người thích hoa gặp hoa nở, cũng sẽ không bị kẻ khác câu hồn chứ?” Ta nhìn hắn, sau đó nhếch miệng, “Người sẽ luôn nhớ về ta, đúng không?”

Hắn quay lại nhìn ta, đôi mắt đen sâu thẳm, ta không hiểu được ánh mắt hắn muốn nói điều gì.

“Nếu người không thích ta đi Nhật bản, ta không đi.” Hắn dùng giọng nói cam kết, khiến ta hoàn toàn trầm mặt.

Ta không nhìn hắn nữa, ta xoay người nhìn lên trần nhà. Hắn cũng không ép hỏi ta thêm, hắn luôn luôn như vậy, im lặng chờ đợi ta phản ứng.

Căn phòng quá mức im lặng, đến nỗi kim phút dịch chuyển cũng có thể gây tiếng vang, ta trở mình, bước chân xuống giường, móc ra trong một chiếc túi gần đó một chiếc hộp màu đen. Trong chiếc hộp nhung này chính là thứ mà có người từng nói với ta, trên toàn thế giới này, chỉ có một cặp nhẫn duy nhất, ta thô lỗ đẩy chiếc nhẫn luồn vào ngón trỏ của hắn.

“Nếu như người thực sự muốn ở lại Nhật bản, đem nó gửi về Đài Loan cho ta.” Ta nói, giọng điệu như một lời tuyên thệ chắc chắn.

Hắn im lặng nhìn ta, không trả lời cũng không cự tuyệt ta. Từ từ, hắn cúi đầu xuống hôn ta, ta nhắm mắt lại.

Ta đương nhiên biết, nếu như hắn thực sự muốn chạy, một chiếc nhẫn làm thế nào có thể giữ được hắn đây? Nhưng ta giống như là đứa trẻ nhỏ tham luyến mùa hè, chỉ cần mình đắm chìm trong ánh nắng ấm áp và nhấp nháy cây kem ngọt ngào, thì mùa đông vĩnh viễn sẽ không tới.

Ta nghĩ hắn đã biết, lời nói dối này của ta thật vụng về.

Hắn tựa như mùa hè nóng bức, rồi đây sẽ rời xa ta. Hơi ấm đó, ánh sáng đó một khi biến mất, trong tim ta sẽ chỉ còn lại mùa đông dài đằng đẵng.

Từ nay về sau, ta sẽ vì hắn mà sống trong mùa đông.

Ta đợi chờ.

Chờ một ngày mùa hè của ta sẽ trở lại.

36. Chương 36

Lục Bách Đông, người có biết không?

Có một loại thương tổn người sẽ không thấy vết sẹo, cảm giác đau đớn và bỏng rát của nó lại mãi mãi tồn tại ở đó, dù cho đôi mắt của người nhìn không thấy.

Tựa như không khí, trong lúc người hô hấp, nó tiến vào khí quản, từng chút một, nó tiêu diệt hệ miễn dịch trong cơ thể người, nhưng người lại không phát hiện ra. Đến khi lần nữa trái tim người rung động, người sẽ cảm thấy bất an, ngỡ vực một cách vô căn cứ, người bị nỗi tuyệt vọng xâm chiếm, trái tim người co rút trong đau đớn. Khi tâm hồn người gần như bị vỡ nát, người mới phát hiện ra, con người của người đã không còn khả năng tin tưởng vào tình yêu nữa.

Lục Bách Đông, ta nghĩ người cả cuộc đời này cũng sẽ không bao giờ biết, đúng không?

Người chính là vết thương vĩnh viễn không bao giờ lành của ta.

Trước khi diễn ra lễ tốt nghiệp cấp ba của Lục Bách Đông, một đoạn thời gian dài ta không nói chuyện với hắn.

Không phải ta cố ý, bởi vì ta không cách nào mở lời trò chuyện cùng hắn cả. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt hắn, ta sẽ nghĩ đến hình ảnh hắn nắm tay nữ sinh kia, sẽ nghĩ khung cảnh bọn họ hôn môi nồng nàn.

Ta không có biện pháp để khắc chế sự đổ kị dâng tràn của bản thân, bất lực, không thể ngăn cản mình thêm chán ghét Lục Bách Đông.

Nếu như người đối với ta không có tình cảm, tại sao lại dung túng cho ta nhiều điều đặc biệt như vậy? Nếu quả thật đối với ta không cảm giác, ta van người, van người dù một điểm dịu dàng cũng đừng dành cho ta.

Loại cảm tình vừa đặc biệt với một người, nhưng biết đó không phải loại cảm giác ta hằng khát khao. Ngoại trừ mang đến cho ta thống khổ, trái tim ta cho dù đập cũng không thể cảm nhận được một cảm xúc nào khác.

Nó từ một vết rạch nhỏ, dần dần loang rộng thành một cái khe

Nhưng ta càng đau đớn khi Lục Bách Đông lại ra sức để tu bổ cái khe tồn tại giữa chúng ta.

Một đêm nọ, ta từ lớp học thêm trở về, phòng sáng đèn, phát hiện hần ngồi trên giường của ta.

Ta và hần nhìn nhau chăm chú vài giây, ta không nói một lời, để túi xách xuống, lấy trong tủ ra quần áo để tắm rửa và đồ dùng hàng ngày.

“Thiên Thu.”

Hần từ sau lưng ta, đứng lên.

“Người rốt cuộc làm sao vậy?”

Ta không trả lời, trên tay ôm bộ quần áo xuống lầu tắm, hần lại kéo ta.

“Nếu như ta làm gì sai, người trực tiếp nói với ta, ta nhất định sẽ sửa.”

Ngữ khí ôn nóng như vậy của hần ta chưa từng nghe, lòng ta cảm thấy một dòng nước ấm áp tràn qua. Hần vốn dĩ là một người lạnh tính như vậy, vì chuyện này mà trở nên nóng nảy.

Ta cúi đầu trầm mặc, rồi từ từ đẩy bàn tay hần ra.

“Người không làm gì sai cả, người làm sai là ta.” Ta nói.

Những ngày kế tiếp, ta không thể ngủ được ngon giấc.

Đôi mắt Lục Bách Đông không thấy được tình cảm ta đối với hần không phải lỗi của hần, mỗi khi ta nhắm mắt lại, ta nhìn thấy sự ích kỷ của ta.

Ta cuối cùng không thể chống đỡ nổi. Đầu ta đau nhức, nóng rần lên, ta xin phép thầy cô giáo ở trường về nhà sớm. Ta lấy đơn thuốc mà bác sĩ kê toa xong, liều thuốc cầm mạo giúp ta yên giấc, cuối cùng ta đã có thể ngủ.

Lại một lần nữa ta mở mắt, bởi vì tiếng cười truyền tới từ căn phòng cách vách.

Hình như là Lục Bách Đông và một người nữ sinh.

Ta lại tiếp tục không ngủ được. Ta trân trân nhìn lên trần nhà, hai mắt bắt đầu lên men.

Không biết qua bao lâu, thanh âm của bọn họ dần dần xa khỏi phòng. Ta đứng dậy, không biết tại sao mình đứng lên, ta không biết nên làm gì khác hơn là ngồi thất thần ở cầu thang.

Không bao lâu, hấn từ dưới lầu bò lên, khoe miệng còn mang theo ý cười, thấy được ta đang ngồi ngơ ngẩn.

“Thiên Thu?”

Ta không nhận được, ta nhìn hấn, sau đó buột miệng nói:

“Ta muốn người chia tay nữ sinh đó.”

Hấn bị sốc trước lời nói của ta, một lát sau mới hỏi lại:

“Vì sao?”

“Bởi vì, ta thích người.”

Ta gằn từng chữ.

Sau đó, hấn và ta không nói thêm.

Mùa hè đến, ta và hấn đều tự tìm cớ để không phải ở nhà. Trong lòng ta và hấn tràn ngập cảm giác đề phòng thái độ lẫn nhau. Suốt một mùa hè, ngay cả một lần ánh mắt chúng ta giao nhau cũng không có.

Ta nghe từ mẫu thân đại nhân rằng thi học kỳ năm đó thành tích của hấn không tốt, không biết vì bạn gái hay do ta. Ta cũng không khát vọng biết đáp án, bây giờ, ta đã không cần nữa.

Mùa hè đó, ta kết giao với người bạn trai thứ hai, hấn rất dễ ngượng ngùng. Mỗi lần gần nhau, gương mặt hấn lại ửng đỏ, khi nhìn thấy phản ứng của hấn, một nơi nào đó trong lòng ta tưởng chừng đã chết lặng, trong phút chốc ngăn ngủ lại hồi sinh.

Nó chỉ sống lại trong tích tắc, rồi tiếp tục chôn vùi.

Một ngày nọ, sau mười hai giờ trưa, trời đổ mưa to, ta và bạn trai vừa cười vừa chạy về nhà ta, không có ai ở nhà, mẹ ta đã đi làm, Lục Bách Đông càng không ở đó.

Chúng ta cười đùa chạy vào phòng ta, bước chân ẩm ướt để lại vũng nước trên sàn, chúng ta hoàn toàn không để tâm, trái lại càng giỡn đến hăng máu. Sau đó trượt chân và ngã vào nhau.

Hắn mỉm cười nhìn ta, ta nhìn chăm chăm bên tai đỏ bừng của hắn, ta vươn người tới hôn hắn.

Khi chúng ta tách nhau ra, ta nhìn thấy Lục Bách Đông. Hắn đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn ta.

Trong nháy mắt đó, ta hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, đến khi hắn là kẻ xoay người đi, ta mới đứng dậy.

“Lục Bách Đông.”

Ta gọi, hắn bước đi rất nhanh, ta sắp theo không kịp, ta liền kéo lấy cánh tay hắn.

Hắn quay đầu nhìn ta. Chúng ta trầm mặc giằng co, hắn mở miệng, không hề là giọng nói dịu dàng lúc trước. Hắn nói:

“Trình Thiên Thu, người có cảm thấy ghê tởm không?”

Ta nghĩ mối quan hệ giữa ta và Lục Bách Đông đã không còn gì nữa vào khoảnh khắc hắn thốt nên lời.

Trong khoảng thời gian xảy ra chuyện, ta thậm chí không có biện pháp cùng người khác gặp gỡ. Chỉ cần một chút động tác thân mật, ta sẽ nhớ lại câu nói của hắn, ánh mắt chán ghét cực kỳ lạnh lẽo khiến trái tim của ta đông cứng.

Ta không cam lòng.

Ta nghe tin tức từ mẫu thân đại nhân nói hắn sẽ rời đi, ta nghĩ có lẽ hắn muốn chuyển trường?

“Người, tối hôm nay có chuyện gì sao?”

Ta tựa ở cửa phòng hắn, không có ý muốn mở nó ra. Hắn đứng bên kia cánh cửa, cánh tay dừng lại trên tay nắm, cũng không có ý muốn để ta tiến vào căn phòng.

Cánh cửa cứ như thế ngăn cách ta với hắn.

“Không có.”

Hắn trả lời, đến ngay cả liếc mắt cũng không nhìn đến ta, cứ như vậy đi ra ngoài. Ta lặng lẽ nhìn hắn, mỉm cười.

Ta quyết định nhắn tin đến máy của hắn.

Tám giờ tối nay, ta chờ người ở công viên.

Đêm hôm đó, ta từ tám giờ đợi đến chín giờ, chín giờ đợi đến mười giờ. Toàn công viên lặng ngắt như tờ, không một bóng người, chỉ một mình ta lặng lẽ đứng trong đêm tối.

Trong lòng ta đã rất rõ ràng, hắn sẽ không tới. Thế nhưng trong trái tim, một giọng nói yếu ớt vọng tới, có lẽ ta nên đợi thêm một lát, hết thấy còn cơ hội, hắn làm sao không tới được?

Hắn dịu dàng với ta như vậy, dung túng ta như vậy, đối xử ta đặc biệt như vậy cơ mà, đúng không?

Ta ngồi trên băng ghế công viên, thời tiết chuyển sang đông, nhiệt độ dần dần trở lạnh, đúng lúc giúp ta tỉnh táo để tự hỏi mình.

Ta nghĩ hắn đối với ta tốt như vậy, ta tử mĩ suy nghĩ, giữa chúng ta kỳ thật vấn đề cũng không phải quá quá. Kỳ thực, chỉ cần mỗi người nhường một bước, xem nhẹ chuyện đã phát sinh, tuy rằng không thể khôi phục trở về mức bình thường, nhưng ít ra thì nói chuyện cùng nhau vẫn có thể.

Chỉ cần người và ta cùng giả vờ, cùng “nói dối” bản thân, rằng chuyện chưa từng xảy ra, không hề lớn lao.

Chỉ cần chúng ta cùng nhau tin vào sự “đối trá” này.

Chỉ cần chúng ta buông tha “sự thật”.

Nếu như hắn nói ta không được phép thích hắn, không cùng nam nhân khác gặp gỡ, muốn ta trở về “bình thường” như trước kia. Hắn từ nhỏ đến lớn đều nghe theo lời ta, hiện tại, đến lượt ta nghe hắn một lần, cũng coi như công bằng đi.

Chỉ cần hắn xuất hiện, ta nguyện ý vì hắn đồng ý toàn bộ. Chỉ cần hắn xuất hiện.

Thế nhưng, cuối cùng, hắn không đến.

Ta ngồi trong công viên, toàn thân rét run, đầu ngón tay đều tái nhợt.

Khi về nhà, đèn không sáng. Ta đi qua căn phòng của Lục Bách Đông, dưới khe cửa xuyên qua ánh sáng

mờ mờ, ta nhìn chăm chú một hồi, chậm rãi trở về phòng mình.

Thì ra hấn ở nhà.

Ta nằm trên giường, trong đầu không nghĩ được điều gì khác. Chỉ có một suy nghĩ trong tâm trí, thì ra suốt buổi tối hôm đó, hấn ở nhà.

Lục Bách Đông, hiện tại ta trong lòng của người, rốt là cái gì?

Toàn thân ta run lên, cảm thấy không nhịn được nữa.

Ta trở mình bước xuống giường, đi tới trước cửa phòng hấn, nhẹ nhàng gõ một cái,

“Lục Bách Đông?”

Hấn không trả lời ta. Ta gõ cửa, lực đạo lớn hơn, âm thanh của ta run rẩy.

“Lục Bách Đông.”

Hấn tắt đèn, khe cửa chỉ còn một mảnh đen kịt.

Ta rốt cục không còn cách khác chề cảm xúc dâng lên cuộn cuộn trong lòng, ta đập mạnh cửa, vừa xô vừa đẩy ầm ầm, âm thanh vang lên trong đêm tối quả thực có thể khiến hàng xóm xung quanh kéo tới. Dưới lầu đột nhiên đèn sáng, mẫu thân ta cao giọng hỏi ta đang phát rò cái gì, ta không có cách trả lời, chỉ điên loạn đánh lên cánh cửa kia.

Nhưng mặc kệ ta làm thế nào, cánh cửa kia thủy chung vẫn không mở ra.

Ta vẫn muốn hấn đối tốt với ta. Nhưng ta đã quên mất một điều quan trọng, những điều tốt đẹp đã qua rồi.

Những thứ đã qua, không thể níu giữ.

Những thứ vỡ nát, không thể hàn gắn.

Những bí mật đã phơi bày, không thể giả vờ bị “quên lãng”.

Mùa đông của ta đến.

Mùa đông năm đó, không hề giống với những mùa đông trước kia ta từng sống. Cha của Lục Bách Đông từ Tokyo đến nhà của ta, cùng mẫu thân ta trao đổi, ông ta sẽ đón Lục Bách Đông đi cùng, họ bắt đầu thu thập hành lý.

Đêm trước khi hấn rời đi, ta về nhà rất sớm. Ta, hấn và mẫu thân đại nhân, ba người cùng nhau ăn bữa cơm tối, cùng nhau xem tiết mục văn nghệ nhàn chán. Chúng ta không nói chuyện với nhau.

Ta lên giường sớm, nhưng ngủ không được. Âm thanh di động của hấn ở sát vách trong rương hành lý rất rõ ràng, ta nghe tiếng hấn mở cửa, mắt ta chậm chậm mở ra.

Hấn đi vào phòng ta, tới bên giường của ta. Một mảnh trầm mặc trong bóng tối, chúng ta hai mắt nhìn nhau, sau đó, ta nghe hấn nói:

“Nếu có một ngày người không còn thích ta, người hãy liên lạc với ta.”

Ta không hiểu ý của hấn khi nói lời này.

Khi hấn đi khỏi phòng, ta đem mặt vùi trong gối, thật sâu, thật mạnh, ta đã rất mất mặt khi khóc nức nở, nghe như ta sắp tắt thở.

Đó là mùa đông lạnh nhất ta trải qua, nhưng nơi hấn sắp đến có lẽ sẽ là một mùa hè chói mắt.

37. Chương 37

Ta từ mẫu thân đại nhân biết được tin Lục Bách Đông giải phẫu bình an.

Như vậy là tốt rồi. Ta tự nhủ, như vậy là tốt rồi.

Ta chỉ cần biết được thông tin này là đủ.

Ca giải phẫu kết thúc, hấn phải ở lại bệnh viện một tuần theo dõi thêm, sau đó được phép xuất viện. Ta nhờ A Định ra sân bay đón họ, nhưng người trở về chỉ có một mình mẫu thân đại nhân.

Nghe nói trong thời gian hấn nằm viện, rất nhiều bạn học của hấn ở Nhật Bản đến thăm, toàn là tuần nam mỹ nữ, đại khái đều thuộc giới người mẫu cả, có người còn muốn thông qua báo chí để đăng tin về hấn.

Hấn và ta trò chuyện qua điện thoại, ta xem như không có chuyện gì xảy ra, không muốn bắt buộc hay gặng hỏi hấn, hấn cũng không nói gì, thường thường bên điện thoại là một người kể chuyện, một người bật cười.

“Kết quả thi thế nào?”

Hắn hỏi, ta nhún vai như chuyện không đáng quan tâm, trả lời.

“Không có giải,” ta nói, “Ta đã sớm biết sẽ như vậy.”

Hắn im lặng một lúc, rồi trịnh trọng nói với ta.

“Thiên Thu, ta rất thích thiết kế của người.”

Ta ừ một tiếng, nghe rất miễn cưỡng, không phải ta không muốn trò chuyện với hắn, nhưng ta không biết mình nên nói gì tiếp theo nữa. Ta và hắn cứ như vậy cầm điện thoại im lặng lắng nghe nhau, đến khi ta lấy cớ rằng tiền điện thoại đường dài rất đắt, muốn cúp máy.

Kết thúc cuộc trò chuyện, ta đột nhiên cảm giác, bản thân thật sự rất mệt mỏi.

Ta nghe nói hắn gần đây hợp báo nói sẽ trở lại hoạt động như cũ, giống như Đông Sơn tái khởi, bắt đầu lại cuộc sống xa hoa tại nơi mà ánh mặt trời sáng chói kia tồn tại. Khoảng thời gian trò chuyện qua điện thoại, ta cảm thấy giữa chúng ta thật gần nhưng cũng rất xa xôi, ta chẳng bao giờ đến được Tokyo, nơi ánh sáng của hắn có lẽ sẽ chiếu sáng rực rỡ nhất.

Ta không biết hắn còn nhớ ước định của chúng ta hay không. Ta chỉ biết hắn thật xuất sắc, lúc nào cũng đi thật nhanh, thật xa. Nếu trên quãng đường ta dừng lại hay không đủ sức đuổi kịp, để lại cho ta chỉ còn bóng lưng của hắn.

Trận chung kết ngày hôm đó, chủ đơn vị đã cung cấp những người mẫu rất chuyên nghiệp và chuẩn mực, điểm trí mạng của tác phẩm ta cũng vì thế mà bị phơi bày.

Ý nghĩa thật sự trang phục mà ta thiết kế, vẻ đẹp của nó, linh hồn của nó, chỉ vì một con người duy nhất. Vậy nên nó không có tính “ứng dụng” được trên số đông công chúng.

Từng nét kéo mà ta cắt, từng nét phấn đường vẽ mà ta thiết kế, toàn bộ lấy Lục Bách Đông làm trung tâm. Vì vậy, luôn luôn tôn lên ưu điểm trên cơ thể hắn, nếu như bị mang cho một người khác mặc lên người, thì sẽ trở thành điểm chí tử khiến cho ta thất bại. Bởi vì không phải ai cũng có óc người như hắn. Ta biết rõ, nhưng ta không hề hối hận.

Cũng có thể sẽ có người vóc dáng tương tự như hắn, nhưng ưu điểm và linh hồn của mỗi người là duy nhất.

Ta vẫn không thể tách khỏi hắn, linh hồn của ta, cuộc đời của ta, trọng tâm cuộc sống của ta xoay xung quanh hắn, nhưng hắn không như vậy.

Ta mời Neil đi ăn. Lần này hắn giúp đỡ khiến ta vô cùng cảm kích, nếu đổi lại cương vị là ta, ta không thể nào ra tay nghĩa hiệp đến trình độ như hắn.

“Hắn khỏe không?”

Hắn khách khí hỏi, ta gật đầu.

“Hắn phục hồi rất tốt, có lẽ tháng sau đi làm lại được rồi.”

“Nghe nói hắn tham gia tuyển người mẫu ở Tokyo?”

Những lời nói của Neil khiến ta phải ngẩng đầu đối diện, hắn nhìn thẳng vào mắt ta.

“Thiên Thu, ta chưa bao giờ là người làm từ thiện, người biết ta chấp nhận làm việc này là bởi vì cái gì.”

Bàn tay hắn vươn lại gần, hàm súc khoát lên đầu ngón tay ta, hắn không ép buộc ta nhưng rõ ràng ý muốn thân cận.

Ta rũ mi mắt xuống, nhìn chằm chằm vào tách cà phê đen ngòm, bỗng dưng cảm giác nó thật đáng. Trong nháy mắt không phải ta không dao động về lời nói của hắn, nhưng cuối cùng ta lựa chọn thu bàn tay lại, tránh khỏi hắn.

“Xin lỗi.”

Một khoảng im lặng trôi qua, hắn không nói gì. Ta nghĩ ta thật sự đã chọc giận hắn, nhưng chỉ nghe hắn nhàn nhạt nói:

“Ta muốn người bảo đảm với ta, nếu sau này người chọn người yêu, ta phải là người đầu tiên.”

Trời vào thu, Lục Bách Đông vẫn chưa trở về.

Hắn mỗi ngày vào buổi tối sẽ gọi điện cho ta, dùng phương thức mềm mại nhất khiến ta không thể từ chối.

Ta và hắn kể cho nhau nghe những chuyện vụn vặt trong ngày, như A Dịch lại “sàm sỡ” bằng cách ngắt

thất lưng của một khách hàng nào đó, còn bạn trai mới của Tiểu Lục rất có khí chất của “ngưu lang”.

Điều ta muốn hỏi nhất, ta không đề cập với hấn.

Ta luôn cảm thấy tình huống hiện tại giữa chúng ta như một tòa thành đang lung lay sẵn sàng sụp xuống bất cứ lúc nào. Như chơi trò rút gỗ, mỗi người cứ tuần tự rút, rút từng thanh xếp, đến cuối cùng, khi không còn thanh gỗ nào nữa, cũng như mối giao cảm và liên lạc giữa ta và hấn không còn giữ được với nhau, khi đó tòa thành sẽ đổ.

Rõ ràng biết như thế, nhưng cả hai vẫn cứ lặng lẽ chơi và chờ đợi lần rút tiếp theo liệu mọi thứ có sụp đổ hay không. Từng ngày trôi qua, đối mặt với nỗi sợ hãi xen lẫn hy vọng phù phiếm, rằng chuyện này vẫn chưa đi đến hồi kết.

Cho đến một ngày, Lục Bách Đông từ Nhật Bản gửi đến ta một gói bưu kiện. Món hàng này hình thức đẹp đẹp, không giống như hộp nhẫn, ngón tay ta run rẩy khi từng chút từng chút mở nó ra.

Đó là một quyển phác họa. Ta không hiểu được, liền mở nó ra nhìn kỹ hơn, năng lực hội họa của Lục Bách Đông vẫn ngốc như thế, nét vẽ xiêng xiêng vẹo vẹo như là hai người ngoài hành tinh nắm tay nhau, cảnh vật chuyển đổi từ ngồi cạnh biển, trên núi, công viên, rạp chiếu phim, cho đến phía trước tháp Tokyo.

Hai bàn tay của hai “người ngoài hành tinh”, chưa từng một khắc nào rời đi nhau, cho dù họ đi đến đâu vẫn kiên quyết nắm lấy nhau như thế.

Từng chút một, ta hiểu được điều hấn muốn nói với ta.

Từng trang từng trang hình vẽ thoát nhìn trông rất đối bình thường, là ta và hấn, hai người trải qua bên nhau, qua từng trang giấy vẽ nên hình ảnh sinh hoạt hàng ngày.

Chúng ta đã từng sống như vậy, sinh hoạt bình thường đến vậy, nhưng chưa được vẹn tròn đã cắt đứt.

Liệu ta còn có thể, một lần nữa, tin tưởng người hay sao, Lục Bách Đông?

“Ah, thì ra “ai đó” gửi chúng về.”

Trong điện thoại nghe âm thanh hấn có vẻ hơi khác một chút, không rõ cảm xúc lúc này của hấn như thế nào.

“Ta vẽ rất khó coi phải không?”

Ta nói không nên lời, chỉ nghe hấn dụi dụi mắt:

“Thiên Thu, người bị cảm sao?”

Thanh âm của hắn rõ ràng ở ngay bên tai ta mà thôi, thế nhưng nhiệt độ cơ thể của hắn xa xôi vạn phần.

Ta nhớ lồng ngực ấm áp vững chắc của hắn. Ta nhớ nụ hôn dịu dàng xen lẫn kiên quyết của hắn. Ta nhớ đôi mắt dịu dàng của hắn, cố chấp chỉ nhìn thấy một mình ta, sau đó mỉm cười nói với ta rằng hắn thích ta.

“Lục Bách Đông, người chừng nào trở về nhà của chúng ta đây?”

38. Chương 38: Hoàn Chính Văn

Vào ngày máy bay của Lục Bách Đông về Đài Loan, ta và A Dịch cả ngày bận rộn.

Ta không biết mình sao lại cố gắng bận rộn, TV bị ta lau đến hai lần, tự tin rằng có thể soi gương được. Ta ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ báo thức, còn sớm, mới ba giờ chiều, lần đầu tiên ta cảm giác thời gian trôi qua thật chậm.

Tâm tư ta thấp thỏm không yên như vậy cho đến bảy giờ, ta không coi thời gian nữa. Khoảng thời điểm này hắn đã đến Đài Bắc, nhưng ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, chẳng lẽ hắn xảy ra điều gì ngoài ý muốn?

Tim ta đập dồn dập, lại có chuyện gì ngoài ý muốn nữa đây, ta đều ngồi chờ bên điện thoại, cả điện thoại bàn và di động đều không đổ chuông. Ta ngồi như một pho tượng, mắt dán vào chúng, không dám chớp mắt.

Tám giờ tối, điện thoại di động ở trên bàn rung lắc dữ dội, ta lập tức bắt máy.

Đó là một tin ngắn, đến từ Lục Bách Đông.

“Ta ở công viên chờ người.”

Ta chạy, ta chạy như thể trở về khoảng thời gian thời thiếu niên đó. Hình ảnh của ta thời hiện tại và thời khắc lúc xưa hẹn hắn ở công viên như chồng khít lên nhau.

Bước chân của ta, bóng dáng của ta, hạnh phúc của ta, niềm tin của ta, hy vọng của ta, vào khoảnh khắc đó đã dừng lại.

Liệu có thể một lần nữa? Một lần nữa ấn kim thời gian để chiếc đồng hồ tiếp tục chạy hay không? Để ta không phải phong bế chính mình, lưu giữ những hồi ức đẹp đẽ sau cánh cửa tâm hồn, thì thoáng hé mở nó ra len lén nhìn.

Ta chạy, ta chạy cho đến khi hình bóng của cậu thiếu niên dần dần lớn lên trở thành một người đàn ông.

Ta đã trưởng thành.

Công viên hiện ra ngay trước mắt, ta dừng lại, thấy hần, đang lẳng lặng ngồi trên một băng ghế.

Ta chậm chậm bước tới, hần ngẩng đầu, một câu cũng không giải thích, chỉ hướng về ta mỉm cười, muốn bao ngu ngu ngốc có bấy nhiêu, ấy vậy mà khiến lòng ta mềm nhũn đến mức lên men.

“Người cười cái gì?”

Ta nhỏ giọng hỏi hần.

Hần chỉ nói:

“Ta nghĩ người sẽ không đến.”

Ta nói không nên lời, trong cổ họng tựa như bị một thứ gì chặn lại. Ký ức trước kia ùa về, một đêm tối tăm ta từng ngồi cô độc tại nơi đây, ôm ấp hy vọng rồi chua chát nhận ra hần không đến.

Một lúc sau, đến khi ta thở được, ta mắng hần:

“Người, tên ngu ngốc này.”

Hần cười rộ lên, từ trong túi móc ra một cái hộp, trước mặt ta chậm rãi quì một gói xuống đất.

“Thiên Thu, chúng ta từ nơi này một lần nữa bắt đầu đi.”

Hần nhìn chăm chú vào mắt ta, từng chữ từng chữ nói:

“Ta và người hứa cùng nhau, từ nay về sau, sẽ không bao giờ không để ý đến đối phương, không bao giờ bỏ lại đối phương. Lúc này đây, ta, Lục Bách Đông sẽ không bao giờ quên đi lời hứa này, luôn luôn nhớ nó trong tim.”

Ta không biết nên nói gì, chỉ cúi đầu.

Ta không bỏ chạy nữa.

Lần này ta chạy, nhưng ta chạy đến hạnh phúc của ta.

Tại công viên này, nơi mọi thứ được niêm phong thì sao chứ! Ta sẽ không quan tâm nữa!

Hiện giờ, điều xảy ra trước mắt mới là chân thật.

Hắn không thấy ta trả lời, thở dài một hơi, đi tới, kéo ta ôm vào trong ngực của hắn. Ta không kiềm nén bản thân được nữa. Hắn hôn đỉnh đầu của ta, ta đem mặt giấu trong cổ của hắn. Ta cảm thấy âm thanh nức nở của mình rất chi là mất mặt, hắn chỉ cười, dung túng lau đi nước mũi của ta bằng tay áo sơ mi của hắn.

“Thiên Thu, người có thể chờ một chút được không, để ta mang nhẫn cho người rồi lại khóc tiếp nhé?”

Hắn đang rất cố gắng cùng ta thương lượng, càng nghe lời hắn nói ta càng thấy xấu hổ, “đáp trả” bằng hành động lau vào người hắn một đồng nước mũi cho bõ ghét.

Hắn vẫn không mảy may bận tâm, mỉm cười, ngón tay hắn cầm lấy cằm của ta, chặn tiếng nấc đứt quãng của ta bằng một cái hôn.

Tuy rằng rất rất không cam lòng, thế nhưng cách này quả thật rất hữu hiệu, ta không khóc nữa.

“Miệng của người bên trong thật mặn.”

“Bởi vì bên trong đều là nước mũi của người mà.”

“Lục Bách Đông, đã ai nói với người sống nào người không bình thường chưa?”

“Làm sao vậy? Chỉ cần là vật của người, thứ gì ta cũng không ngại ... Ngô...”

Có đôi khi, hôn môi là một phương pháp hữu hiệu để ngưng lời người khác.

Hắn trao cho ta chiếc nhẫn thiết kế rất tinh tế, vừa vặn hợp với ngón áp út của ta, còn chiếc nhẫn ta đã

tặng hần thì lại ... không vừa. Ta không đồng ý, yêu cầu hần mang đi sửa một chút để mang.

Ta nói với hần, nhẫn mà ta tặng hần trên thế giới này chỉ có một mẫu duy nhất, hần mỉm cười nói với ta chiếc nhẫn hần tặng cho ta cũng vậy. Lòng hiếu kỳ của ta nổi lên, ép hỏi hần ý nghĩa là gì, hần chỉ đỏ mặt cười, không chịu nói.

Ta chép tên của nhẫn vào trong một tờ giấy, len lén nhét trong túi. Cuối cùng tóm được một vị khách quen có biết lõm bõm tiếng Pháp, hần lấp ba lấp bắp dịch cho ta.

Đêm hôm đó, ta vì hần làm một bàn ăn thịnh soạn, hần trở về không cần hỏi nhiều lời liền vô cùng nhiệt tình mà “đánh thành công lũy”. Ngoài cửa sổ, trời đổ xuống một trận mưa lớn. Sau bữa cơm chiều, hai chúng ta cùng xem ti vi, ta nằm gối đầu lên chân hần, cười hắc hắc, hần nghi ngờ ta bị “ám đầu” nên vươn tay kiểm tra độ “bình thường” của ta, vừa lúc bị “ma trảo” của ta túm lấy, kéo tay hần xuống vuốt ve.

“Này, người thích ta nhiều đến bao nhiêu?”

“Hơn cả gà chiên rất nhiều.”

“Thích đến muốn cùng với ta cả đời?”

Hần không nói, ta đứng lên, nhìn hần, lỗ tai hần hoàn toàn biến thành màu đỏ rực. Ta cười rộ lên, tiến tới hôn hần.

Ta biết vật gì cũng không có “vĩnh viễn”, nhưng ngay cả như vậy,ta vẫn không ngần ngại nắm lấy bàn tay hần cùng nhau đi hết đoạn đường này.

Yêu hần cả đời, chăm sóc lẫn chọc phá hần cả một đời. Hai người cùng nhau trải qua bình thường sinh hoạt, cho đến khi chúng ta cùng nhau kết thúc sinh mệnh.

Cả đời cùng nhau sinh hoạt.

Đó là tên của chiếc nhẫn hần tặng cho ta.

Chính văn văn hoàn

39. Chương 39: Phiên Ngoại Lục Bách Đông : Bí Mật (phần 01)

Di chứng lớn nhất khi xảy ra tai nạn xe là mất đi ký ức.

Rõ ràng là chuyện vừa mới nhớ ra nhưng chỉ một giây sau liền quên mất. Có đôi khi, một chút chuyện bản thân thấy vô cùng quen thuộc, nhưng lại nói không nên lời, cuối cùng không rõ cái nào là thực, cái nào là đang mơ.

Không nhớ được thì buông xuôi. Đôi khi hẳn tuyệt vọng nghĩ như vậy. Thế mà Thiên Thu không cảm thấy hẳn như vậy có gì không tốt.

“Nếu như không nhớ được thì thôi, cái đó cho thấy chuyện cũng không phải có gì quan trọng.”

Thiên Thu nói:

“Nếu như là chuyện rất quan trọng thì ta nhất định sẽ ở bên tai người nhai đi nhai lại, nhai tới mức người nhớ mới buông tha.”

Nghe được như vậy, Lục Bách Đông an tâm.

Ngay cả Thiên Thu mặc dù nhìn rất hoa tâm, thường thường nhắc hết tên người này lại gọi tên người khác, Lục Bách Đông đối với hẳn vẫn toàn tâm toàn ý tin tưởng.

Bởi vì hẳn biết, Thiên Thu với hẳn là thật lòng.

Chỉ duy nhất điểm này, Lục Bách Đông khẳng định mình vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Khoảng thời gian khi hôn mê tỉnh lại, Lục Bách Đông quả thật không hề có được ấn tượng gì. Hẳn chỉ có rải rác vụn vặt một chút ký ức, như một bức tranh ghép hình đã hoàn toàn vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, thế nhưng hẳn không thể với tới bất cứ mảnh ghép nào, hai bầy tay hẳn hoàn toàn là hư không.

Trong thời gian đó chỉ có một mình Thiên Thu ở bên cạnh chăm sóc hẳn.

Thiên Thu so với hẳn vóc dáng nhỏ hơn, trên mặt biểu tình luôn luôn là cà lơ phất phơ, nửa đùa nửa thật. Hẳn mặc quần áo màu sắc tươi sáng, thỉnh thoảng móng vuốt còn sờ soạn nam nhân khác hết sức mờ ám. Thân phận của Thiên Thu là biểu ca, từ nhỏ cùng hẳn lớn lên bên nhau, nhưng trong trí nhớ của hẳn không có ý niệm gì về con người này.

Hẳn không biết con người là biểu ca Thiên Thu, hẳn chỉ biết người mặc kệ thế nào vẫn luôn luôn ở bên cạnh hẳn, Trình Thiên Thu.

Hẳn vì người này mới muốn tỉnh lại.

Trong giấc ngủ say thật dài, tưởng chừng không biết thời gian trôi qua bao lâu, hắn nghe thấy âm thanh của người đó, hết lần này đến lần khác gọi Lục Bách Đông, còn trên lông mi chạm chạm vào rất ngứa. Qua thật lâu, hắn mới biết rằng ngón tay của hắn đã vì người này mà có cảm giác để cử động.

Khi hắn vì mong muốn của Thiên Thu mở mắt ra vào ngày hôm đó, hắn hiểu rõ một phần trong cơ thể hắn từ hôm nay về đến sau này, sẽ vì Thiên Thu mà sống.

Cảm giác yêu thích này quả thật như một hạt giống nhỏ bé đâm chồi, nhỏ đến nỗi chính bản thân của hắn cũng không phát hiện.

Cuộc sống trải qua với Thiên Thu thật kỳ diệu, giống như người đi lạc ngoài hoang mạc mênh mông, tuyệt vọng bởi mớ đất khô cằn lên. Lúc người bắt đầu đào, hai bàn tay người bẩn thỉu, người ngợp người đầy bùn đất, ngoài cát và đất, người không nắm được gì khác. Nhưng từ từ, bàn tay người chạm tới lớp đất ẩm ướt mát mẻ, một luồng nước mạnh mẽ phun trào lên gương mặt của người, cho đến khi dòng nước trong lành này phủ ướt toàn bộ người của người, lan rộng ra, trở thành một ốc đảo, bắt đầu cuộc sống mới của người.

Thiên Thu nói có một đoạn thời gian rất dài bọn họ chiến tranh lạnh.

Bọn họ có lẽ sẽ tiếp tục không nói chuyện với nhau như vậy nếu một ngày nọ, Thiên Thu quyết định gửi tin nhắn hẹn gặp hắn ở công viên.

Khi Thiên Thu kể cho hắn nghe, dường như rất hoài niệm, mi mắt khép hờ, biểu tình nhu hòa như vậy lại khiến hắn không hiểu vì sao cảm giác khó chịu. Rất lâu, rất lâu sau đó hắn mới hiểu được vì sao.

Bởi vì Thiên Thu đang nói dối.

Trong lúc Thiên Thu nói chuyện sẽ có một thói quen nhỏ, hắn nắm nắm tay rất chặt, chặt đến mức các khớp xương ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Hắn rõ ràng là đang nói dối, rồi lại giống như đang tự bao bọc mình trong một lời hứa, một nguyện vọng, dùng lời nói dối của mình để tự vây hãm chính mình, xoa dịu chính mình. Để nguyện vọng của hắn trong trí tưởng tượng sẽ trở thành hiện thực, thật sự trở thành chuyện đã từng xảy ra.

Lúc đó Lục Bách Đông không hiểu được suy nghĩ của Thiên Thu.

Khi hắn nhớ tới ánh mắt lúc đó của Thiên Thu, trái tim hắn sẽ co rút đau đớn một chút, khiến hắn cảm thấy tâm hắn đau.

Vì vậy, một đoạn thời gian hấn giận Thiên Thu.

Giận Thiên Thu vì sao phải nói dối?

Giận Thiên Thu vì nói dối, vì lời nói dối của Thiên Thu, hấn đau lòng.

Thiên Thu giả vờ như không quan tâm đến chuyện hấn giận dối, tỏ ra vô cùng lãnh đạm. Nhưng chỉ cần hấn xoay lưng, Thiên Thu sẽ như sợ bị vứt bỏ, lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào thân ảnh của hấn.

Mặc dù khi đó Lục Bách Đông không rõ cái gì gọi là ỷ lại, nhưng hấn bắt đầu cảm thấy thích biểu tình tịch mịch của Thiên Thu khi sợ mất hấn, luôn quan sát hấn. Như vậy hấn cảm thấy mình trở nên quan trọng đối với Thiên Thu.

40. Chương 40: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 2)

Thế nhưng từ từ, hấn bỗng nhiên hình như đã hiểu được Thiên Thu phần nào.

Một ngày nọ, hấn ở trong một căn phòng nhỏ tìm thấy quyển album, từng trang từng trang mở ra, bên trong chứa đựng toàn bộ những hồi ức trước đây của họ. Nhưng những điều này là Thiên Thu và “hấn” lúc trước cùng nhau sở hữu.

“Hấn” ở hiện tại, căn bản là cái gì cũng nhớ không ra.

Hấn thích biểu hiện của Thiên Thu khi giải thích về những tấm ảnh. Thiên Thu khi ấy rất ôn nhu, hình như những tấm hình kia đều là bảo vật không thể thay thế. Hấn mới biết, thì ra Thiên Thu coi trọng hấn như vậy.

Nhưng hấn không ngờ Thiên Thu sẽ hỏi hấn:

“Người thực sự một chút cũng không nhớ ra sao?”

Ngữ khí của Thiên Thu phảng phất cảm giác vừa “trách” hấn lại thất vọng, nó nhẹ đến mức có lẽ ngay cả bản thân của Thiên Thu cũng không phát giác được. Bên ngoài Thiên Thu chăm sóc hấn, nhưng thật ra đối với Thiên Thu, “hấn” hoàn toàn trở nên trong suốt. Thiên Thu không nhìn thấy “hấn” đang ở trước mặt.

Đại khái là khi đó, hấn từ từ hiểu được một sự thật.

Thiên Thu thích Lục Bách Đông.

Có điều, không phải là Lục Bách Đông hiện tại, mà là Lục Bách Đông trước khi tai nạn xe kia xảy ra, con người tên Lục Bách Đông chứa đựng ký ức hoàn chỉnh.

Thiên Thu tịch mịch, Thiên Thu ỷ lại, Thiên Thu coi trọng, Thiên Thu yêu thích, toàn bộ đều cho một người. Thiên Thu dành trái tim và tâm hồn đối với “hắn” nhiều đến mức không thể nhìn thấy một ai khác nữa.

Rốt cuộc phải như thế nào Thiên Thu mới có thể mang một phần, một phần tình cảm nhỏ bé mà Thiên Thu đã dành cho người tên Lục Bách Đông để chia cho hắn?

Hắn không ngừng suy tính.

Hắn khát khao, hắn ganh tị, thậm chí hắn thấy bản thân thật hèn mọn.

Thiên Thu đều chỉ có thể nhìn thấy được Lục Bách Đông.

Hắn muốn Thiên Thu nhìn thấy hắn.

Hắn muốn Thiên Thu thương hắn.

Vậy thì từ nay về sau, “hắn” hiện tại phải biến mất.

Hắn phải bắt đầu giả vờ, học làm Lục Bách Đông mà Thiên Thu mong muốn.

Khi hắn khát khao muốn trở thành Lục Bách Đông, ước muốn của hắn mạnh mẽ đến mức ký ức phẳng phất cũng theo kỳ vọng của chủ nhân mà từng chút, từng chút tái hiện trong đầu hắn.

Mặc dù phần lớn thời gian hắn vẫn thể không phân rõ được cái nào là thực, cái nào do ảo giác của mình gây ra.

Khi ký ức của hắn trở hỗn loạn, hắn bên ngoài lãnh tĩnh, nhưng thật ra phát điên.

Hắn đang học trở thành một ai đó khác.

Hắn muốn biến thành người đó.

Con người Lục Bách Đông mà trái tim của Thiên Thu đang lấp đầy không một khe hở.

Một ngày nọ, Thiên Thu hôn hắn.

Ban đầu, hắn không hiểu động tác như vậy đại biểu cho cái gì, môi dán môi, đầu lưỡi đụng chạm đầu lưỡi. Chỉ là động tác đơn giản như vậy nhưng có thể khiến cho toàn thân đều muốn nóng lên, chỉ cần động tác đơn giản như vậy liền có thể khiến lòng hắn ấm áp.

Khóe miệng hắn không kiềm chế được mà giương lên, vậy ra, như vậy là hắn đã “học” tốt? Từ nay về sau hắn sẽ có được Thiên Thu, đúng không?

Thế rồi, Thiên Thu lại không có cảm xúc như hắn.

“Lục Bách Đông, ta nói này.”

Thiên Thu nói:

“Ngày hôm qua, việc chúng ta làm, kỳ thực rất bình thường, rất nhiều nam nhân đều sẽ cùng các anh em làm như vậy, chỉ là sẽ không nói ra với ai khác. Người biết cái gì gọi là bí mật chứ? Chuyện mà chúng ta ngày hôm qua làm là bí mật, chỉ có hai người chúng ta biết với nhau mà thôi.”

Giọng nói của Thiên Thu nghe thản nhiên như vậy, nhưng hai nắm tay của Thiên Thu nắm rất chặt.

Lông mi hắn rũ xuống, im lặng nhìn khớp xương ngón tay của Thiên Thu đã trở nên trắng bệch.

Nếu như chỉ có Thiên Thu và hắn biết, vậy ra điều này có thể tính là kỷ ức của họ cùng nhau không?

Hắn, sẽ không còn là một con số không Lục Bách Đông mà Thiên Thu không muốn nữa.

Thế rồi hắn nhìn thấy động tác trong tạp chí, đó là tấm ảnh trên một trang quảng cáo nước hoa, một nam một nữ môi đụng môi. Hắn mang theo quyển tạp chí đến trước mặt A Dịch.

“Bọn họ đang làm gì thế?”

Hắn hỏi, A Dịch có chút khổ não, gãi gãi đầu.

“Bọn họ đang hôn môi.”

“Cái gì là hôn môi?”

“Chính là như vậy nè, miệng dán vào miệng, đôi khi còn có thể thò đầu lưỡi vào miệng đối phương.”

A Dịch lấy một tờ giấy trắng, bắt đầu vẽ hình ảnh “mặt cắt ngang” khi hai miệng của họ dán sát vào nhau sẽ cấu tạo bên trong như thế nào.

“Nếu như đối phương kỹ xảo hôn môi tốt, đôi khi còn có thể mang đến loại cảm giác lên đến thiên đường.”

Hắn nhìn A Dịch chằm chằm, nụ cười A Dịch khi giải thích càng lúc càng tối, càng lúc càng mỉa, nhưng hắn thật không hiểu, nghiêng đầu hỏi:

“Bọn họ tại sao phải làm như vậy?”

“Là để biểu thị công khai chủ quyền của mình đối với đối phương.”

Sợ hắn không hiểu, A Dịch còn bổ sung.

“Bình thường thì vì thích nên mới làm như vậy. Tuy nhiên cũng có vài người vì muốn hưởng thụ cảm giác bay lên tận thiên đường, ha ha.”

Sau mấy lần thỉnh giáo, Lục Bách Đông rất có kinh nghiệm phần nào nên nghe thì nghe, nên lơ thì lơ mấy câu nói dư thừa.

Kết quả là không lâu sau, hắn ngủ thấy một giấc mơ kỳ quái.

Hắn đứng ở một nơi, nhìn qua cánh cửa khép hờ nào đó, nhìn Thiên Thu cùng người khác hôn môi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hắn cảm thấy thích thú, đồng thời là nỗi sợ hãi không biết từ đâu trào dâng.

Người đang sợ cái gì vậy? Hắn tự hỏi mình.

Hắn không thể thốt nên lời, toàn thân hắn như bị chôn chân ở vị trí đang đứng, không thể hành động gì khác hơn.

Hắn vùng vẫy, vùng vẫy khỏi vị trí bị “đóng băng” vô hình hiện tại, cũng là vùng vẫy khỏi nỗi sợ hãi đang chiếm giữ trái tim hắn. Hắn từ trong mộng tỉnh lại.

Thiên Thu trong hiện thực đang nằm bên người hắn, an tĩnh nhắm mắt.

Trong nháy mắt, Lục Bách Đông không nhận được nghĩ đến nếu như Thiên Thu không tỉnh lại, Thiên Thu sẽ không thể cùng người khác hôn môi. Thiên Thu sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh mình.

Nhưng, sớm hay muộn, Thiên Thu cũng sẽ mở mắt.

Khi Thiên Thu tỉnh lại, sẽ không giống như lúc này, ngoan ngoãn nằm ở bên người hắn. Thiên Thu sẽ cùng người khác trò chuyện, cùng người khác mỉm cười, và có lẽ sẽ cùng người khác hôn môi.

41. Chương 41: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hắn tự lừa dối chính mình, rằng chuyện này sẽ không xảy ra, một khi hắn còn bên cạnh của Thiên Thu.

Một khi hắn còn bên cạnh Thiên Thu.

“Ta nay có việc, muốn đi tìm một người bạn. Người qua nhà A Dịch chơi đi, tối nay ta đến đó đón người, được không?”

Thiên Thu vừa cười vừa hỏi.

Thiên Thu cười vô cùng thành khẩn, nhưng nắm tay lại siết rất chặt, tuyệt đối không hề thả lỏng một chút nào.

Người làm sao có thể mang lời nói dối thốt ra thật như thế được?

Lục Bách Đông thực sự không hiểu. Hắn cảm thấy cơn giận của mình từ từ bùng lên.

Mặc dù miệng Thiên Thu nói rằng thích hắn, biểu tình và động tác cũng luôn “thành thật” như vậy, nhưng chỉ cần xoay người một cái, đã không còn là dáng vẻ như trước nữa. Thiên Thu vẫn luôn như vậy đối với hắn, một chút cũng không thay đổi.

Cho dù hắn từng nghĩ, khi cả hai người đã có “bí mật” thì sẽ tồn tại một thứ gì đó.

Thứ khiến Thiên Thu tin nhiệm hắn.

Thứ chứng minh hắn có được Thiên Thu bên cạnh.

Nhưng Thiên Thu luôn như vậy, là một người toàn thốt ra những lời nói dối, nói dối đến mức thành khẩn.

“Người không thoải mái sao?”

A Dịch lo lắng quay qua quan sát hắn, hắn chỉ lắc đầu.

Hắn cảm thấy sau ót mình căng thẳng, đau đớn, mắt cũng như chịu áp lực mà đau nhức, nhìn không thấy được phía trước, mờ mịt như chính tâm trí hắn lúc này.

Hắn cố gắng kìm nén cơn buồn nôn vẫn chực chờ dâng trào, mắt hắn hoa lên, cơ thể hắn vô cùng khó chịu, hắn nghĩ hắn sẽ chết.

Hắn sẽ chết sao?

Ở nơi đây ư?

Nhưng Thiên Thu không có ở đây.

Nơi này không có Thiên Thu.

.

.

.

Mãi cho đến lúc rạng sáng, Lục Bách Đông nghe thấy từ đầu hẻm truyền đến âm thanh của động cơ xe.

Hắn dựa sát cửa sổ, nhìn Thiên Thu đi xuống xe, hắn đợi Thiên Thu rất lâu, rồi hắn nghe thấy âm thanh chìa khóa từ bên kia cánh cửa.

Hắn muốn giả vờ lãnh đạm một chút, nhưng cuối cùng lại không nhịn được, lập tức ôm lấy Thiên Thu.

Nhiệt độ cơ thể của Thiên Thu thật thấp, hắn thấy lòng mình xót xa, vì vậy lại ôm Thiên Thu chặt thêm một chút nữa.

Thiên Thu núp trong ngực hắn trở nên nho nhỏ, hắn chưa từng nghĩ qua, vị biểu ca trước đây hắn phải ngửa đầu mới thấy được gương mặt, sẽ ngoan ngoãn nép trong vòng tay mình như thế này.

Khoảng cách giữa bọn họ, rốt cuộc còn xa lắm hay không?

Trí nhớ của hắn phải khôi phục tới trình độ nào mới có thể hoàn toàn thay thế được người tên là Lục Bách Đông ở trong lòng của Thiên Thu?

“Này, người gần đây nhất có nhớ được gì không?” Thiên Thu đột nhiên hỏi hắn.

Ngữ khí của Thiên Thu nhàn nhạt, trên mặt mang theo nụ cười mệt mỏi. Lục Bách Đông cảm thấy có điểm gì đó không đúng nhưng không giải thích được.

“Không có.”

Vì vậy hắn liền trả lời đại.

“Không gì cả.”

Thiên Thu rơi vào trầm mặc rất lâu, khiến hắn rất bất an. Hắn do dự rằng mình trả lời sai rồi, nhưng giây tiếp theo, Thiên Thu lại dùng sức ôm hắn.

“Như vậy là tốt rồi.”

Thiên Thu nói với hắn:

“Mặc kệ như thế nào chẳng nữa, người cái gì cũng không cần nhớ, hiện tại là tốt rồi.”

Câu nói kia của Thiên Thu như một lời chú, phong ấn lại hoàn toàn ký ức trước kia của hắn.

Từ đó về sau, Lục Bách Đông sẽ không cần phải tiếp tục nằm mộng, vụng về tìm kiếm “nguyên bản” trong trí nhớ để tương ứng với con người trong trái tim lúc trước của Thiên Thu nữa. Thậm chí ngay một số chuyện lúc trước hắn lơ mơ nhớ ra, cũng dần dần bị mai táng ở nơi sâu nhất của tầng ký ức, không còn theo đuổi hắn bất kể là ngày hay đêm nữa.

Trong lòng của Thiên Thu luôn tồn tại nỗi bất an.

Như Thiên Thu sợ rằng lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ, ngay cả lúc Thiên Thu quật cường mỉm cười, trong đôi mắt luôn phẳng phất sự ảm đạm.

Hắn không hiểu, điều khiến Thiên Thu bất an là gì?

Là do con người tên là Lục Bách Đông sao?

Kỳ thực, hắn sớm đã biết đáp án.

Ở trong lòng của Thiên Thu, cho tới bây giờ, chỉ có duy nhất một Lục Bách Đông tồn tại.

Nếu là như vậy, hắn bây giờ đại biểu cho cái gì đây?

Hắn không là gì cả, hắn chỉ là một kẻ đột nhiên xuất hiện cắt ngang dòng lịch sử mà con người tên Lục Bách Đông kia đang tồn tại. Hắn không có quá khứ, càng không dám nói mình sẽ thấy được cái gọi là tương lai. Thậm chí hắn không biết mình ngày nào đó sẽ bị người “nguyên bản” là Lục Bách Đông trở về thay thế.

Nếu như bây giờ hắn biến mất, Thiên Thu có cảm thấy luyến tiếc hắn hay không?

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy vô cùng thống khổ. Bởi vì hắn phải chấp nhận sự thật, hắn ngoài Thiên Thu ra, cái gì cũng không có, cái gì cũng không cần.

Cuộc sống của hắn chỉ vì Thiên Thu mà tồn tại.

Nếu như Thiên Thu không cần hắn, nếu như Thiên Thu chỉ nhìn thấy người kia, hắn sống vì điều gì?

Nỗi đau của hắn dày vò, cho đến tột cùng còn bị lột trần một cách không thương tiếc. Vết thương vốn hắn tự xoa dịu mình rằng không thấy dấu vết, thì sẽ không tồn tại, chỉ đau một chút thôi, ề ề một chút thôi. Không nghĩ tới không nhìn thấy thì sẽ không sao.

“Người tên là gì?”

Trong quán rượu, một nam nhân xa lạ tiếp cận hắn, đôi mắt hẹp dài híp lại, ngón tay thon thả xoa xoa chiếc cằm hơi nhọn.

Hắn chuyển tầm mắt nhìn chằm chằm vào ly rượu người kia đang cầm trên tay.

“Ta là Lục Bách Đông.”

“Tên Tiếng Anh của người là gì?”

Nam nhân dán sát gần lại hắn, trên người truyền đến mùi nước hoa có chút cay mũi, khiến Lục Bách Đông khó chịu nhàu mày.

“Người hiện tại đang công tác ở đâu?”

“Cái gì là công tác?”

Hắn nhìn ngược lại nam nhân kia khi không hiểu câu hỏi, lại thấy người đó kinh ngạc đến mức hai mắt mở to.

“Người tốt nghiệp trường nào?”

Giọng nói của nam nhân như một nhát dao đâm vào lòng hắn, Lục Bách Đông chưa từng trực tiếp cảm thụ loại ác ý mãnh liệt đến vậy, trên mặt của hắn như bị người ta xé đi lớp da, cảm giác bỏng rát, đau đớn đến mức chết lặng.

“Ta hiện tại năm tuổi.”

Hắn giả vờ trấn tĩnh trả lời.

Nam nhân thể hiện sự kinh ngạc của mình với thái độ không thốt nên lời nào, sau đó khó khăn lắm mới phản ứng lại được, nhỏ giọng cười nhạo:

“Thì ra là một kẻ ngu ngốc.”

Người đó không che dấu chút nào thái độ khinh thị, khiến Lục Bách Đông phản xạ mà cúi đầu xuống. Hắn hận không thể tại chỗ đào một cái hố chui ngay xuống, đời này không còn dũng khí để ngẩng đầu lên.

“Ngu ngốc”, cái từ hắn thường nghe Thiên Thu nói, nhưng ngay lúc đó, nghĩa của nó như khắc sâu lên từng phần cơ thể của hắn, đây là từ ngữ dùng để nói một người ô nhục đến nhường nào.

Lẽ nào Thiên Thu cũng nghĩ về hắn như vậy sao? Ngu dốt, khiến cho Thiên Thu phải mất mặt.

Nam nhân quay đầu lại, không biết cùng ai cười nhạo hắn tiếp rồi nói thêm gì đó. Hắn không nghe rõ, chỉ nhìn thấy Thiên Thu đột nhiên đứng lên, mang một chén rượu hung hăng hất lên mặt nam nhân kia.

Rõ ràng là Thiên Thu tức giận, nhưng hắn không hề cảm thấy vui vẻ khi được đòi lại công bằng.

Hắn càng cảm thấy tình hình càng nghiêm trọng hơn. Hắn không biết cách để nói lại một người khác khi bị công kích, hắn cũng không thể bảo vệ được Thiên Thu.

Bởi vì hắn là một kẻ ngu ngốc.

42. Chương 42: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hắn bắt đầu điên cuồng tìm kiếm vết tích của Lục Bách Đông trên cơ thể này.

Hắn không muốn làm một món hàng “nhái” không trọn vẹn, hắn muốn trở thành Lục Bách Đông. Người nam nhân khiến Thiên Thu yêu thích, hắn sẽ không để cho Thiên Thu nghĩ về hắn như một “cục nợ”, một món hàng “đầy lỗi”, thậm chí tệ hơn, hắn khiến cho Thiên Thu bị xấu hổ, con người tên Lục Bách Đông kia hoàn toàn không hề có chút xíu gì giống hắn hiện tại cả.

Cuối cùng, hắn nhớ đến căn phòng nhỏ kia.

Hắn từng thấy Thiên Thu mở căn phòng ra để lấy bàn máy may như thế nào, vì thế hắn biết cách để vào trong đó. Một căn phòng nhỏ với đầy ắp thùng giấy, hắn đã từng lục lọi bên trong các thùng giấy này lấy ra được quyển album ký ức của Thiên Thu và Lục Bách Đông kia, vậy thì nhất định sẽ còn những thứ khác nữa.

Vào buổi tối một ngày nọ, hắn tranh thủ lúc Thiên Thu không có ở nhà, liền đến gần kéo giấu chiếc chìa khóa của căn phòng. Hắn biết động tác của mình phải thật nhanh, Thiên Thu chậm nhất là hai mươi phút sẽ trở về.

Sau khi đào bới giữa tầng tầng lớp lớp thùng giấy xếp chồng lên nhau thì hắn tìm đến được tầng ký ức sâu thẳm nhất mà hắn hằng khát khao, hắn liền thận trọng mang chúng ra ngoài.

Chiếc thùng này to hơn thùng chứa lò vi sóng nhiều lắm, so với tưởng tượng của hắn còn lớn hơn nhiều, hắn thắc mắc không hiểu vì sao lại phải dùng chiếc thùng kích cỡ vĩ đại đến vậy để chứa đồ thì phát hiện bên trong chất đầy những quyển tạp chí. Chỉ nhìn bìa cũng biết đây là tạp chí đang hot hiện nay, nam nữ trẻ tuổi trên bìa ăn mặc rất xinh đẹp và sành điệu.

Hắn tự tay lục tung chỗ giấy sâu hơn, ngoại trừ tạp chí ra, không còn thứ gì khác nữa. Hắn vô cùng thất vọng.

Khi hắn đang chìm ngập trong mớ tạp chí trước mắt, hắn mơ hồ cảm thấy điều gì đó không thích hợp, nhưng không biết diễn tả như thế nào. Mãi đến khi hắn thấy chỗ sách lung tung beng mình mới xào xáo lên những bài viết phân tích về thời trang, hắn lập tức nghĩ là chỗ nào khiến hắn thấy không ổn.

Chữ viết trên tạp chí không phải là tiếng Trung.

Thiên Thu chưa bao giờ rờ tay tới bất cứ sách báo nào không phải tiếng Trung, Thiên Thu nói hắn nhìn thấy sẽ bị “gây mê” mà lăn đùng ra ngủ.

Hắn nhanh chóng mở ra các quyển sách xem thử, bên trong đủ thứ được tầm và dán ghép lại, phần lớn là được cắt ra từ trong báo.

Tất cả chỗ hình ảnh này đều là những tấm ảnh chụp người cả, có lúc một nam một nữ, có lúc một nam hai nữ. Những nữ nhân kia gương mặt đều rất xa lạ, nhưng mà người nam nhân cố ý kéo thấp mũ, hắn làm sao lại không nhận ra?

Bàn tay của hắn lật đến một quyển, không còn là cắt ra từ trong báo nữa.

Ngay trang đầu của quyển tạp chí, hắn nhìn thấy người tên Lục Bách Đông cười rạng rỡ đến bùng sáng cả khung hình. Đây đại khác là hình Thiên Thu sưu tầm, độ dài mỗi phần đến bốn năm trang, mỗi trang thì người nam nhân kia đều mặc một trang phục khác nhau. Hắn nhìn thấy dấu bút máy vạch ngang qua thân người của nam nhân, có lẽ Thiên Thu đang tính toán vóc người và tỷ lệ của Lục Bách Đông, đối xứng với hình là phác thảo thời trang tương ứng, trong nháy mắt, hắn không nói được nên lời.

Rõ ràng chuyện xảy ra đã lâu như vậy, người kia và Thiên Thu cũng không hề gặp mặt, Thiên Thu còn muốn giúp hắn thiết kế y phục sao? Vậy, nếu như bọn họ đời này không gặp lại thì sẽ như thế nào? Cuối cùng liệu ai đó có phát hiện ra được tất cả bản phác thảo mà Thiên Thu đã tỉ mỉ tần mẩn làm cho người kia không?

Hắn thực sự không hiểu nổi Thiên Thu. Hắn cũng không hiểu nổi người tên là Lục Bách Đông kia.

Hắn giống như một người thừa thừa nào đó, một khán giả vô thưởng vô phạt đang đứng bên lề cuộc đời mà xem, rõ ràng đã gần như vậy, nhưng sân khấu này không hề tồn tại vai diễn dành cho hắn.

Chỉ là một vở kịch, giữa Thiên Thu và nam nhân tên là Lục Bách Đông.

Hắn là gì?

Hắn chỉ đứng đó, nhìn lên sân khấu, cho dù hắn vùng vẫy thế nào, ánh mắt của Thiên Thu cũng không nhìn tới được hắn.

Một buổi tối nọ, Thiên Thu gọi hắn đến phòng khách.

Trên bàn tạp đang hỗn độn chất đủ thứ rượu, một mình Thiên Thu uống cạn hơn phân nửa.

Thiên Thu khi uống say Thiên Thu rất khả ái, gương mặt trở nên hồng hồng, giọng nói cũng biến thành vô cùng mềm mại. Hắn thích nghe giọng của Thiên Thu khi nói về những chuyện trước đây, dù Thiên Thu là đang nói dối cũng được.

Hắn biết Thiên Thu đang nói dối, nhưng hắn không hề cảm thấy chán ghét, có lẽ vì Thiên Thu vô cùng nghiêm túc nghĩ về người nam nhân Lục Bách Đông kia.

Đôi khi, mặt trái của lời nói dối cũng có thể xem như mộng tưởng, bởi vì mộng tưởng của người không thể đạt được mới trở thành lời nói dối.

Nghĩ đến đây, hắn đã cảm thấy buồn bã chua xót. Không biết hắn đau lòng cho Thiên Thu, hay bởi vì chính mình.

Hắn hít thật sâu, hỏi Thiên Thu:

“Người có khóc không?” Vì người nam nhân tên Lục Bách Đông kia.

Thiên Thu không trả lời ngay, chỉ là im lặng nhìn hắn, sau đó mỉm cười.

“Ta khóc cực kỳ thảm.”

Thiên Thu nói, sau đó chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt.

Trong nháy mắt, Lục Bách Đông bắt đầu hiểu được một chút.

Thiên Thu, người quên hắn đi.

Ta sẽ không khiến người tiếp tục phải nói dối, ta sẽ không để phải người khổ sở.

“Ta sẽ không để người khóc nữa.”

Một buổi tối nọ, Lục Bách Đông nằm mộng.

Trong mộng, hắn ngồi trên ghế dài ở công viên. Hắn không biết mình đang chờ đợi điều gì, hắn chỉ biết mình đợi rất lâu, rất rất lâu. Nhưng hắn biết mình phải tiếp tục chờ đợi như vậy.

Rồi hắn nhìn thấy Thiên Thu hướng chỗ hắn mà đi tới.

“Người cười cái gì?”

Thiên Thu hỏi hắn.

Hắn chỉ nói:

“Ta nghĩ rằng người sẽ không tới.”

Bọn họ đều nở nụ cười, những chuyện đau khổ dẫn vật chưa từng xảy ra.

Sau khi tỉnh lại, Lục Bách Đông im lặng nhìn Thiên Thu, hắn nhìn thật lâu, thật lâu.

43. Chương 43: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 5)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Này, Thiên Thu, ta và ngươi, lại một lần nữa từ nơi này bắt đầu đi.

Chúng ta sẽ lấy giấc mộng của ngươi làm khởi điểm, chậm rãi cùng nắm tay nhau đi qua một đời. Để ta biến lời nói dối của ngươi trở thành sự thật.

Ngươi sẽ không còn phải an ủi chính mình bằng lời lẽ tuy êm đềm nhưng đau xót.

Ngươi sẽ không còn phải dùng nụ cười để khóa lấp sự bất an.

Những ngày tiếp theo với Lục Bách Đông chỉ có thể miêu tả bằng hai từ “Hạnh Phúc,” chính bản thân hắn cũng không biết liệu còn từ ngữ nào khác thay thế được cho từ không.

Thế giới của hắn trở nên bé nhỏ vô cùng, bên trong thế giới của Lục Bách Đông chỉ tồn tại một người duy nhất. Hắn lấy những “hỉ, nộ, ái, ố” của Thiên Thu làm trọng tâm mà xoay tròn xung quanh, hắn vì Thiên Thu mà thực hiện những điều bọn họ từng ước định cùng nhau, lần thứ hai hắn đứng trên sân runway.

“A, ta rốt cục nhớ ra ngươi là người nào rồi!”

Trước thời gian thi đấu vài giờ, bọn họ vui trong xe của A Định nghỉ ngơi. Thiên Thu ngoan ngoãn gối đầu lên chân hắn ngủ, hắn cẩn thận vì Thiên Thu che đi ánh mặt trời chói chang, hắn hi vọng giúp Thiên Thu ngủ ngon được thêm một chút — Tiểu Lục ngồi phía trước thét lên chói tai, đột ngột xoay đầu lại.

“Ngươi là tên người mẫu Nhật bản kia.”

Tiểu Lục hưng phấn muốn chết:

“Thời đại học, Thiên Thu cực kỳ mê hấn luôn! Chuyên môn sai người từ tận Nhật Bản gửi tạp chí về, chỉ cần tờ báo nào có hình của hấn đều không buông tha. Hấn hiện tại ở cùng với người, coi như là mộng đẹp thành sự thật rồi!”

Mộng đẹp trở thành sự thật sao?

Đối với lời nói của Tiểu Lục, Lục Bách Đông chỉ mỉm cười.

Nếu như đây chỉ là giấc mộng ám áp có thể chìm đắm vào, Lục Bách Đông không hi vọng mình sẽ tỉnh lại quá nhanh.

Nhưng hấn không ngờ không ngờ Thiên Thu đã tỉnh giấc, chậm rãi mở mắt.

Thiên Thu tỉnh giấc rồi.

Giấc mộng xinh đẹp mà hấn vẫn còn muốn ở bên Thiên Thu thật lâu, thật lâu.

Thiên Thu là người tỉnh giấc trước tiên, trong khi hấn vẫn muốn mãi mãi ở nơi đó.

Thời gian trước khi Tokyo, cử chỉ của Thiên Thu bắt đầu trở nên khác thường.

Trở nên càng ngày càng thêm dính người, càng lúc càng dễ bắt an.

Hấn vẫn kiên nhẫn chờ đợi, cho đến ngày Thiên Thu rốt cục không thể nhịn được nữa.

Đêm trước khi máy may cất cánh, Thiên Thu cuối cùng cũng chịu ngả bài với hấn.

Một buổi tối Thiên Thu nói rất nhiều, thậm chí vì hấn mua một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn kia như một lời ước định, hấn cũng hiểu được Thiên Thu cho tới giờ vẫn không học được cách tin tưởng ở hấn.

Nhưng Thiên Thu vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết, điều Thiên Thu lúc nào cũng canh cánh trong lòng, lúc nào cũng bất an, thật ra Thiên Thu vốn luôn luôn sợ hãi.

Là Lục Bách Đông yêu Trình Thiên Thu.

Là thế giới của Lục Bách Đông luôn xoay quanh Trình Thiên Thu.

Là Lục Bách Đông muốn nắm tay Trình Thiên Thu cùng nhau trải qua cả đời.

Hấn không hi vọng mình sẽ nhớ lại được mọi thứ. Hấn không muốn người tên Lục Bách Đông trước kia.

Thiên Thu, nếu như người trở về Đài Loan sau này không phải ta thì sao?

Người sẽ phát hiện ra chứ? Người liệu có thất vọng vì ta không phải là hấn hay không? Hay người thật sự sẽ luyến tiếc ta khi hấn tồn tại còn ta thì không?

Khi máy bay đến Nhật bản, hấn nhận được điện thoại của vị phụ thân vô cùng xa lạ.

“Ta đã giúp các người đặt khách sạn rồi.”

Người đó lễ phép hướng mẫu thân của Thiên Thu gật đầu, sau đó lái xe dẫn hai người đến khách sạn, check-in xong xuôi liền lập tức rời đi.

Tuy hấn đã từng nghe a di nói quan hệ của hấn và người phụ thân kia không thân thiết gì, nhưng Lục Bách Đông không nghĩ giữa họ lạnh nhạt đến mức còn hơn cả người lạ trên đường.

Có người nói rằng mẫu thân hấn vì chịu không nổi áp lực của bà nội hấn nên đã mang hấn lúc còn nhỏ, theo tình nhân bỏ trốn về Đài Loan. Đây chính là lúc bị kịch bắt đầu.

Về đến Đài Loan, mẹ hấn thất nghiệp nên không thể làm gì hơn là sống cam chịu, nhìn sắc mặt của tình nhân mình, người đó chỉ khi nào uống say mới không đối với mẹ con đánh đập. Mẹ hấn vì muốn hấn có thể bình thường lớn lên mới mang hấn đến nhà của chị gái gởi nuôi, nhưng con đường của mẹ hấn vẫn tiếp tục chìm trong tăm tối, cuối cùng vì trầm cảm mà thắt cổ tự sát trong phòng tắm nhà mình.

Rõ ràng người thân cận về huyết thống nhất của hắn, khi hắn nghe a di kể lại, hắn không hề cảm giác được một chút buồn đau nào, như thể đang nghe câu chuyện của một người xa lạ.

Lục Bách Đông hẳn phải chẳng một phần trong cơ thể hắn vì xảy ra tai nạn xe cộ mà trở nên “tê liệt” cảm xúc hay không?

Lần thứ hai hắn nhìn thấy phụ thân mình, là ngày hắn nằm viện. Người đàn ông tóc hoa râm, luôn phong độ đỉnh đặc, vì hắn lo lắng mọi thủ tục của bệnh viện, không biết tại sao lòng hắn thoáng xuất hiện một cảm giác ảm đạm.

“Ta còn tưởng rằng lần thứ hai mà chúng ta có thể gặp mặt nhau, sẽ là ở tang lễ của ta.”

Buổi trưa ngày hôm đó, trong phòng ăn bệnh viện, người phụ thân ngồi đối diện với hắn đột nhiên cảm thán nói ra những lời này.

Hắn không hỏi người đó nguyên nhân vì sao nói như vậy, chỉ cúi đầu.

“Tuy rằng người ở Nhật bản lâu như vậy, nhưng số lần chúng ta gặp mặt nhau, đại khái không quá một năm ba lần. Ngay cả người xảy ra tai nạn xe cộ, ta cũng là từ di của người mới nhận được tin tức.”

Ngữ điệu của người là phụ thân hắn nhàn nhạt, không mãnh liệt chỉ trích, lại khiến hắn không ngẩng đầu lên được.

“Ta không nhớ được.”

Hắn không biết nói gì khác hơn.

Phụ thân của hắn không nói chuyện.

Hai người lặng im ăn cơm trưa, phụ thân của hắn lấy ra một tấm danh thiếp, nhét vào trong tay hắn.

“Có việc liền nói cho ta biết.”

Đó là lời cuối mà phụ thân nói với hắn.

44. Chương 44: Phiên Ngoại Lục Bách Đông – Hộp Bí Mật (phần 6) – Hoàn Truyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tình trạng não bộ khôi phục khá tốt, về phương diện sinh hoạt hàng ngày hẳn là không có vấn đề gì.”

Bác sĩ mỉm cười, Lục Bách Đông do dự một lúc, quyết định hỏi:

“Nếu như tất cả đều bình thường, vẫn phải mổ sao?”

“Lần mổ này để lấy khối máu bầm, tránh trường hợp nó gây ra áp lực lên não, tạo thành một số biến chứng.”

Bác sĩ giải thích:

“Tôi khuyên cậu nên mổ là vì vậy.”

Lục Bách Đông không trả lời, mãi đến lúc quá trình kiểm tra sắp kết thúc, hắn nhỏ giọng hỏi:

“Sau khi mổ xong, tôi sẽ nhớ lại những chuyện trước kia hay không?”

Để tiến hành giải phẫu, hắn phải cạo đầu.

Lục Bách Đông nhìn mình trong gương, hắn không thể quen nổi với “quả đầu” bóng loáng mới của mình, may mắn là Thiên Thu sẽ không thấy được bộ dạng lúc này của hắn.

Không có tóc che lấp, vết sẹo cũ hoàn toàn lộ ra. Hắn do dự vuốt lên nó, tai nạn chắc là rất đau, nhưng hắn một chút ký ức về nó cũng không có.

“Người sợ không?”

Hắn nhìn qua, bắt gặp ánh mắt của phụ thân đang nhìn. Hắn biết người này vì thông báo buổi chiều nay hắn giải phẫu nên mới đến, hắn lắc đầu trả lời.

“Không.”

Phụ thân của hắn không nói gì thêm, chỉ nhàn nhạt nhếch miệng rồi xoay người, Lục Bách Đông lên tiếng khiến người đó dừng bước.

“Trước đây, tại sao người lại muốn đưa ta đến Nhật Bản?”

Hắn hỏi.

Đáp án của phụ thân ngoài dự liệu của hắn.

“Do tự người yêu cầu ta.”

Phụ thân hắn tiếp lời.

“Một ngày nọ, người gọi điện đến công ty của ta, nói người muốn tới đây học, nên ta đáp ứng.”

Tên kém cỏi!!!

Lục Bách Đông ngồi trên xe lăn được người y tá đẩy tới phòng giải phẫu, trong bụng ghen đầy cơn mất hứng.

Lúc tên Lục Bách Đông kia phát hiện ra tình cảm của Thiên Thu, không đưa được bất kỳ đáp nào, cứ như vậy mà cầm đầu chạy trốn chết sao?

Thậm chí còn dám ở Nhật Bản và cùng những nữ nhân xa lạ ôm ôm ấp ấp, rốt cuộc vì sao Thiên Thu có thể thích nổi một tên dở hơi như vậy?

Chỉ số tức giận của hắn không ngừng tăng cao, hắn được đẩy đến giường phẫu thuật, trong đầu vẫn không ý thức được tên có “nhân phẩm tồi tệ” đang bị lôi đầu ra mắng nhiếc không một chút thương tiếc kia căn bản chính là hắn.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Bác sĩ đứng ở đầu giường, nhẹ giọng hỏi.

Hắn gật đầu, hắn dần dần mất đi cảm giác, thuốc gây mê phát huy tác dụng, hắn không an tâm, hướng bác sĩ xác nhận một lần nữa:

“Bác sĩ, tỷ lệ sẽ nhớ lại là 50% đúng không?”

“Tôi có nói như vậy à?”

Bác sĩ rất ngạc nhiên khi nghe câu hỏi của hắn, ông không rõ lúc nào đã đưa ra loại chuẩn đoán như vậy.

“Tôi nói có là có, không thể có trường hợp nào khác!”

Hắn mỉm cười, từ từ nhắm mắt.

Trước khi hoàn toàn chìm vào hôn mê, bàn tay của hắn siết chặt, hắn chỉ muốn một điều.

Lúc này đây, hắn tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không đem Thiên Thu tặng cho kẻ tên Lục Bách Đông kia.

Đoạn đường trước người đó cùng Thiên Thu đi thế nào, hắn không quan tâm. Đoạn đường sau này, hắn là người sẽ quyết định.

Hắn không thua, chắc chắn không!

Bởi vì hắn yêu Thiên Thu, hơn mọi thứ trên đời này!

Hắn sống vì Thiên Thu, hắn phải là người đi tiếp bên cạnh Thiên Thu đến cuối đời!

Hắn chậm rãi mở mắt.

Thuốc gây mê vẫn chưa hết tác dụng hoàn toàn nên ban đầu hắn nhìn chưa được rõ, sau vài lần chớp mắt, hắn chậm rãi thích ứng.

“Trong người cảm giác như thế nào?”

Phát hiện hắn tỉnh lại, bên giường, hai người thân nhân lập tức đi đến bên cạnh, hắn không nhận được ý muốn mỉm cười.

Là hắn thắng!

Hắn đã thắng kẻ tên Lục Bách Đông kia.

Giờ đây, cuộc đời này, tình cảm này, là của hắn. Là của hắn và Thiên Thu.

Sau khi xuất viện một ngày, hắn trở lại nơi công tác cũ.

Hắn ở Đài Loan phát sinh tai nạn xe đột ngột nên không có cách nào trở lại Nhật Bản. Công ty của hắn đã thu hồi ký túc xá, đồ vật cá nhân của hắn được sắp xếp vào một cái rương lớn, bỏ vào kho hàng, chờ hắn trở về nhận lại.

“Người lại phải về Đài Loan nữa?”

Người dẫn đường cho hắn là đàn em sở hữu hai dòng máu Trung và Nhật, tuy tiếng Trung của y có chút trúc trắc cứng nhắc, nhưng tương đối xem như đối đáp lưu loát được.

“Đúng vậy, có người ở đó chờ ta trở về.”

Hắn cười cười, không có tính toán giải thích nhiều.

Nhưng người đàn em này dường như tự lý giải được, gật gù như một ông cụ non.

“Là biểu ca của người?”

Hắn ngẩn người. Nhận ra phản ứng của hắn, y bối rối liền vội vã giải thích:

“Người trước đây người mỗi năm đều về Đài Loan cả, ta hiểu kỳ từng hỏi qua người, người nói phải về gặp biểu ca mình.”

“Hàng năm?”

“Đúng vậy, thường là người đều dùng hết thời gian nghỉ phép rồi mới quay trở lại Nhật Bản, lần trước người về Đài Loan hình như cũng vì lý do này.”

Người đàn em cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn.

“Người không nhớ?”

Thiên Thu từng nói khi hắn dời đến Nhật Bản thì bọn họ không còn liên lạc với nhau nữa.

Vậy ai mới là người nói dối đây?

Là Lục Bách Đông hay là Trình Thiên Thu?

Hắn không thể chịu đựng được suy nghĩ này, hắn muốn tìm ra lời giải. Vì vậy hắn mang những đồ vật trong rương đổ hết ra ngoài.

Lời giải là cho hắn, là cho Lục Bách Đông, cũng là cho Trình Thiên Thu.

Thời gian trôi qua đó, Thiên Thu xứng đáng có một câu trả lời rõ ràng.

Nếu tên Lục Bách Đông kia không nói được, hắn sẽ tìm ra để trao nó cho Thiên Thu.

Căn phòng khách sạn chẳng mấy chốc rải rác đủ loại đồ vật nằm vương vãi trên sàn, quần áo, đồ dùng hàng ngày, trang sức, một số lá thư bằng tiếng Nhật... Cuối cùng, giữa đám hỗn độn, hắn nhìn được thứ hắn cần.

Một tập bản vẽ có bìa màu đen.

Trong quyển phác họa cất giấu đáp án mà hắn khát khao.

Lần đầu tiên và duy nhất trong đời, hắn cảm nhận được sự gần gũi giữa mình và tên Lục Bách Đông kia, chỉ cách nhau một khắc.

Hắn mở quyển phác họa ra xem, hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ, trên trang giấy vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo là hai người.

Trang đầu như vậy, trang kế tiếp cũng thế, trang tiếp nữa, tiếp nữa, tất cả đều là những nét vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo hết sức khó coi, nhưng đều là hai người.

Đang nắm lấy tay nhau, mỗi nơi mỗi khác. Thời thời khắc khắc cũng không hề buông tay nhau.

Rõ ràng mỗi một trang giấy đều là những nét vẽ hết sức vụng về nhưng động tác lật giấy của hắn càng ngày càng chậm. Bốn mươi trang giấy, hắn xem suốt một ngày một đêm.

Khi đến trang cuối cùng, hắn tìm được một tấm hình.

Bức hình đã ố vàng, hắn nhận ra đây chính là cửa hàng vải vóc Thiên Thu thích nhất, người bị chụp ảnh đang cúi đầu không biết đang nhìn cái gì, vẻ mặt rất chuyên tâm, không hề hay biết mình bị chụp hình, trên gương mặt người đó thoát nhìn biểu hiện ngây ngô như thuở học sinh.

Hắn lật sang mặt sau của bức ảnh, không ngoài dự liệu, trên đó tràn đầy chữ viết.

Hắn từng chữ, từng chữ bắt đầu chậm rãi đọc.

Hắn hiểu được rồi, đáp án hắn mong muốn.

Hắn hiểu được, đáp án trong lòng tên Lục Bách Đông kia.

Hắn hiểu được thứ Lục Bách Đông kia nợ Thiên Thu. Vậy thì hắn sẽ thay người đó hoàn thành thứ vẫn còn dang dở này.

Cho con đường mà người đã cùng Thiên Thu từng đi, có được một kết thúc.

Con đường người không dám nắm lấy bàn tay của Thiên Thu, ta sẽ không ngần ngại nắm bàn tay người ta yêu.

Con đường người không dám ôm Thiên Thu, ta là người bao phủ Thiên Thu bằng vòng tay mình, để Thiên Thu luôn cảm giác được an toàn.

Con đường người chỉ dám nhìn Thiên Thu từ xa, ta là người ở bên cạnh Thiên Thu cả một đời.

Phần cho người, phần cho ta.

Cuộc đời của chúng ta từ đây không còn liên quan nữa.

Sau đem bản phác hoạ gửi về Đài Loan, còn ảnh chụp hắn dùng bật lửa đốt cháy rụi.

Bây giờ đây, không còn chỗ cho kẻ Lục Bách Đông kia nữa.

Đôi khi, người vì một người bỏ ra rất nhiều, mục đích của người không phải muốn người đó phát hiện, người cam tâm tình nguyện vì người đó thực hiện.

Có lẽ vì thế Thiên Thu và tên Lục Bách Đông kia đều chứa đựng bí mật, khoảng cách, nỗi đau không để đối phương biết.

Cũng chính bí mật này đã tạo thành khoảng cách ngăn chia hai người.

Nếu không nói, mãi mãi không ai có thể biết. Cho dù người yêu người đó đến thế nào, dày vò vì hắn ra sao, muốn ở bên người đó biết bao nhiêu.

Tất cả là bí mật, mà bí mật, thì người khác không thể nào biết.

Thiên Thu, đoạn đường trước kia của người và hắn đã kết thúc.

Nhưng đoạn đường mới này, ta là người sẽ bắt đầu.

Ở khởi điểm năm ấy trong công viên, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua lại mười năm đó.

Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm sẽ vẫn đi bên nhau như thế.

Là ta và người.

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-si>